
YAZLIKÇILAR
Polisiye
Gerilim
TESS
GERRITSEN
DK

Yazlıkçılar

Tess Gerritsen

1

Purity, Maine, 1972

Purity polisi Randy Pelletier hayatının son gününde Marigold Café'de bir fincan kahveyle yabanmersinli kek sipariş etti.

Kasaba sokaklarını ve arka yollarını sarhoş sürücülerden, aşırı hız yapan turistlerden ve zaman zaman ortaya çıkan azgın rakunlardan korumak için tek başına devriye gezdiği gece vardiyasının sonunda kendini böyle ödüllendirirdi. Sabah güneşinin tadını çıkartırken pencere kenarındaki her zamanki köşe masasına oturdu, buradan Main Caddesi'nin hareketliliğini izleyebiliyordu. İyi bir polis, mesai saatleri dışında da gözünü dört açardı. Ayrıca kafenin önünden gelip geçerken onun orada oturduğunu ve etrafı gözetlediğini gören insanlar da daha rahat olurdu. Görünürlük toplum açısından önemliydi, herhangi bir sorun yaşandığında kasaba halkı polisi nerede bulacağını bilirdi: Marigold'un pencere kenarındaki masasında.

"Tazeleyeyim mi?" dedi garson kadın, demliği fincanının üzerine tutarak.

"İyi olur Carla."

"Dün gece nasıldı?" diye sordu Carla, ona koyu kahvesini doldururken.

"Oldukça sakin."

Gülümsedi. "Sakin olması iyi!"

"Kesinlikle."

"Bir kek daha getireyim mi? Fırından yeni çıktı."

Randy bel çevresinin değilse de guruldayan midesinin minnet-

tar olacağını bilerek bu teklifi reddetmedi. Kasabanın dedikodu ve unlu mamul ihtiyacını karşılayan Carla'yı kim reddedebilirdi ki? O mutfağa dönerken Randy de *Purity Weekly*'nin son sayısını açıp ön sayfadaki manşetlere göz gezdirdi: YAZ REZERVASYONLARI REKOR SEVİYEYE ULAŞTI... MEŞE CADDESİ'NDE KARA AYI GÖRÜLDÜ... ARABA KAZASINDA İKİ KİŞİ HASTANEYE KALDIRILDI. Ardından üçüncü sayfadaki yerel polis kayıtlarına baktı. Okumasına gerek yoktu; geçen hafta verilen tüm trafik cezalarını, tüm 911 çağrılarını detaylarıyla biliyordu.

James Cory, Boston, MA: hız ihlali

Richard Simpson, Purity, ME: ruhsat yenileme süresi dolmuş

Jonathan Allen, Augusta, ME: kamusal alanda sarhoşluk

Scott Wiedemann, Albany, NY: kamusal alanda idrarını yapma

Kasabanın yarısının buraya tatile gelen, sınır tanımayan ve genellikle sarhoş gezen turistlerle dolu olduğu temmuz ayının tipik haftalarından birini yaşıyorlardı. Turistler yaşadıkları yerin sıcağından ve kokusundan kaçmak için her yaz Massachusetts, New York ve daha uzak yerlerden Maine'e akın ediyorlardı. Kendilerine ya da başkalarına zarar vermelerini engellemek ve mümkünse nispeten boşalmış cüzdanlarla onları evlerine uğurlamak Randy'nin göreviydi.

Kapıdaki zil çınladı. Randy başını kaldırıp baktığında iki yabancının Marigold'a adım attığını gördü. Buralı olmadıkları yirmi derecelik havada siyah deri ceket giymelerinden anlaşılıyordu. Kapıdan içeri adım attıkları an etraflarını gözleriyle taradılar. Randy'yi görünce bir an donup kaldılar.

Evet beyler, polis sizi izliyor.

"Masa mı lazım gençler?" dedi Carla. Adam seksen yaşında bile olsa Carla ona "genç" diye seslenir, kötü bir davranışını görürse poposuna şaplak atmaktan geri durmazdı.

"Ha, evet" dedi adamlardan biri sonunda.

Carla onları, Randy'nin oturduğu yerden rahatça görebildiği bir masaya yönlendirdi. Adamlar plastik mönüleri aldılar ve Randy'nin bakışlarından kaçınmaya çalışıyorlarmış gibi kahvaltı seçeneklerini gereğinden fazla dikkatle incelediler. Bu da Randy'ye onları daha da

yakın takibe alması gerektiğini düşündüren bir diğer detaydı. Aslında serseri gençler ve sarhoş sürücülerle uğraşmaya daha alışkındı ama bazen büyük sorunların küçük kasabalara da sıçrayabileceğini biliyordu ve bununla başa çıkabileceğini düşünmek hoşuna gidiyordu. *Purity Weekly*'de, hatta *Boston Globe*'da geniş yer verilecek haberi bile gözünde canlandırabiliyordu:

Maine Polis Memuru Aranan İkiliyi Tek Başına Yakaladı

Bu adamların silahlı olup olmadığını bilmiyordu ama her şeye hazırlıklı olmak gerektiğinden uzanıp sakince tabancasını kılıfından çıkardı. Adamlar hâlâ bir sayfadan ibaret olan ve Fransız usulü kızarmış ekmekle sahanda yumurtadan daha egzotik bir şey sunmayan mönüye bakıyordu. Bu da onlardan şüphelenmek için bir diğer sebepti.

Kısa boylu olan mönüsünün üzerinden Randy'ye baktı. Anlık bir şeydi ama bakışları kenetlendi. Randy, gözünün ucuyla Carla'nın elinde demlikle adamların masasına doğru yürüdüğünü gördü. Main Caddesi'nden bir motorun gürültüsü geldi.

Randy bu iki adama o kadar odaklanmıştı ki pencerenin önünden geçen beyaz minibüsü göremedi.

Lastiklerin çığlığını, o berbat metalin metale sürtme sesini duydu ve pencereye döndü. Cam parçaları yola saçılmıştı... Tanrım, o bir *ceset* miydi?

Carla elinde demlikle pencereden dışarı bakarken "Aman Tanrım!" diye haykırdı.

Randy ayağa fırladı ve koşarak Marigold'dan çıktı. İlk ceset birkaç metre ötede, giderek büyüyen bir kan gölünün içinde yatıyordu. Bir erkek cesediydi ve omurgası öyle tuhaf bir şekilde bükülmüştü ki, parçalara ayrılmış, sonra düzensizce yeniden birleştirilmiş gibi görünüyor, ayakları geriye bakıyordu. Yolun karşısında bir ceset daha vardı. Bu da pembe bluzu yırtılıp bir memesi dışarı fırlamış bir kadına aitti. Randy bakışlarını başka tarafa, yolun aşağısına, korna sesinin geldiği yere çevirdi. Üçüncü bir ceset yolun ortasında yatıyordu. Bu da bir kadın cesediydi ve göğüskafesi neredeyse

tamamen ezilmiş, alışveriş çantasındaki portakallarla elmalar yola dökülmüştü.

Yolun sonunda, ön kısmı park halindeki mavi sedanın yan tarafına gömülmüş beyaz bir minibüs vardı.

Dünya durmuştu sanki. Dehşet içinde elleriyle ağızlarını kapatarak olanları izleyen yayaların yanından geçti. Deri ceketli iki adam da onun peşinden çıkmış, şaşkınlıkla etrafa bakıyordu. Katliamın o donuk görüntüsünde, kırık cam ve kanla kaplı kaldırımda hareket eden tek şey Randy'ydi. Kaza yapan araçların yanına giderken beyaz minibüsün üzerindeki TARKIN MARANGOZLUK yazısını gördü. Bu minibüsü tanıyordu, sürücüsünü de. Daha büyük bir felaketin korkunç habercisi olarak motordan siyah bir duman yükseliyordu.

Sürücü tarafındaki camdan Sam Tarkin'in yüzü direksiyona düşmüş halde, öne eğildiğini gördü. Kapıyı açtığında kan ya da görünürde bir yara göremedi ama Sam inliyor, tüm vücudu titriyordu.

Randy, Sam'in gövdesine uzanıp emniyet kemerini çözdü. "Dışarı çıkmalısın!" diye bağırdı. "Sam? Sam!"

Sam aniden başını kaldırdığında Randy, Sam'inki gibi koyu saçlı, yüzü Sam'inki gibi köşeli olan ve Sam Tarkin'e *benzeyen* adama baktı. Ama gözleri... Gözlerine ne olmuştu? Gözbebekleri siyah, dipsiz birer havuz gibi genişlemişti. Uzaylı gözleri gibi. Hayır, bu terleyen, titreyen yaratık başka birine benziyordu. Başka bir *şeye*.

Randy dışarı yayılan siyah dumana baktı. Onu bir an önce oradan çıkarmalıydı. Sonra kolunu tutup çekti.

"Bırak!" diye bağırdı Sam. "Benden uzak dur!" Tırnaklarını Randy'nin suratına geçirip derisini kesti.

Randy yüzü zonklayarak geri çekildi ve yanağından kan aktığını hissetti. *Neler oluyor?* Büyük bir hırsla Sam'i minibüsten çekince ikisi de kaldırıma yuvarlandı. O anda bile Sam Randy'ye karşı koymaya devam ediyor, tepiniyordu. Randy onu kontrol altına almak için çaresizce iki eliyle birden boğazına yapışıp sıktı. Öyle güçlü sıktı ki, Sam'in gözleri adeta yuvalarından fırlayıp yüzü morun korkunç bir tonuna büründü.

"Dur!" diye bağırdı Randy. "Bana karşı gelme!"

Sam'in, kendisinin çoktan açtığı tabanca kılıfına uzandığını fark etmedi bile. Bir anda kendi tabancasının namlusuyla burun buruna gelmişti.

"Yapma" dedi. "Sam, yapma."

Ama ona bakan adam Sam Tarkin değildi.

Tetiği çeken adam da Sam Tarkin değildi.

2
Maggie

Günümüz

Mükemmel bir yaz akşamıydı: Maggie ve arkadaşları piknik masasının etrafında toplanmış, martini yudumlayıp kuşları gözlemliyor, Maggie'nin yeni biçilmiş tarlasına mavi konfetiler misali dalışlar yapıp tekrar havalanan kır kırlangıçlarını dürbünle izliyorlardı. Huzurlulardı, gülüyorlardı ve silahsızlardı.

Ancak Maggie bu son detaydan *kesin olarak* emin değildi. Bu gece kimsenin yanına silah almaya gerek duymadığını varsayıyordu o kadar. Hem ne gerek vardı ki? Kırık bir cam parçasıyla bile birini sakatlayabilirlerdi ve bu ayki kitap kulübü için seçtikleri *The Genius of Birds* üzerine konuşurken de her birinin elinde kolay kırılabilir bir martini kadehi vardı. Kitabı Maggie seçtiği için bu akşamki keyif verici içkili buluşmalarına verdikleri ismiyle Martini Kulübü toplantısına da o ev sahipliği yapıyordu. Akşam yemeğini yardımlaşarak hazırladıkları için ev sahipliği yapmak hiç zahmetli değildi ve Maggie'nin öncelikli sorumluluğu, ki bu akşamların en önemli görevi de buydu, evde yeterli miktarda içki bulundurmaktı. Bu grup için *yeterli* miktar üç farklı marka votka, iki marka cin, sek vermut, kırmızı ve beyaz şarap ve yemek sonrası için de malt viski seçkisi anlamına geliyordu.

Bu harikulade sıcak havada o güzelim tarla manzarasının tadını çıkartabilmek için votka ve cinlerini, vermutları ve buz kovasını Maggie'nin piknik masasına taşımışlardı. Maggie üç yıl önce

Purity'ye ilk geldiğinde bu manzara onu, Blackberry Farm'ı satın almaya ve nihayet bir yerlere kök salmaya ikna edecek kadar etkilemişti. Burada biraz huzur bulmuştu. Yazın tavuklarının yumurtladığı taze yumurtaları toplayıp çiftçi pazarında satıyordu. Kışın ise kar kürüyor, yumurtadan yeni çıkan civcivlerini besleyip sebze bahçesi için tohum kataloglarını inceliyordu.

Dört arkadaşıyla geçirdiği bu akşamlarsa mevsim fark etmeksizin devam ediyordu. Onları yıllardır tanıyordu, diğer emeklilerin arasına karıştıkları Purity, Maine'e taşınmadan çok öncesinden beri üstelik. Kimse onlara önceki meslekleriyle ilgili fazla soru sormuyor, sadece kendi aralarında özgürce konuşabildikleri sırlarını kendilerine saklamalarına izin veriyorlardı.

Bu gece barmenlik görevini üstlenen Ingrid Slocum ikinci parti martiniyi hazırlamaya koyulmuş, buz küplerini paslanmaz çelik *shaker*'da kuvvetle sallıyordu. İnsana keyif veren tıkırtı, Maggie'ye Çiftlik dedikleri ve dördünün, yani Maggie, Declan, Ben ve Ingrid'in gizli polislik eğitiminde ilk bağlantı kurdukları Camp Peary'deki günlerini hatırlattı. Onlara baktığında genç hallerini görebiliyordu hâlâ: Saldırganını olduğu yerde dondurabilen bakışlarıyla kısa kalın boyunlu, kaslı Ben Diamond. Kapatıldığı yerden çıkmanın her zaman en kolay yolunu bulan kartal gözlü Ingrid Slocum. Ve yabancıyı sırf gülüşüyle bile büyüleyebilecek kadar yakışıklı, diplomat oğlu Declan Rose. Kırk yıl sonra saçları iyice kırlaşmış, –hatta Ben saçını tamamen kazımıştı–, zamanla birlikte kaçınılmaz kırışıklıklar, eklem sertleşmeleri ve fazladan birkaç kilo gelmişti. Ama Çiftlik'in kıdemlileri olarak geçen yıllardan etkilenmeden, her türlü zorlukla mücadeleye hevesli Dört Silahşorlar'dı hâlâ.

Bir de iyi yapılmış bir martiniye tabii.

"Soylarının tükenmesi çok üzücü" dedi Declan, kuşlar tepelerinde uçarken. "Bir nesil sonra, Maine'de kır kırlangıcı kalmayacak." Dürbününü Ben'e uzattı. "Bu seninkinden daha iyi. Bak."

Kuşlara pek ilgi duymayan Ben isteksizce onları izledi. Tıraşlı kafası ve biraz da tehditkâr bakışlarıyla kuş gözlemcisine pek de benzemiyordu. "Nereden duydun? Yani kır kırlangıçlarının soyunun tükeneceğini?"

"Geçen ayki *Purity Weekly*'de. Kuş gözlemciliği köşesinde."

"O köşeyi gerçekten okuyor musun?"

"Kuş gözlemciliği gözetleme açısından mükemmel bir kamuflajdır. Yakalanırsan ve bundan paçayı sıyırman gerekirse temel bilgilere hâkim olmak iyidir."

"Başka isteyen var mı?" diye sordu Ingrid. "Lloyd meze tepsisini getiriyor ve hepsi çok tuzlu. Üzerine bir şey içmek istersiniz eminim."

Ben elini kaldırdı. "Hendrick's lütfen, vermut olmasın. Kuşlardan bahsedince boğazım kurudu."

"Atıştırmalıklar geliyor!" dedi Ingrid'in kocası Lloyd, kızarmış peynir ve enginar kalbi, marine edilmiş mantar ve kâğıt inceliğinde salam dilimlerinden oluşan meşhur meze tabağıyla evden çıkarken. "Ama karnınızı bunlarla doyurmayın" diye de uyardı. "Braciola fırında ısınıyor ve iştahla yenmeyi hak ediyor."

Ingrid yeni çalkaladığı martiniyi uzatırken Ben ona baktı. "Bu adamın pişirdiği yemeklerle yüz kilo olmamayı nasıl başarıyorsun?"

Ingrid "Tam bir disiplinle" diyerek kendi içkisiyle Adirondack sandalyeye oturdu.

"Bu ayın kitabı üzerine tartışmaya hazır mıyız?" dedi Declan.

Ben homurdandı. "Zorundaysak evet."

"Bence kitap muhteşemdi" dedi Declan yeni Zeiss dürbününü sallayarak. "Sayesinde bu güzelliği aldım."

"Geçen ay okuduğumuz o saçma casus romanından çok daha iyiydi" diye ekledi Lloyd, iri cüssesiyle Ingrid'in yanındaki sandalyeye otururken. "Romancılar bu işi bilmiyor."

"En sevdiğiniz bölüm hangisiydi?" diye sordu Declan.

"Serçelerle ilgili bölüm" dedi Maggie. "Çok yaygın, çok sıradan göründükleri için birçok kişinin onları görmezden gelmesi hoşuma gidiyor. Oysa serçeler neredeyse dünyanın tamamına sızmayı başarmışlar."

Ben homurdanarak "Kuşlardan mı bahsediyorsun, bizden mi?" diye sordu.

"Benzerlikler var, öyle değil mi?" dedi Ingrid. "Serçeler, kuş dünyasının gizli ajanları gibidir. Göze batmazlar. Fark edilmezler. Dikkat çekmeden her yere sızarlar."

"Bir dakika" dedi Ben. "Bu bir ilk mi? Hepimiz kitabı okuduk mu gerçekten?"

Bakıştılar.

"Sonuçta bu kitap kulübü değil mi?" dedi Ingrid. "Asıl amacımız martini içmek olsa bile."

"Ve de akşam yemeği" diye ekledi Lloyd. "Bu arada yemek de pişmiştir sanırım."

Ama kimse yerinden kıpırdamadı. Adirondack sandalyelerinde bir yandan içkilerini yudumlayıp manzarayı izlemekten yeterince memnunlardı. Maggie'nin on dört yaşındaki mavi tulumlu, zayıf bir kız olan komşusu Callie, zillerin şıngırtısı eşliğinde keçileri ve Jersey ineğini tarladan ahıra götürüyordu. Callie onlara el sallayınca hepsi birden karşılık verdi. Cırcırböcekleri ötüyor, kırlangıçlar tepelerinde yükselip alçalarak akrobatik gösterilerine devam ediyorlardı.

Ingrid iç geçirdi. "Hayat bundan daha güzel olabilir mi?"

Hayır, olamaz, diye düşündü Maggie. Votkanın ağzında bıraktığı tat ve rüzgârın taşıdığı taze biçilmiş saman kokusuyla gerçekten de nadir yaşadıkları mükemmel anlardan biriydi bu. Ve sevgili Declan, yanında oturmuş gülümsüyordu. Altmış sekiz yaşındaydı, siyah saçları kısmen kırlaşmıştı ama yaşı, İrlandalılara has yakışıklılığını daha da belirginleştirmişti; hayatlarının sonbaharında Maggie'nin kıymetini anladığı bir şeydi bu.

Mesleği boyunca çeşitli sıkıntılardan geçmiş, neyi ne zaman kaybedebileceğini hiç bilememişti. Dolayısıyla herkesin sağlıklı ve güvende olduğu ve görünürde bir felaketin olmadığı böyle anların bir anda sona erebileceğini biliyordu. Ama felaket her an, herhangi birinin başına gelebilirdi: Bir araba kazası. Kalp krizi. Röntgende şüpheli bir kitle. Arkadaşlarıyla birlikte, akşam karanlığının tarlalara çökmek üzere olduğu bu kusursuz akşamda bile başının belaya gireceğini biliyordu.

Sadece bunun ne zaman olacağını bilmiyordu.

3

Susan

George Conover'ı bagaja koymuş, kuzeye, Maine'e doğru gidiyorlardı.

Merhum kayınpederinin küllerini valizlerinin yanına tıkıştırmak açıkçası Susan'a biraz saygısızca geliyordu ama aileden kimse itiraz etmediğine göre kendisi neden rahatsız oluyordu? Zaten onu tanıdığı da söylenemezdi. Üç yıl önce Ethan, onu ve kızı Zoe'yi ailesiyle tanıştırdığında bir araya gelmişlerdi. George ona karşı nazikti ama aynı zamanda soğuk ve mesafeliydi de. Bu iki yeni aile üyesinin Conover soyadını hak ettiğini kanıtlayana kadar da hüküm vermek istemediğini belli eden tavrıyla blazer ceketli, loafer ayakkabılı tipik bir Bostonluydu. Üç ay önce felç geçirip öldüğünde Susan öyle bariz bir üzüntü duymamıştı. Onu o kadar az tanıyordu ki urnanın içindeki hiç tanımadığı birinin yanmış kemikleriyle külleri de olabilirdi. Yine de ona bagaj muamelesi yapmak yakışıksız gelmişti.

Ama George'un dul eşi belli ki öyle hissetmiyordu. Onu almak için Brookline'da durduklarında kadın merhum kocasının küllerini valiziyle birlikte bagaja tıkıştırıp kapağını soğukkanlılıkla kapatmıştı. Elizabeth bir konunun hallolduğuna karar vermişse konu kapanmış demektir.

Susan omzunun üzerinden arka koltuktaki Zoe ve Elizabeth'e baktı. Yan yana oturmalarına rağmen birbirleriyle ilgilenmiyorlardı. On beş yaşındaki Zoe, konuşmaların tıklama ve kaydırmalardan ibaret olduğu sanal balonuna sığınan bütün genç kızlar gibi akıllı telefonuna odaklanmıştı. Maine kıyısı boyunca Wiscasset, Damariscotta, Waldoboro gibi tuhaf isimli köylerden geçerek kuzeye doğru

ilerlerken pencereden dışarıyı izleyen Elizabeth de kendi balonunda gibiydi. Belki de George'la birlikte bu otoyoldan Bakireler Göleti'ndeki yazlık evlerine gittikleri eski yazlarını düşünüyordu. Bu, elli beş yıllık evliliklerinin ardından Maine'e birlikte yaptıkları son yolculuk olmasına rağmen yüzünde üzüldüğüne dair hiçbir işaret yoktu. Kır saçlı, sabırlı bir kadın gibi dik oturuyordu. Elizabeth böyleydi, pratik, duygusuz.

"Hey Ethan?" dedi Zoe. "Evin Bakireler Göleti'nde olduğunu söylemiştin. Neden bu isim verilmiş?" Ona hâlâ *Ethan* diyordu. Ne zaman *baba* demeye başlayacaktı kim bilir. Susan onun bundan rahatsızlık duyup duymadığını görmek için kocasına döndü ama Ethan hiç istifini bozmadan tüm sakinliğiyle gözlüğünün arkasından trafiği izliyordu.

"Yıllar önce orada bir kız boğulduğu için ismi Bakireler Göleti" dedi Ethan.

"Öyle mi? Kaç yıl önce?"

"Hımm, anne? Sen biliyor musun?"

Elizabeth dalgın halinden uyandı. "En az yüzyıl önceymiş. Kız öğrencilerden bir grup sandalla açılmış ve sandal alabora olmuş. En azından bana anlatılan bu."

"Kız yüzme bilmiyor muymuş?"

Susan kızına baktı. "Herkes senin gibi denizkızı değil tatlım."

"Hem o zamanlar kızlar kat kat giysi giyerdi" dedi Elizabeth. "Jüpon, uzun elbiseler. Bazen çizmeler. Bu kadar ağırlık onu batırmış olabilir."

"Şu web sitesinde Bakireler Göleti'nin en derin noktasının on üç metre olduğu yazıyor" dedi Zoe, telefonuna bakarak. "Bu doğru mu?"

"Hiçbir fikrim yok" dedi Ethan.

"İyi ama ailen her yaz oraya gitmiyor mu?"

"Annem ve Colin gidiyor. Ben uzun zamandır gitmedim." Dikiz aynasına baktı. "Anne, göletin derinliği ne kadar?"

Elizabeth iç geçirerek "Bu gerçekten önemli mi?" dedi.

"Yeterince derinse evet" dedi Zoe. "Suyun içinde ısıran bir şey var mı?"

"Kesinlikle" dedi Ethan. "Ördekler seni kemirip öldürebilir."

"*Ethan.*"

"Gölette sana zarar verecek hiçbir şey yok Zoe, emin ol. Maine'de zehirli yılan bile yok."

"Buna sevindim çünkü yılanlardan ödüm kopuyor."

"Ama suyun soğuk olduğu konusunda seni uyarayım. Buradaki göller ağustosa kadar pek ısınmaz."

"Soğuk sudan rahatsız olmam. Bir gün kutup ayısı dalışı yapmak istiyorum."

"Ben almayayım."

"Buradayken günde on defa yüzeceğim. Suya atlamak için *sabırsızlanıyorum*!"

Ethan güldü. "Ben de soğuk suya atladığın an atacağın çığlığı duymak için sabırsızlanıyorum."

Ethan'ın yeniden güldüğünü görmek güzeldi. Son birkaç ayını bilgisayarın karşısında ilham gelmesini bekleyerek geçirdiği için Susan onu gülerken pek görmemişti. Keşke ilham, bir roman yazarının istediği zaman uyandırabileceği bir şey olsaydı, demişti Ethan ona. Keşke kelimeleri sayfaya yazdıran sihirli bir hap ya da büyü olsaydı. İlk romanı beş yıl önce yayımlandıktan sonra ikinci romanını hâlâ bitirememişti ve aylar geçtikçe, ikinci bir romanı asla yazamayacağından, kelimelerin sayfaya asla dökülmeyeceğinden giderek daha fazla korkmaya başlamıştı. Kendini yazar olarak adlandırmaya cüret eden sahtekârın biriydi belki de. Tatmin edici tek bir sayfa bile yazamıyorken Boston College'daki yazı yazma dersindeki öğrencilerine bu işin erbabı olduğunu nasıl söyleyebilirdi? Susan bozguna uğramanın onun yüzünü nasıl değiştirdiğini, göz altlarındaki morlukların derinleştiğini ve kaşlarını çatmanın onda artık kalıcı hale geldiğini görüyordu. Geceleri yanında dönüp durduğunu hissediyor, kitap yüzünden uykularının kaçtığını biliyordu. Yazılmaya direnen kitap. Susan bir yazarın zihni nasıl çalışır, bilmiyordu ama kafalarının içinde yükselen farklı seslerin kendi hikâyelerini *kendi istedikleri şekilde* anlatmaları için direttiklerini hayal ediyordu. Delilik gibi bir şeydi bu.

Belki de babasının anma törenine katılmak için bilgisayarının başından kalkıp kafasının içinde sürekli bağırıp çağıran karakterlerden uzaklaşmak ona iyi gelirdi. Boston'dan uzaklaştıkça boyun kasları gevşiyor, dudakları yukarı doğru kıvrılıyor, kilometreler geçtikçe gerginliği hafifliyordu. Bu Maine gezisine ihtiyacı vardı. İkisinin de vardı. *Su kıyısındaki bir evde iki hafta tatil yapmaya gerçekten de ihtiyacımız var.*

Pencereden dışarı bakmaya devam eden kayınvalidesine döndü. "Her şey yolunda mı Elizabeth?"

"Vardığımızda yapmam gereken ne kadar çok iş olduğunu düşünüyorum."

"Anne hepsi halledildi" dedi Ethan. "Colin bu sabah bana mesaj attı. Brooke'la beraber yatak odalarını hazırlamışlar, yani sen parmağını bile kıpırdatmayacaksın. Zoe bizim odamızın yanındaki odada uyusun diye Kit'i tavan arasına yerleştirmişler. Bu arada Arthur ve Hannah da bu akşam kokteyle katılacaklar." Susan'a dönüp "Aile dostlarımız Hannah Greene ve Arthur Fox'u hatırlıyorsun, değil mi? Düğüne gelmişlerdi. Onların da göl kıyısında evleri var" dedi.

Susan "Evet, elbette" dese bile düğün gününe dair onca anı arasında onları hatırlaması neredeyse imkânsızdı: Sunakta ona gülümseyerek bakan Ethan, sarı nedime elbisesiyle ışıl ışıl parlayan Zoe. Davetlileri sırılsıklam edip kahkahalarla içeri kaçıran ani fırtına. Barda eski dostu George'la sohbet eden seksenli yaşlarında uzun boylu, aristokrat bir adam olan Arthur. Ethan ve abisi Colin'e gölette bakıcılık yaparken başına gelen talihsizlikleri hiç durmadan anlatan altmışlı yaşlarında tıknaz bir kadın olan Hannah Greene de şöyle bir gözünün önüne geldi o an.

Ethan "Anma töreninde tanımadığın çok az kişi olacak" diye açıkladı. "Töreni bölge papazı yönetecek ve babamın yat kulübünden birkaç arkadaşı da geleceğini söyledi." Dikiz aynasından Elizabeth'e bakarak "Eski günlerdeki gibi olacak anne!" dedi.

"Ethan, dikkat et!" dedi Susan.

Ethan hemen frene basıp araba çığlık atarak durunca hepsi birden emniyet kemerine karşı gelircesine ileriye doğru savruldu.

"Tanrım" diye mırıldandı Ethan, aniden duran öndeki arabalara bakarak. "Sen iyi misin anne?"

"Oraya tek parça halinde varabilirsek iyi olur."

"Bu kadar trafik olacağını tahmin etmemiştim."

"Eh, yıllardır buraya gelmedin. Değişti tabii." Elizabeth iç geçirip sesi yumuşayarak "Her şey değişti" dedi.

Trafik durmuştu. Önlerinde oluşan uzun araba kuyruğu virajı dönerek gözden kayboluyordu.

"Bir kaza olmuş sanırım" dedi Susan.

Siren sesi bunu doğruladı. Susan dönüp baktığında yanıp sönen ışıkların onlara doğru geldiğini gördü. Ardından bir ambulans felç olmuş trafiği geçip gitti.

"Umarım ciddi bir şey değildir" dedi Ethan.

Çakarlı ışıklar tepenin en yukarısında gözden kaybolurken Susan parçalanmış arabalarla yaralı bedenleri gözünde canlandırdı. Hemşirelik eğitimi almıştı ve artık hastanede çalışmayıp okul hemşireliği yapmasına rağmen bir hayat kurtarmaya çalışırken yaşadığı paniği ve yaşanabilecek terslikleri hiç unutmamıştı. Etrafında olup bitenlerden habersiz, yine gözlerini telefonuna dikmiş kızına baktı. Elizabeth de kendi düşüncelerine dalmış görünüyordu. Tam önlerinde yaşanan dram ikisinin de pek ilgisini çekmemişti anlaşılan.

Trafik tekrar ilerlemeye başladı. Tepeye vardıklarında hurdaya dönmüş iki araba gözlerine çarptı. Valizler aracın tepe rafından fırlamış, tatil kıyafetleri parlak konfetiler gibi yola saçılmıştı. Yolun kenarında bir buzlukla mor bir tenis ayakkabısı vardı. *Maine'e tatile gelirken böyle bir şey yaşayacağın aklının ucundan bile geçmemişti,* diye düşündü Susan. Ama yazlık kıyafetleriyle güneş kremlerini toplarken kimin aklına böyle şeyler gelirdi ki? Göl kenarında tembellik yapıp deniz kıyısında ıstakoz yiyeceklerini düşünüyorlardı. Bunun yerine kendilerini hastane yatağında bulacaklarını hayal etmemişlerdi.

Ya da evlerine hiç dönemeyeceklerini.

Bakireler Göleti ilk ortaya çıktığında, ağaç dallarının arasından süzülen altın sarısı ışıltılarla ladin ve çam ağaçlarının iç karartıcı duvarından içeri sızan güneş ışığının sudaki yansımasından başka

hiçbir şey görünmüyordu. Sahil Yolu'nu dönerken gölet yine göründü. Noel süsleri kadar parlak, cezbedici ışıkları göz alıcıydı.

"Şurası gölet mi?" dedi Zoe. Sonunda telefonunu bırakmış, pencereden dışarı bakıyordu.

"Evet, Bakireler Göleti" dedi Ethan.

"Hemen mayomu giyeceğim."

"Sabahı beklesen?" dedi Susan. "Colin'in ailesiyle vakit geçirmeliyiz biraz. Düğünden beri Kit'i görmedin."

"O zaman benimle fazla konuşmak istememişti."

"Ah, Kit öyledir" dedi Ethan. "Utangaç bir kuzenin var."

Bu kelime onu tanımlamaya yetmez, diye düşündü Susan, düğün yemeği boyunca annesi Brooke'un peşinden ayrılmayan o sessiz, içe kapanık genci hatırlayarak. Bu yıl on yedi yaşına girecekti, birkaç ay sonra üniversiteye başlayacak yaşta. Belki artık sosyal becerilerini biraz olsun geliştirmişti.

Çakıllı yolda sarsılarak ilerlediler ve bir ağaca çakılı tahta tabelanın önünde durdular:

AY SEYRİ
KESİNLİKLE İZİNSİZ GİRİLMEZ

Yasak tabelası süssüz, sade büyük harflerle oyulmuştu ve araç yolunun sonunda onları neyin beklediğine dair herhangi bir ipucu vermiyordu.

Dar yoldan inerken ağaç dalları arabanın iki yanına çarpınca "Bu ağaçları kesecek birini bulmalısın anne" dedi Ethan.

"Baban uzun zaman bunlarla ilgilenmedi. Halledilmesi gereken başka meseleler vardı."

"Kasabada bunu yapacak birini bulabilir miyiz diye sorarım..."

"Abin halleder."

Sessizlik oldu. "Elbette" diye mırıldandı Ethan. "Colin halleder."

Aniden ağaçlar azaldı ve öğleden sonra güneşinin altında yüzeyi altın sarısı bir renge bürünen Bakireler Göleti gözler önüne serildi. Conover ailesinin yazlık evi Ay Seyri de suyun üzerinde yükseliyordu. Elizabeth buraya *kulübe* dediği için Susan rustik bir şey bek-

liyordu ama buna kulübe demek yetersiz kalırdı. Birden fazla üçgen çatısı, dört bacası ve geniş bir çimenliğe inen geniş terasıyla büyük bir evdi. Colin'in park halindeki BMW'sinin arkasında durdular. Susan arabadan indiğinde derin bir nefes alıp çam ağaçlarının, çimlerin ve nemli toprağın muhteşem kokusunu içine çekti. Tepelerindeki ağaç dalında öten bir kuş dışında ortama tam bir sessizlik hâkimdi. Gölet cam gibiydi, yüzeyinde tek bir kıpırtı yoktu.

Tel kapı gıcırdayarak açıldı ve sertçe kapandı. "Nihayet geldiniz!" diye seslendi Ethan'ın abisi Colin.

Susan dönüp baktığında Colin ve ailesinin onları karşılamak için teras merdiveninden indiklerini gördü. Ethan eskiden, sarışın ve çekici olmalarının yanı sıra hayatı zorlanmadan yaşadıkları için de Colin ve Brooke'tan *altın çift* diye bahsederdi. Brooke omuzlarına düşen sarı saçları, ince belini saran süveter takımıyla burada, Maine'in bu rustik köşesinde bile her zamanki gibi çok şık görünüyordu. Oğulları Kit, yüzünü kabarık sarı saçlarının arkasına gizleyip kamburunu çıkartarak görünmemeye çalışıyormuş gibi arkalarında duruyordu. Herkes kucaklaşıp selamlaşırken Kit onlara yaklaşmadan hepsini uzaktan beceriksizce el sallayarak selamladı.

"Saatler önce varırsınız sanıyorduk" dedi Colin, iki kardeş bagajdan valizleri indirirken.

"Trafik çok yoğundu" dedi Ethan. "Bir de kaza olmuştu."

Colin durup kaşlarını çatarak bagaja baktı. "Bu kutu, yani bu... babam mı?"

Elizabeth "Ah, onu bana ver" diyerek kocasının seramik urnasının içinde olduğu kutuyu bagajdan sakince çıkardı. "Artık bunun için endişelenmeyeceğime seviniyorum."

Colin ve Ethan, babalarının küllerini eve götüren annelerinin arkasından baktı. Tel kapı sertçe kapandı.

"Eh" dedi Colin duygusuzca "Annem yaşadığı kaybın üstesinden gelmiş görünüyor."

"Üç ay oldu" dedi Ethan.

"*Çok* da uzun sayılmaz."

"Herkesin kederle başa çıkma yöntemi farklıdır Colin. Ayrıca annen hiçbir zaman duygusal biri olmadı" dedi Brooke.

Colin "O da doğru" diyerek arabanın bagajını kapattı. "Yeter ki onu tuvaletin üstüne koymasın."

Elizabeth'in arkasından eve girdiler. İki adım attıktan sonra Susan durup o geniş oturma odasına hayretle göz gezdirdi. Yerden tavana pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı cilalı ahşap zemine vuruyordu. Katedral tarzı tavanda kemerli kirişler göze çarpıyordu. Bir duvarın tamamını kaplayan aile fotoğrafları galerisi, Conover ailesinin on yıllarını belgeler nitelikteydi.

Brooke uzanıp Susan'a "Bir de buraya *sadece* kulübe diyorlar" diye fısıldadı.

"Hiç beklediğim gibi değil" dedi Susan.

"Ne *bekliyordun*?"

"Bilmiyorum. Göl kenarında ranzalı bir kulübe belki."

Brooke güldü. "Tanrı'ya şükür ki Conover'lar ranzada uyumaz. Yoksa yıllarca buraya gelir miydim?"

Susan duvardaki aile fotoğraflarına döndü. Bu duvar, Elizabeth'le George'un gençliklerinde arkadaşlarıyla birlikte göletin kenarında poz verdikleri fotoğrafa kadar uzanan, Conover ailesinin Maine'deki yaşamının görsel tarihiydi adeta.

"Bunların hepsi burada mı çekildi?" dedi Susan.

"Hem de aynı çam ağacının yanında. Kanoların yanındaki ağaç. Yıllar içinde ne kadar büyüdüğünü görebilirsin. Elizabeth her yaz bize o ağacın altında poz verdirir. Bak şu Colin doğduktan hemen sonra çekilmiş mesela." Brooke, Elizabeth'in kucağındaki melek suratlı sarışın bebeği işaret etti. Ardından başka bir fotoğrafa, Elizabeth'in bu defa koyu saçlı bir bebeği kucağında taşıdığı fotoğrafa geçti. Artık iki yaşlarında ayakta duran Colin, küçük kardeşine somurtarak bakıyordu. "Bu fotoğrafla Ethan da ilk defa karşımıza çıkıyor."

İki kardeş bebekken bile birbirlerinden ne kadar farklı, diye düşündü Susan. Yıllar geçtikçe farklılıklar daha da belirgin hale gelmişti. O sırık gibi, gözlüklü, ciddi çocukta gelecekteki kocasını görebiliyordu. O zaman bile elinde bir kitap vardı. Daha uzun ve sarışın olan abisi Colin ise gerçek bir özgüven yayıyordu. Bu özgüvenin Wall Street'te işine fazlasıyla yaradığı açıktı.

Susan ayak seslerinin geldiği merdivene dönüp baktığında kızının mor mayosunu çoktan giyip oturma odasından koşarak geçtiğini gördü. "Zoe?"

"Ben biraz yüzeceğim anne! Hadi, sen de gel!"

"Önce valizleri boşaltmalıyız!"

Ama Zoe çoktan tel kapıdan çıkmış, teras merdivenini inip çimlerden suya koşmaya başlamıştı bile. Başka ne yapacaktı ki? Bir yerde su varsa Zoe içine atlamadan duramazdı.

Susan onun peşinden çıkıp çimleri geçtiği sırada Zoe sevinç çığlıklarıyla göle atladı.

"Sadece bana ait kocaman bir yüzme havuzu sanki!" diye bağırdı Zoe.

Susan eve ait özel iskeleye adım atarak suyun içinde zahmetsizce yüzen kızına gülümsedi. "Çok soğuk değil mi?"

"Benim için değil!"

Bir denizkızı için su asla çok soğuk değildir, diye düşündü Susan, kızıl renkli parlak yüzeyde süzülen kızını izlerken. Bir dalgıçkuşunun akıldan çıkmayan çığlığı ve Zoe'nin ipeksi sudaki yumuşak kulaçlarının sesi dışında büyülü bir sessizlik öğleden sonrasına hâkim olmuştu. Görünürde kanosuyla kürek çeken bir adam dışında başka kimse yoktu.

Susan ona el salladı ve adamın da karşılık vermesini bekledi. Maine'de herkes böyle yapardı, değil mi? Birbirlerine el sallarlardı.

Ama adam ona karşılık vermedi. Güneşin altındaki gölette karaltı gibi görünen suratıyla öylece baktı, ardından kürek çekerek uzaklaştı.

"Bekleyemedi, değil mi?" dedi Ethan gülerek, çimlerin üzerinden ailesinin yanına gelirken.

"Haksız da sayılmaz. Bütün gün arabada kapalı kaldı."

Ethan kolunu Susan'ın beline doladı ve bir süre öylece durup Zoe'nin ipeksi ve bir fokun derisi gibi ışıldayan saçlarıyla başını suya daldırıp çıkarmasını izlediler.

"Çok güzel" diye iç geçirdi Susan, kocasına yaslanarak. "Yerinde olsam bütün yazımı burada geçirirdim."

Ethan omuz silkti. "Güzel yer, doğru."

"İçten bir yorum olmadı."

"Burası ailemin evi. Benim değil."

"Bütün aile üyelerinin rahatlıkla gelebileceğini sanıyordum. Brooke ve Colin her yaz geliyorlar, değil mi?"

"Evet."

Susan ona baktı ama Ethan onun göremediği bir geçmişe, pek de mutlu olmayan bir geçmişe bakıyormuş gibi gözlerini suyun ötesine dikmişti. "Bana burasıyla ilgili pek bir şey anlatmadın. Buraya gelmemenin bir sebebi var mı?"

Ethan iç geçirip geniş dallarıyla koca gövdeli bir ağacı işaret etti. "Şuradaki akçaağacı görüyor musun?"

"Ne olmuş ona?"

"Yedi yaşındayken bir öğleden sonrasının büyük kısmını o ağacın tepesinde, inmeye korkarak geçirdim çünkü Colin ağacın dibinde durup bana taş atıyordu. Sonunda Hannah Greene gelip beni kurtarmıştı."

"Tanrım, ne kötüymüş."

"Aptalca bir anı. Büyüyünce böyle anılar unutulur sanıyor insan ama buraya dair anılarım hep böyle. Colin, âlemin kralı. Sonunda onlarla gelmeyi tamamen bıraktım. Buraya gelmeyeli yıllar oldu. Şimdi kendimi sadece misafir gibi hissediyorum."

"Sen sadece misafir değilsin. Sen *aileden* birisin."

"Biliyorum. Biliyorum."

"Bu yazı farklı geçirelim, olur mu?"

Ethan ona gülümsedi. "Zaten farklı. Sen ve Zoe varsınız."

"Şehirden birkaç haftalığına uzak kalmak bize iyi gelecek. Baban küllerini savurmamız için Maine'e gelmemize vesile olarak bize bir hediye verdi aslında. Seni masandan kaldırıp derin bir nefes almanı sağladı. Belki burada ilham alacak bir şey bulursun. İşine yarayacak bir şey görebilir ya da duyabilirsin. Kitap imza gününde tanıştığımızda söylediğin şeyi asla unutmayacağım. 'Bir yazarsan, iyi ya da kötü hiçbir tecrübe boşa gitmez.'"

"Evet. En iyi tavlama numaralarım."

"Bende işe yaradı."

Ethan ona daha sıkı sarıldı. "Özür dilerim" dedi.

"Ne için?"

"Son zamanlarda pek eğlenceli olmadığım için. Tüm dikkatimi bu *aptal* romana ve *aptal* karakterlere verdiğim için. Beni senden uzaklaştırdıkları için hepsinden nefret etmeye başladım."

"Bize döndüğün sürece sorun yok."

Ethan gülümseyerek dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. "Valizleri boşaltmalıyız" diye mırıldandı.

"Evet."

"Komşular kokteyl için her an gelebilir..."

"Ben de akşam yemeğine yardım edeceğime söz verdim" diye ekledi Susan.

Ama ikisi de yerinden kıpırdamadı. Burası çok güzeldi, akışkan bir ateş gibi parıldayan gölet, suda yüzen kızları ve ikisi.

Mükemmel bir yaz akşamı, diye düşündü Susan. *Biraz daha uzatalım.*

4
Reuben

Yazlıkçılar gelmişti.

Reuben Tarkin, Bakireler Göleti'nde kanosuyla kürek çekerken, yazlık evlerin hangilerinin dolu, hangilerininse sahiplerinin dönmesini beklemeye devam ettiğine baktı. Hayatını bu gölette geçirmiş, altmış beş yıl boyunca buz fırtınalarına ve eriyen karın çamura döndüğü mevsimlere maruz kalmış, bunaltıcı yaz gecelerinde gürültülü vantilatörün yanında uyuyamadan, terleyerek yatmıştı. Göletin ritmini ve mevsimlerini o kadar iyi biliyordu ki, ilkbaharda ilk göçmen ardıcın ne zaman geleceğini, ilkbahar kurbağalarının cırtlak sesinin yerini ne zaman boğa kurbağalarının vıraklamalarının alacağını, yavru dalgıçkuşlarının ne zaman siyah birer tüy yumağı gibi annelerinin sırtında görüneceklerini tahmin edebiliyordu.

Bakireler Göleti'ndeki insan nüfusunun yıl içindeki geliş gidiş zamanlarını da aynı şekilde iyi biliyordu.

Genellikle en erken gelen Arthur Fox olurdu, hatta havaların hâlâ değişken, suyun da yüzülmeyecek kadar soğuk olduğu mayıs ayında bile geldiği olurdu. Bu yılsa haziranın ikinci haftasında, New York plakalı parlak mavi Mercedes'iyle kulübesine gelmişti. Hiç vakit kaybetmeden teras mobilyalarını yerleştirip kanosunu depodan alarak suya indirmişti. Arthur seksen iki yaşına rağmen ahşap kanosunu kendisi göle indirecek kadar formdaydı. Yazlıkçıların genelde kaslı işçilere yaptırdığı, fiziksel efor gerektiren bu zorlu işi keyif alarak yapıyordu. Zenginler sıradan insanlar gibi görünmeyi genelde severlerdi ve Maine'de bu fantezilerini gerçekleştirebiliyorlardı.

O öğleden sonra da Arthur gömleğini çıkarıp rustik bahçıvan kılığına girmiş, göl manzarasını engelleyen alçak dalları hevesle kesiyordu. Reuben kanosuyla oradan geçerken Arthur onu gördü ve dalları kesmeyi bıraktı. Reuben'e hiçbir şey söylemediği gibi gülümsemedi veya el sallamadı; kimse Reuben Tarkin'e el sallamazdı. Arthur da bunların yerine ona *Gözüm üzerinde* diyen bir bakış attı.

Reuben bir sonraki kulübeye doğru kürek çekmeye devam etti. Hannah Greene'in kulübesine.

Hannah şezlonguna uzanmış, arka terasında güneşleniyordu. Altmış bir yaşındaydı, iyice şişmanlamıştı ve bembeyaz teniyle, sıcakta kabarmaya bırakılmış hamur gibi görünüyordu. Annesiyle babasından, yani Bethesda'lı merhum Dr. Greene ve karısından Hannah'ya sadece kulübe değil, Reuben'e duydukları antipati de miras kalmıştı. Reuben yaklaşırken Hannah onun bakışlarını hissetmiş, belki de küreklerinin suya dalıp çıktığını duymuş olmalıydı ki aniden doğrulup ona baktı. Arthur Fox gibi Hannah da ona ne gülümsedi ne de el salladı. Hiçbirini yapmayıp şezlongundan kalkıp evine girdi ve kapıyı kapattı.

Reuben kürek çekmeye devam etti.

Bir sonraki kulübede kürek çekmeyi bıraktı ve kanosu özel iskeleyle üzerinde iki kanonun yattığı geniş çimenliğin önünden sürüklenerek geçti. Burası Bakireler Göleti'ndeki en büyük evdi. Doğuda, hem güneşin doğuşunu hem de ayın doğuşunu gördüğü için de "Ay Seyri" diye adlandırılmıştı. Conover'lar daha gelmeden, hizmetçileri, bahçıvanları ve bekçiyi hazırlık yaparken gördüğü için yakında geleceklerini anlamıştı. Reuben'in mütevazı küçük kulübesi Ay Seyri'nin tam karşısındaydı ve yıllar boyunca, oturma odasının penceresinden Conover ailesinin gelip gidişlerini izlemişti. O zamanlar yeni evli genç bir çift olan Elizabeth ve George Conover, Bakireler Göleti'ndeki bu evi satın aldığında kendisi dokuz yaşındaydı. Evin, genişleyen aileye uyum sağlamak için yenilenip büyümesine de tanıklık etmişti. Sürekli kollarını kavuşturup kavga çıkarmak için bahane arayan o altın sarısı saçlı, iriyarı büyük oğulları Colin'le birkaç defa yumruklaştığı olmuştu. Küçük oğulları Ethan her zaman kitaplarının arkasına gizlenirdi.

Yıllar geçtikçe, ev Colin ve buz sarısı saçlarıyla prenseslere benzeyen karısı, ardından bebekleri ve dadıları için büyümeye devam etti. Conover ailesinin bütün üyeleri arasında, Reuben'i insan yerine koyan, bir gülümsemeyi, el sallamayı hak ettiğini düşünen tek kişi dadıydı.

Ta ki aile dadıyı da Reuben'e karşı kışkırtana kadar.

Küreğini suya daldırıp kanoyu durdurdu. Bir an olduğu yerde sallanarak Ay Seyri'ni izledi. Terasta bir masayla altı sandalye vardı. Üst kattaki tüm pencereler de kıştan kalan havayı yenilemek için açılmıştı. George Conover'ın birkaç ay önce öldüğünü duymuştu ama dul karısı Elizabeth, büyük oğlu Colin ve ailesi gibi bu yaz da gelmişti. Küçük oğlu Ethan'ın yıllardır buraya gelmemesi Reuben'e ailede bir sıkıntı yaşandığını ve birbirlerinden uzaklaştıklarını düşündürmüştü.

Bu yüzden de Ethan'ın evden çıkıp çimenlerin üzerinden bir kadının durduğu iskeleye doğru yürüdüğünü görünce şaşırmıştı. Reuben kadını daha önce hiç görmemişti. Zayıf, kahverengi saçlı kadın Reuben'e el sallamış, bu içten hareket karşısında şaşkınlıktan karşılık verememişti. *Daha bilmiyor,* diye düşündü Reuben. *Benden korkması gerektiğini daha bilmiyor.*

Mor mayosuyla gölette yarı peri, yarı balık bir su canlısı gibi süzülen bir de genç bir kız vardı. Reuben onu da daha önce hiç görmemişti. Ethan Conover'ın sonunda evlendiğini duymuştu ve kadına sarıldığını görünce iskeledekinin Ethan'ın karısı, yüzenin de üvey kızı olduğunu anladı. Conover ailesi, muhtemelen George Conover'a bir anma töreni düzenlemek için Maine'e dönmüş olmalıydı.

O piç kurusu cehennemde çürüyebilirdi.

Reuben kayığını Ay Seyri'nden uzaklaştırıp karşı kıyıya doğru kürek çekmeye başladı. Ablası çoktan uyanmış olmalıydı ve yataktan tekerlekli sandalyesine geçmek için onun yardımına ihtiyacı vardı. Onu yıkaması, sonra akşam yemeği hazırlaması, mutfağı toplaması ve Abigail'in ilaçlarını vermesi gerekiyordu. Akşam yapacağı işler onu bekliyordu ama kanosunun gün batımının altın rengi

sularında süzüldüğü, yusufçukların suyun yüzeyinde uçuştuğu bu an göletin en keyifli anlarından biriydi.

Sonra bacası gökyüzüne tırmanan pençeler gibi görünen Ay Seyri'ne baktı ve ürperdi. *Her şey değişecek,* diye düşündü. *Conover'lar kasabaya döndü.*

5

Susan

Susan ispinozun içli sesine uyandı. Sabahları genelde ilk kendisi uyandığı için Ethan'ın tarafının boş olduğunu görünce şaşırdı. Boston'da genelde kuş seslerine değil, yaşadıkları binanın önünden gelip geçen otobüslerle çöp kamyonlarının sabahın erken saatlerinde çıkardıkları gürültüye uyanırdı. Saat dokuz buçukta, gölette yüzüp Purity köyüne gitmek dışında herhangi bir programın olmadan yatakta tembellik yapmak ne büyük lükstü. Bütün tatiller böyle *olmalıydı*, sabah geç saatte, başka birinin yaptığı kahvenin baştan çıkarıcı kokusuna uyanmak.

Kot pantolonuyla gömleğini giyip mis gibi kokunun geldiği mutfağa indi. Ethan kahvaltı masasında önüne kâğıtlarını yaymış, bir şeyler yazıyordu. İçeriye çıplak ayakla girdiği için ses yapmamıştı. Kocasının derinden odaklandığını gösteren yüz ifadesini görünce onu rahatsız etmeden kahve makinesine gidip sessizce kendine bir fincan kahve doldurdu. Kremayı alıp buzdolabının kapısını kapattığında Ethan onun orada olduğunu fark ederek doğruldu.

"Selam" dedi, gözlüklerini çıkartarak.

"Selam. Nedir bu?" dedi Susan alelacele karalanmış kelimelerle dolu sayfaları başıyla işaret ederek.

"Geliyor." Ethan gülerek şaşkınlık içinde başını iki yana salladı. "Sonunda geliyor!"

"Üzerinde çalıştığın hikâye mi?"

"Hayır, bu tamamen farklı. Ne oldu bilmiyorum. Bu sabah uyandım ve bir anda zihnime dolmaya başladı. Düğmeye basılmış

gibi kelimeler döküldü. Belki yıllar sonra göle dönmem, burada yaşananları, çocukluğumda duyduğum hikâyeleri hatırlamam buna vesile oldu. Belki de sadece Boston'dan uzaklaşmam gerekiyordu."

Boston'da iç karartıcı bir sis perdesi gibi üzerine çöken başarısızlık bulutu sözlerini boğmuştu. Aylardır ilk defa evlendiği mutlu Ethan'a dönüşmüştü karşısında oturan adam.

"Keşke dizüstü bilgisayarımı getirseydim" dedi.

"Bilgisayarın olmadan da sayfaları dolduruyorsun." Susan onun boş kahve fincanını alıp tekrar doldurdu. "Herkes nerede?"

"Annem ve Arthur, töreni yönetecek papazla görüşmeye gitti. Colin ve Brooke sanırım alışverişe gittiler. Kit hâlâ uyuyor." Omuz silkti. "Gençler."

"Zoe?"

"Nerede olabilir sence?"

Susan mutfak penceresinden gölete baktı. Evet, kızları sabah güneşinde ışıldayan saçlarıyla tam da orada başka bir kızla gülüşüp sohbet ediyor, yüzüyordu.

"Yanındaki kız kim?" diye sordu.

"Yeni tanıştığı biri. Buralı olsa gerek."

"Harika. Burada arkadaş bulduğuna sevindim. Konuşacak kimseyi bulamamasından endişeleniyordum."

"Kit var."

Susan dönüp ona baktı. "Ciddi misin? Çocuk dün gece Zoe'yle neredeyse tek kelime etmedi. Gece boyunca Brooke'un peşindeydi."

"Utangaç bir çocuk olduğunu biliyorsun. Tek çocuk."

"On yedisine geldi artık. Utangaçlığını çoktan aşmış olmalıydı." Susan bir an durdu. "Başka bir sıkıntısı mı var?"

Ethan yeni bir kâğıda uzandı. "Bebekliğinde çok sık hastalanırdı, sürekli hastaneye gidip geliyorlardı. Brooke'un biraz fazla korumacı olmasına şaşırmıyorum. Ortada bir sıkıntı varsa bence sıkıntı *onda*." Ethan başını kaldırdı. "Bu arada sana söylemeyi neredeyse unutuyordum. Hannah alışveriş için Bar Harbor'a gidecekmiş. Onunla gitmek ister misin, diye sordu."

"Sen bütün gün ne yapacaksın?"

Ethan masanın üstündeki sayfaları işaret etti. "Çok iyi gidiyor, bırakmak istemiyorum."

"Bırakma tabii. Sen burada kal ve yazmaya devam et." Susan pencereye dönüp diğer kızla birlikte gölette neşeyle yüzen kızını izledi. Zoe arkadaş edinmiş, Ethan yeniden yazmaya başlamıştı. Güne bundan daha iyi bir başlangıç olabilir miydi?

"Bar Harbor'ı görmek isterim" dedi. "Hannah'yı arayacağım."

Hannah Greene konuşmayı severdi ve Bar Harbor'a giderken yol boyunca, yengeç köftesiyle salatadan oluşan öğle yemeğinde, Main Caddesi'ndeki hediyelik eşya dükkânlarını gezerken hiç durmadan konuştu. Susan'ın bir şikâyeti yoktu. Hiç evlenmemiş ve yalnız yaşayan Hannah, Conover kardeşlerle ilgili sayısız anısını paylaşmaktan büyük keyif alıyor gibiydi.

"Ah, o ikisi ne haylazdı ama!" dedi Hannah, Purity'ye dönerken. "En çok sorun çıkartan Colin'di tabii. Buralı çocuklarla sürekli kavga eder, hiçbir zaman da özür dilemezdi. Colin asla özür dilemez çünkü *asla* onun hatası yoktur. George, onun yaptıklarını telafi etmek için sürekli diğer ebeveynleri ziyaret ederdi. Ama senin Ethan'ın hiç sorun çıkarmazdı. Her zaman sessizdi. Hayalperestti."

Susan gülümsedi. "Hâlâ öyle. Sanırım bu yüzden yazar oldu."

"Aslına bakarsan o çocuklara bakıcılık yapmayı pek de *istemedim*, Elizabeth aklımı çeldi. İşin içinde para da vardı tabii." Hannah göz kırptı. "Hem de iki taraftan. Elizabeth çocuklarına bakmam için, babam da beni evden çıkarmak için. O zamanlar yetişkinler çocuklarıyla pek uğraşmazdı. Bizi salar, kendi hayatlarına bakarlardı. Daha sekiz yaşındaydım ve altısı birden her akşam kokteyl içmek için toplanırdı. Düşünebiliyor musun?"

"Seni evde yalnız mı bırakıyorlardı?"

"Şey, aslında hemen yandaki evdeydim ama olsun. Hepsi çok içerdi. Sanırım bu özelliğimi onlardan almışım. Ve Colin'den. Öğlen şarap, beşte kokteyl." O an Susan'a baktı. "Ethan hiç içmezdi. Sen ayık olanla evlendin."

"Arthur o zaman evli miydi?"

"Arthur mu?" Hannah homurdandı. "Hayır, o müzmin bekâr. Hangi kadın ona katlanır ki?"

"Altısı birden her akşam kokteyl içmek için toplanırdı dedin. Altıncı kişi kimdi?"

"Ha o babamın sekreteriydi."

"Burada sekreteri mi vardı?"

"Babam iş için Maryland'e transfer edilene kadar yıl boyunca burada yaşıyorduk. Maine'i bırakıp kimseleri tanımadığım Bethesda'daki okula gittiğimde çok üzülmüştüm. Yıl boyunca ağustos ayı gelsin de gölete dönelim diye beklerdim. Eve dönmek gibiydi. Üstelik Conover erkekleri de her yıl biraz daha uzamış ve daha yakışıklı oluyorlardı. Sonra Ethan üniversiteye başladı ve o günden sonra onu neredeyse hiç görmedim." Susan'a baktı. "Yazdığı romanı beğendim. Çıkar çıkmaz okudum. Ona hiç söylemedim."

"Bence söylemelisin. Senden bu yorumu duymak onu sevindirir."

"İkinci kitabı ne zaman çıkacak?" Susan buna hemen cevap vermeyince Hannah kaşlarını çattı. "İkincisi de *var*, değil mi?"

"Üniversitede dersler çok vaktini alıyor" dedi Susan sonunda. "İkinci roman nasıldır bilirsin. Herkes ilkiyle aynı ayarda olmasını bekler."

"Doğru" dedi Hannah. Hassas bir konuya değindiğini fark ederek bir an sessiz kaldı. "Evet, onun için zor olmalı" dedi. "O ailede ikinci olmak da zor. Sürekli Colin'le karşılaştırılmak."

Altın çocuk. Kardeşler arasında başarılı olanın kendisi olduğunu kanıtlamak için özel dikim takım elbiselerini ve Yukarı Batı Yakası'ndaki adresini göstermesi yeterli olan çocuk. Ethan'ın yazlarını burada ailesiyle neden geçirmediği anlaşılıyordu. Bahçedeki akçaağaca her baktığında kendisinden iri ve kaslı abisinden kaçarak o ağacın tepesinde mahsur kaldığı günü hatırlayacaktı. *Colin ailenin altın çocuğu olabilir,* diye düşündü Susan, *ama ben daha nazik olan kardeşle evlendim.*

Daha iyi olan kardeşle.

* * *

Susan, Ethan'ı üst katta, yatak odalarındaki masanın başında, içeri girdiğini bile fark edemeyecek kadar işine odaklanmış halde buldu. Kulaklıklarını taktığı için zaten onu duyamazdı. Susan onun omzuna dokununca Ethan irkilerek doğruldu.

"Hâlâ çalışıyor musun?" dedi.

Ethan kulaklıklarını çıkardığı an *Star Wars* müziği kulaklıklardan yayıldı. "Kusura bakma, seni duymadım."

"Kulaklarında bu müzikle duymaman normal." Susan masanın üstündeki el yazması yığınına baktı. "Vay canına, ne kadar çok yazmışsın. Üst katta çalışmaya mı karar verdin?"

"Aşağıda dikkatim çok dağılıyor. Mutfağa girip çıkıyorlar. Brooke da çamaşır makinesini çalıştırdı..." *Star Wars* müziğini kapatıp "Saat kaç oldu?" diye sordu.

"Dörde geliyor. Diğerleri hâlâ dışarıda mı?"

"Takip etmedim. Annem hâlâ Arthur'la birlikte olabilir."

"Peki Zoe?"

"O kızla çıktı. Bu sabah tanıştığı kızla."

Susan pencereden baktı ama kızları göremedi. Hatta gölette kimseyi görmedi. "Nereye gittiklerini biliyor musun?"

"Bir inekle ilgili bir şeyler söyledi" dedi Ethan, sayfalarını düzenlerken.

"Ne?"

"Kızın bir ineğiyle keçileri varmış. Zoe öyle dedi. Onları görmek için kızın evine gidiyordu. Çok heyecanlıydı."

Bir inek. Bu Zoe'nin Boston'da göremeyeceği, çok da olumlu bir şeydi.

"Umarım akşam yemeğine yetişir" dedi Susan.

"Gençleri bilirsin" dedi Arthur Fox, bir bardağa buz küplerini atıp cin tonik, ardından da bir dilim limon eklerken. "Eve gelemeyecek kadar eğleniyordur."

"Ayrıca yazın günler de çok uzun" diye ekledi Elizabeth. "Eminim Zoe saatin farkında bile değildir. Birazdan gelir bence."

Bakireler Göleti'nde sakin yaz akşamlarından biriydi. Neredeyse hiç esmiyordu ve su akışkan altın gibi parıldıyordu. Arthur ve Han-

nah da yine Conover'larla kanepe yiyip kokteyl içmeye gelmişlerdi. Dün gece Susan'ın çok hoşuna giden bir yaz ritüeliydi bu ama bu gece canını sıkmaktan başka işe yaramamıştı. Oturma odasına göz gezdirip Brooke ve Colin'in gülümseyen yüzlerine, Hannah'nın ikinci şarabını doldurmasına baktı. Saat yedi olmasına rağmen Zoe'nin dönmemiş olması hiçbirini endişelendirmemiş gibiydi.

Susan kaşlarını çatarak telefonuna baktı. "Geç kalacağı zaman genelde bana haber verir."

"Telefonunda kaç çubuk var?" diye sordu Brooke.

"Bir."

"Sorun bu olabilir. Burası vahşi doğada olmaktan farksız. Sinyal almayan bir bölgede belki de."

Arthur homurdanarak "Maine'in yarısında sinyal yok zaten" dedi.

"Kit'in kimseye haber vermeden ortadan kaybolduğu günü hatırlıyor musun?" dedi Brooke. "O kadar endişelendim ki polisi aradım. On dakika sonra Kit geldi. Ne utanç verici bir durumdu. 'Keşfe çıktım' demişti."

Ama o erkek, diye düşündü Susan. Kızlar daha savunmasızdır ve sapıkların dikkatini daha kolay çekerler. Dolayısıyla onlar için daha fazla endişe edilir. Ayrıca Zoe buraları bilmiyordu. Boston'da, arkadaşlarıyla birlikte şehrin bir ucundan diğer ucuna metroyla gidebiliyor, hangi mahallelerin güvenli olduğunu, hangilerine yaklaşmamaları gerektiğini biliyorlardı.

Susan konuşulanları pek dinlemeden tekrar telefonuna baktı. Devrilen kayıklar, düşen deniz uçağı ve Arthur'un Colin'i sınav yarışması yapmaya zorladığı ve Arthur'un kazandığı yılla ilgili anlatılan o eski hikâyeler umurunda değildi. Ama onları ilgiyle dinliyormuş gibi gülümsemekten başka seçeneği yoktu.

Zoe'den hâlâ mesaj gelmemişti.

"Eminim iyidir" dedi Brooke, Susan'ın telefonunu tekrar cebine koyduğunu görünce.

"Ayrıca daha güneş de batmadı" dedi Arthur. "Bu ikisi çocukken, karanlık çöktükten sonra kurt sürüsü gibi koşuşturur, ortalığı ayağa kaldırırlardı. Buradaki çocuklar yazın böyledir." Sonra du-

varda, Colin ve Ethan'ın ok ve yay tuttuğu bir fotoğrafı işaret etti. "Şu küçük canavarlara baksana! Kaç yaşındaydılar?"

"Ben on bir filandım" dedi Colin. "Ethan da sekiz olmalı."

"O okla birinin kedisini mi vurmaya çalışmıştın? Komşularla büyük bir kavga çıktığını hatırlıyorum."

Colin güldü. "Susma hakkımı kullanıyorum."

"Bu yıl fotoğraf çektirmeyi unutmayalım" dedi Elizabeth. "Uzun zamandır ihmal ettik, yeniden bir arada olduğumuza göre çektirmeliyiz."

Keşke hepimiz bir arada olsaydık, diye düşündü Susan. *Neredesin Zoe?*

Ethan'ın kolunu beline doladığını hissetti. "Ben göletin çevresine yeniden göz atayım" dedi Ethan alçak sesle. "Buradaki çocuklar tekne rampasında takılmayı sever. Belki oradadır."

"Evet. Lütfen."

Ethan'ın evden çıktığını kimse fark etmedi. Fotoğraflara, ailenin gölletteki yazlarının görsel tarihine odaklanmış, Susan'ın korkularına kayıtsız kalmışlardı. Ya da kayıtsızlık gibi gördüğü şeyi kendisi yanlış yorumlamıştı. Belki de dikkatini fotoğraflara, Bakireler Göleti'ndeki anılara çekerek onu rahatlatmaya çalışıyorlardı. Daha fazla endişelenmesini önlemek için iyi niyetli bir tavırdı bu belki ama işe yaramıyordu. Endişeleniyordu ve şu anki hisleri görmezden geliniyordu. Ciddiye alınmıyordu.

"Burada hepimiz ne kadar genç görünüyoruz" dedi Arthur, alt tarafında "1968" yazan ilk fotoğrafa odaklanarak. Fotoğrafta, genç Elizabeth ve George çam ağacının altında, Hannah Greene'in anne babası ve Arthur'la birlikte poz vermişlerdi. Arthur çok yakışıklı görünüyordu ve boyu, kel ve gözlüklü Dr. Greene'den çok uzundu. Hannah en uçta, fotoğraftan kesilmiş birinin elini tutuyordu.

"Tanrım, yaşlandığımı görmek korkunç" dedi Elizabeth, Bakireler Göleti'nde geçirdikleri yaz fotoğraflarına bakarken. Colin ve Ethan'ın boyu yıldan yıla uzuyor, Hannah orta yaşa doğru ilerliyordu. "Giderek artan kırışıklıklar, beyazlaşan saçlar."

Arthur göz kırptı. "Kaliteli bir şarap gibi yaşlanıyorsun Elizabeth."

"Ya da sirkeye dönüşüyorum."

"Ve bakın sahneye kim çıkıyor?" dedi Colin, parlak siyah saçlı bir kadının kucağındaki sarışın bebeğin fotoğrafını göstererek. Genç kadının koyu tenine karşı bebek hasta denecek kadar solgun görünüyordu. "İşte Kit'imiz, dadısıyla birlikte."

Brooke, Kit'e sarıldı. "O hâlâ benim bebeğim."

Susan ortama uyum sağlamaya, Kit'in bebeklik fotoğraflarıyla ilgileniyormuş gibi yapmaya çalıştı. Kit, cansız bir bebekten cansız bir gence dönüşmüştü. Çocukken sürekli hastalandığını ya da mide ağrılarına hiçbir doktorun açıklama getiremediğini dinlemek istemiyordu. Kendi çocuğunuz kayıpken başka bir çocuğun dertlerine odaklanmak mümkün olamıyordu. Buna rağmen onlar Brooke'un oğlunun sağlığıyla nasıl ilgilendiğini ve şimdi boyunun babasına ulaştığını söylemekten vazgeçmiyorlardı! *Boyu Colin kadar olabilir belki ama çocuk hiç dik durmayıp soru işareti gibi kamburunu çıkardığından hiç anlaşılmıyor,* diye düşündü Susan.

Şimdi içkilerini tazelerken buz küpleri yine tıkırdamaya, cin ve limon dilimleri bardaklara dolmaya başlamıştı. Hikâye anlatmaya devam ederken herkes sakin ve rahat görünüyordu. Sohbetten kopmuş, pencereden dışarıya bakan Brooke'un değerli oğlu Kit hariç.

Susan Ethan'ın eve döndüğünü duyduğu an Zoe'yi bulmuş olabileceğine dair içinde derin bir umut yeşerdi ama ona dönüp baktığında Ethan başını hayır anlamında salladı.

Susan tekrar telefonuna baktı. Mesaj yoktu.

Susan yemeğine neredeyse hiç dokunmadı. Diğerleri kızarmış tavuk, patates püresi ve salatalarını yerken o telefonuna bakıp duruyor, çalmasını, bir mesaj gelmesini bekliyordu. Sahil Yolu'nu arabayla bir uçtan bir uca gezmiş, birkaç kişinin kapısını çalıp kızını gören var mı diye sormuştu ama kimse görmemişti.

"Endişelendiğini biliyorum ama burası güvenli küçük bir kasaba" dedi Elizabeth. "Oğlanlar küçükken onlar için hiç endişelenmezdik."

"Onlar erkekti."

"Bir arkadaşıyla birlikte, değil mi? Yani yalnız değil."

"Telefonunun çekmediği bir yerde sadece" dedi Colin. "Burada telefonlar neredeyse hiçbir yerde çekmez. Ormanda yaşamanın can sıkıcı yanlarından biri."

Sadece can sıkıcı bir şey sanki, diye düşündü Susan, kayınbiraderinin gözlerini yemeğinden ayırmadan bıçağını tabağına götürerek sakince yemeye devam etmesini izlerken. Bu özgüveni Wall Street'te çok işine yaramış olabilirdi ama şimdi sesi kulağını tırmalıyordu, her ne kadar Susan onun haklı olduğunu bilse de. Maine ormanlarındalardı, evet. Telefon bazı yerlerde çekmiyordu. Zoe hâlâ yeni arkadaşının, şu ineği olan arkadaşının evindeydi ve o kadar eğleniyordu ki annesini aramayı unutmuştu. Düşüncesizlik etmişti. Eve döndüğünde bu düşüncesizliği ve annesinin sinir krizi geçirmesine sebep olduğu için ona çok kızacaktı.

Ethan masanın altından Susan'ın elini tutup sıktı. En azından o da endişeli görünüyordu. "Kasabaya gidip Main Caddesi'ne tekrar bakacağım. Belki onu orada gören olmuştur."

"Ben de seninle geleceğim."

Ethan "Hayır, sen burada kal. Eve döndüğünde birimiz burada olalım" diye mırıldanarak masadan kalktı.

Susan telefonuna tekrar baktı. Hâlâ mesaj yoktu.

Yemek sofrası kaldırılıp Arthur ve Hannah gittikten sonra da yoktu. Elizabeth kitabıyla birlikte bir koltuğa yerleşti. Kit üst kata, tavan arasındaki tüneğine kaçtı. Brooke ve Colin, Scrabble oynamaya başladılar.

Susan terasa çıkıp suyu izledi. Berrak, büyülü bir geceydi ve gölet yıldız ışıklarının altında parıldıyordu. Karşı kıyıda, kendi terasında, omuzları arka tarafındaki pencereyle çerçevelenmiş bir adamın siluetini gördü. Dün gördüğü kanolu adam mıydı bu? Yüzünü göremese de kendisine baktığını hissedebiliyordu, tıpkı kendisinin ona baktığı gibi.

Burada bir terslik var, diye düşündü. Aile bunu hissetmiyor olabilirdi ama Susan hissediyordu.

Cep telefonunu çıkarıp 911'i aradı.

6

Jo

Devriye arabasıyla Purity'nin anacaddesinden geçerken, *Bu yaz fazlasıyla yoğun geçecek,* diye düşündü polis şefi Jo Thibodeau. Marigold Café gece tıka basa doluydu; şimdiyse pencereden iki yorgun garsonun kafede gece temizliği yaptığını gördü. Saat 21.15 olmasına rağmen iki dükkân ötedeki Sugar Cone'un kapısının önünde kuyruk oluşmuştu, insanlar sabırla dondurma bekliyordu. Tüm kasabayı saran kasaların takırtısı, kış aylarının tenhalığına ve sakinliğine direnebilmek için yaz ziyaretçilerine bel bağlayan yerli halkın kulaklarına neşeli bir melodi gibi geliyordu. Üstelik daha haziran ayındaydılar. Ağustosta sokaklar turistlerle dolup taşacaktı ve Jo o dönemde sıkça görülen trafik sıkışıklıkları, ufak tefek hırsızlık olayları ve ara sıra çıkan kavgalarla uğraşmak istemese de can damarı turizm olan bir kasabada yaşamanın böyle bir bedeli olduğunu da biliyordu. Turizm olmasa Purity, Maine'in can çekişen diğer birçok kasabası gibi sinek avlayan dükkânlar ve çökmüş kaldırımlarla dolu bir yere dönüşürdü. Yazlıkçılar para getiriyordu. Öte yandan sorun da getirdikleri için Jo asla boş kalmıyordu.

Whale Spout Pub'a yaklaşırken yavaşlayıp otoparka baktı. Bu gece bir yerde kargaşa çıkacaksa aşırı alkol ve testosteronun da etkisiyle muhtemelen burada çıkardı. Park halindeki arabaların arasında gezinen iki genç kadın, tiz kahkahalar eşliğinde bir sigarayı elde ele geçiriyordu. Jo onları iyi tanıyordu. Mini etekleri ve incecik topuklu ayakkabılarıyla ikisi de buralı kızlardı. Yol yordam bilecek kadar büyük, beladan uzak duramayacak kadar gençlerdi

ve o ayakkabılarla beladan kaçamayacakları kesindi. Jo'nun devriye arabası yavaşça yanlarından geçerken kızlar ona doğru cüretkârca bakıp ağır adımlarla pub'a girdiler.

Evet, size göz kulak oluyorum. Biri bunu yapmalı.

Tersaneyi geçip yarım düzine kadar ıstakoz teknesinin doklara bağlı olduğu iskeleye doğru ilerledi. Burada sorun yoktu, kazaklarına sarınmış birkaç turist deniz kenarında gece yürüyüşü yapıyordu sadece. Yazın ilk haftasına girmiş olsalar da limandan esen rüzgâr hâlâ üşütüyordu. Okyanus da bir yüzücüyü şoka sokup kalbini durduracak kadar soğuktu. Geçen sonbahar, kıyıdan en fazla yirmi otuz metre açıkta suya düşen kırk yaşında bir adamın cesedini körfezden çıkarmışlardı. Adam iyi bir yüzücüydü ama genç fit bir adam bile bu körfezin soğuğuna dayanamazdı. Jo, limanda dengesizce yürüyen, her an suya düşebilecek sarhoş biri var mı diye etrafa baktı ama kurtarılmayı bekleyen kimse yoktu. En azından henüz.

Akşam devriyesine devam edip bakımlı Viktoryen, Cape ve kolonyal tarzda evleriyle Purity köyünün merkezinden geçip yem dükkânına ve benzinliğe, oradan da batıya doğru ilerleyerek kıyıdan uzaklaştı. Üç kilometre gidip sorun çıkma olasılığı yüksek bir diğer noktaya ulaştı: kısa süre önce bazı yazlık evlerin soyulduğu Bakireler Göleti. Kamera, mücevherler, birkaç yüz dolar nakit para çalınmıştı. Çalınan eşyaların bir önemi olmasa da Jo'nun kendi babası da dahil, insanların kapılarını kilitlemeye gerek duymadığı bir kasabada küçük suçlar bile sinir bozuyordu. Önceki polis şefi geçen yıl öldüğünden beri bu görevi vekâleten Jo devralmıştı, en azından kasabanın seçilmiş genel kurulu onu resmen bu göreve atayana kadar. Dolayısıyla toplumun güvenliğinden kendisi sorumluydu. *Purity,** çocuklarınızın gözetimsiz bisiklet sürebileceği, geceleri pencerelerinizi kilitlemeden uyuyabileceğiniz bir kasaba gibi görünse de aslında insanların inanmak istediği kadar masum bir yer olmamıştı. Hiçbir kasaba öyle değildi. Bir polis olarak, dışarıdan çok güzel görünen bazı evlerin içinde yaşanan, dış dünyanın görmezden geldiği ama ancak her zaman rastlanan çirkinliklere tanık olmuştu.

* Saflık.

Jo kapılarını her zaman kilitlerdi.

Aracını Bakireler Göleti'ndeki tekne rampasına kadar sürüp motorunu kapattı ve birkaç dakika öylece oturup kıyıdaki ışıklara bakarak sessizliğin tadını çıkardı. Hırsızlıklar Bakireler Göleti'nin yazlık evlerin bulunduğu batı tarafında gerçekleşmişti. Yılın sekiz ayı boş kalan bu evler uzaklarda yaşayıp ikinci evini satın alacak kadar zengin insanlara aitti. Göletin karşı kıyısındaki sukamışlarıyla dolu çamurlu sığ tarafında buralı ailelerin nesillerdir yaşadığı çok daha mütevazı kulübeler vardı. Jo o kulübelerden birini çok iyi biliyordu çünkü ilk defa o evin arka terasında öpüşmüştü. Kendisi ve Robbie Gordon o yıl on dört yaşındaydılar ve yirmi kadar okul arkadaşıyla o küçücük eve tıkışmış yaz ortası partisi yapıyorlardı. Nasıl olduysa Robbie'yle karanlıkta küçük bir mahrem köşe bulup öpüşmüşlerdi. Öpücük tatlıydı ama öyle aklını başından alan bir tarafı yoktu. İlk öpüşmesi olduğu için unutmamıştı. Utanarak gülüşürken bunun ilk ve son öpüşmeleri olacağını biliyorlardı ve ikisi için de sakıncası yoktu. Arkadaş kalmak çok daha iyiydi ve yıllar boyunca da arkadaş kalmışlardı.

Robbie şimdi evlenmiş, çok talep gören başarılı bir elektrikçi olmuştu. Kasabada onun kamyonetini ne zaman görse içeriden müzik ve kahkaha sesleri gelirken ay ışığında parıldayan gölete karşı arka verandada yaşadıkları o anı hâlâ hatırlayıp hatırlamadığını merak ederdi. Hatta bazen ilişkileri arkadaşlıktan öteye geçse nasıl olurdu diye düşündüğü bile olurdu. Bu gece devriye arabasında tek başına otursa da, evine döndüğünde onu köpeğinden başka kimse karşılamayacak olsa da yaptığı seçimlerden hiç pişman değildi.

Dikiz aynasında yanıp sönen farları gördü. Aracın kenara çekecek bir yer arıyormuş gibi yavaşça ilerlediğini fark etti. Ama tabii durmadı çünkü yasalara uyan vatandaşlar bile polis arabasını görünce korkardı. Araç dönüp Sahil Yolu'na doğru, hız sınırını aşmadan ilerledi. Direksiyonda bir erkek, yanında bir kadın vardı. Yalnız kalabilecekleri özel bir yer arıyorlardı belki de.

Burası aradıkları yer değildi.

Bir detayın ne zaman önemli olacağını bilemeyeceğimiz için aracın plakasını ve saati not aldı. Motoru çalıştırdı. Vardiyasının

bitmesine iki saat kalmıştı. Bu da Purity'nin genel olarak sıkıntılı bölgelerini tekrar dolaşıp Main Caddesi'ne dönmesi ve iskelede herhangi bir olay olup olmadığına bakması için yeterli bir zamandı. Şimdilik ortalık sakindi.

Sonra telefonu çaldı.

7

Kayıp bir genç.

Jo daha önce de böyle telaşlı ebeveynlerden benzer telefonlar almıştı ve hemen her defasında dik başlı bir çocuk bir iki gün içinde bir arkadaşının evinden somurtkan bir ifadeyle ya da akşamdan kalma bir halde çıkar, bazen de tedbirsizce çıktığı yürüyüşte yanlış yola saparak böcekler tarafından ısırılmış ve aç bir halde bulunurdu. Çocuk oralıysa Jo genellikle onun geçmişini, daha önce başını belaya sokup sokmadığını ve arkadaşlarının kim olduğunu az çok bilir, aramaya nereden başlayacağına ve gerçekten haklı bir telaş olup olmadığına daha kolay karar verirdi.

Conover ailesi ise yazlıkçıydı ve onlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

İsimlerini biliyordu tabii. Bakireler Göleti'ndeki en büyük yazlık evlerden biri olan Ay Seyri'nin sahipleriydiler ve kendi hallerinde yaşarlardı. Bu zamana kadar onlardan sadece bir defa telefon almıştı ama bu da birkaç yaz önce, George Conover'ın kanolarına zarar verildiğinden şikâyetçi olduğu zamandı. Soğuk ve yağmurlu bir gün olduğu için Jo içeriye davet edileceği beklentisiyle kapıda durmuştu. Purity'deki insanlar yağmurda içeri davet eder, bir fincan çay veya kahve, hatta bir dilim kek bile ikram ederdi. George Conover ise içeri davet etmemişti. Kendi yağmurluğunu giymiş, onu çimenlikten geçirerek su kenarına götürmüş, çimlerin üzerinde yatan kanoyu göstermişti.

"Birinin kanoyu deldiği açıkça görünüyor."

"Kimin yaptığını biliyor musunuz efendim?" diye sormuştu Jo.

"Kimin yaptığını çok iyi biliyorum." George göletin karşı kıyısındaki kulübeye öfkeyle bakarak "Tabii ki Reuben Tarkin. Yıllardır buna benzer şeyler yapar. Terasımıza kokuşmuş balık bıraktı. Torunumun dadısını taciz etti. Taş atıp penceremizi kırdı. Pahalı panoramik pencereyi de. O zaman da polisi aradım."

"Taş atma olayı ne zamandı?"

"Yıllar önce, sizden önce. Ama kanodaki delik tehlikeli olabilirdi. Torunum onu suya indirebilir, büyük bir sıkıntı yaşayabilirdi."

"Bay Tarkin böyle bir şeyi neden yapsın ki?"

"Adam delinin teki işte. Babasının ne yaptığını biliyorsunuzdur eminim. Main Caddesi'nde insanları öldürdü."

"O çok uzun zaman önceydi efendim. Ve o babasıydı, Reuben değil."

"Ama aynı aile. Bakın, ben ondan şikâyetçiyim. Bu olayın kayıt altına alınmasını istiyorum" diyerek eve dönmüş, Jo'yu içeri davet etmemişti.

Şimdi yine Conover'ların kapısında dururken bu defa nasıl karşılanacağını düşünüyordu. Kahve ve kek beklemiyordu ama biraz nezakete hiç hayır demezdi. Kapıyı bir kadın açtı. Kırklı yaşların ortalarında, mavi kot pantolonu, dirseklerine kadar sıvanmış gömleğiyle ince yapılı bir kadındı. Gergin yüzü ve panik dolu bakışları Jo'ya her şeyi anlatmıştı: *Kayıp çocuğun annesi.*

"Ben Purity Polis Departmanı'ndan Jo Thibodeau. Susan Conover siz misiniz?"

"İçeri gelin. Lütfen gelin!" Kadın öyle endişeliydi ki tüm vücudu sarsılıyor, Jo'yu eve davet ederken elleri titriyordu. Jo daha kapıdan içeri girmeden Susan konuşmaya, kelimeler ağzından dökülmeye başladı. "Kızım Zoe on beş yaşında ve daha önce hiç böyle bir şey yapmadı. Hiç, ama hiç. Saatlerdir telefonuna cevap vermiyor, mesajlarıma da cevap vermiyor. Bir sorun olduğunu biliyorum. *Hissediyorum,* diğerleri öyle düşünmese de..." Susan birden nefesi kesilmiş gibi durdu. Yavaşça nefes alıp ağlayarak nefesini dışarı verdi. "Sadece nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Bir adam yaklaşıp kolunu Susan'ın beline doladı. Koyu saçlı, gözlüklü, endişeyle bakan bir adam. "Oturmaya ne dersin tatlım?

Hepimiz oturalım. Eminim hepimizle konuşmak isteyecektir."

"Zoe'nin babası mısınız?" diye sordu Jo.

Adam başıyla onayladı. "Ethan Conover." Oturma odasını işaret etti. "Lütfen, içeri gelin."

Jo, ailenin diğer dört üyesinin oturduğu oturma odasına adımını attı. İnsanların evine her gün bir polis memuru gelmediği için onu tedirgin bakışlarla süzdüler. Genç oğlan ona hiç bakmadı bile. Kanepede sarışın hoş bir çiftin arasında kamburunu çıkartarak oturmuş, gözlerini yere diktiği için saçları alnına düşmüştü.

"Paniğe kapılmak için biraz erken olabilir" dedi koltukta oturan gümüş saçlı kadın. Asil duruşundan ve otoriter ses tonundan ailenin reisi olduğu anlaşılıyordu. Jo'ya dik dik bakıyordu.

"İsimlerinizi alabilir miyim?" dedi Jo, not defterini çıkararak.

"Elizabeth Conover" dedi yaşlı kadın.

Jo başıyla onayladı. "Birkaç yıl önce George Conover'la tanışmıştım. Kocanız, değil mi? Delik bir kano hakkında aramıştı."

"George mart ayında vefat etti. Anma töreni için Maine'e geldik."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." *Adam pisliğin teki olsa bile.* Jo not defterine yazmaya başladı. "Peki ya siz?"

"Ben Colin Conover" diye araya girdi sarışın adam. "Ethan'ın abisiyim. Annem haklı, paniğe kapılmak için henüz erken. Zoe bir arkadaş edinmiş ve birlikte gitmişler. Çocukları bilirsiniz. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştir bile."

Jo onu baştan aşağı süzdü. Parlak saçlar, Brooks Brothers marka haki pantolon, yeni boyanmış mokasen ayakkabılar. Her şeyiyle *yat kulübü* diye haykırıyordu. Bileğindeki saat göz alıcıydı. Jo saatlerle, markasını anlayacak kadar haşır neşir değildi ama bu saatin yıllık maaşından fazla ettiği kesindi. Rozetli bir kadının bile sözünü kesmekten çekinmeyecek adamlardandı.

Colin "Bu eşim Brooke. Bu da oğlumuz Kit" dedi.

Böyle bir adamın da ancak kendisi kadar şık bir karısı olabilirdi ki mavi kaşmir bluzu ve ütülü beyaz pantolonuyla Brooke Conover bu tanıma tam anlamıyla uyuyordu. Ama bol kot pantolonu ve tişörtüyle aralarında kamburunu çıkartarak oturan genç çocuk onlara

pek ayak uyduramamış gibiydi. Minderlerin içinde kaybolmaya çalışıyormuş gibi kanepeye iyice gömülmüştü.

"Hepiniz bu evde mi kalıyorsunuz?" diye sordu Jo.

"Evet" dedi Colin.

"Zoe'yi en son hanginiz gördü?"

Bir sessizlik oldu. Sonra Ethan alçak sesle "Sanırım ben" dedi. Susan'ın sandalyesinin arkasında durmuş, ellerini onun omuzlarına koymuştu. "Saat on, on buçuk civarıydı. Üst kata gelip yeni tanıştığı bir kızın evine gideceğini söyledi. Zoe gölete ilk defa geldiği için burada kimseyi tanımıyor. Sanırım kız buralı, yazlıkçı değil."

"Kızın ismini söyledi mi?"

Ethan başını iki yana salladı. "Evet, sormalıydım ama bir sorun görmedim. Yani, Zoe'nin yaşlarında bir *kızdı* ve bütün sabah birlikte yüzmüşlerdi. Burada, yani gölette böyle olur zaten. Çocuklar diğer çocuklarla tanışır. Arkadaş olurlar."

"Kızınızı son gördüğünüzde üzerinde ne vardı?"

"Elbise giymişti. Kırmızılı pembeli bir şeydi sanırım." Ethan iç geçirdi. "Çok üzgünüm, pek dikkat etmedim. Keşke..."

"Kolları hafif kabarık" dedi Susan, neredeyse fısıltı gibi çıkan sesiyle. "O elbiseyi birkaç yıl önce almıştım ve yıkanmaktan neredeyse parçalanacak hale geldi. Zoe de büyüdüğü için etek boyu iyice kısaldı ama en sevdiği elbise olduğu için bana izin vermiyor... izin vermiyor..." Susan'ın sesi azalarak kayboldu.

Jo elbisenin tanımıyla ilgili notlar aldı. Bir babanın hatırlamayabileceği, bir anneninse hatırlayacağı detaylar. O elbiseyi defalarca yıkayıp katlayan, etek boyunun ne kadar kısaldığına dikkat eden bir anne. "Bu durumda Zoe saat on, on buçuk civarında evden çıktı diyebiliriz. Sonra ne oldu?"

Ethan nefesini dışarı verirken içindeki tüm havayı dışarı üflemişti sanki. "Zaman nasıl geçti fark etmedim" diye itiraf etti kısık sesle. "Üst katta çalışıyordum."

"Bütün gün evde miydiniz?"

"Hayır, öğlen saatlerinde kâğıt almak için kasabaya gittim ve öğle yemeği için Marigold'da mola verdim. Ama saat ikide evdeydim."

Jo diğer aile üyelerine "Peki ya siz? Onu görmediniz mi?" diye sorduğunda herkes başını iki yana sallayarak cevap verdi. Genç oğlan dışında, o Jo'ya bakmaktan korkuyormuş gibi bakışlarını yere dikmişti.

"Ya sen?" diye sordu Jo ona. "İsmin Kit mi?"

"O benimle birlikteydi" diye cevapladı Brooke. "Colin yürüyüşe çıkınca Kit ve ben kasabaya gittik. Ayakkabılarımı değiştirmek için ikiyi çeyrek geçe eve döndük ve tekrar dışarı çıktık. Zoe'yi hiç görmedik."

"Anlıyorum." Jo not defterini kapattı. "Zoe'nin odasına bakabilir miyim?"

"Neden?" dedi Elizabeth.

Jo bu soruya sinirlendi. Her hareketini gerekçelendirmesi gerekiyormuş gibi. Küçük bir kasaba polisi olarak bu durumla Elizabeth'in beklentilerini karşılayacak şekilde başa çıkamazdı sanki.

Susan ayağa kalktı. "Sizi üst kata çıkartayım."

Jo onun dengede duramadığını görünce merdiveni çıkabileceğinden şüphe etti ama Susan azimle önden gidip tırabzanlara tutunarak ikinci kata çıktı. Zoe'nin yatak odasına bir bakış atması, burada bir genç kızın uyuduğunu anlamasına yetmişti. Yerdeki kapağı açık valizin içinden külotlar, çoraplar ve küçük beden pembe bir tişört saçılmıştı. Sabun ve güneş kremi kokusu odayı doldurmuştu ve komodinin üzerine genç yetişkinlere yönelik birkaç kitap yığılmıştı. Kapağından, kızıl saçları suyun altında dalgalanan bir denizkızını konu aldığı anlaşılan fantastik roman serisi.

"Zoe'nin günlüğü var mı?" diye sordu Jo.

"Hayır. Yani sanmıyorum." Susan durakladı. "Tanrım, öz kızımı tanımıyormuşum gibi geliyor. Ama tanıyorum."

"O on beş yaşında Bayan Conover" dedi Jo nazikçe. "O yaştaki kızlar ebeveynlerine her şeyi anlatmazlar."

"Anlamıyorsunuz, Zoe *öyle* bir kız değil! Ben okul hemşiresiyim ve ergenleri iyi *tanırım*. Ne kadar yanıltıcı olabileceklerini biliyorum. Başlarını ne tür belalara sokabileceklerini biliyorum ama benim kızım öyle biri değil. Başını hiç belaya sokmadı, onun için endişelenmemi gerektirecek hiçbir şey yapmadı. Anlaşılması zor

bir kız değil." Susan sendeleyince yatağa oturdu. "Tanrım, buna inanamıyorum..."

Jo *Buna inanamıyorum* cümlesini kim bilir kaç defa duymuştu? Diğer ailelere yaptığı o dayanılmaz ziyaretleri, söylemek zorunda kaldığı sözleri düşündü. *Çok üzgünüm ama bir kaza oldu. Çok üzgünüm ama kocanızı ormanda bulduk. Çok üzgünüm ama oğlunuz kurtulamadı.* Hiçbir aile, üniformalı bir memurdan kötü haber almaya hazırlıklı olmazdı. Hiç kimse hayatının bir anda paramparça olduğuna inanmak istemezdi.

Ama şimdilik o noktaya gelmemişlerdi. Zoe Conover hâlâ hayatta ve iyi olabilirdi, annesinin neler yaşadığından habersiz, delidolu bir gençti belki. Her an kapıdan içeri girebilirdi.

"Zoe'nin cep telefonu var mı?" diye sordu Jo.

Susan başıyla onayladı. "Evet. iPhone'u var. Ama aramalarıma ve mesajlarıma cevap vermiyor."

"iPhone'umu Bul uygulamasıyla yerini bulmaya çalıştınız mı?"

"Ethan denedi ama 'Konum bulunamadı' sonucu çıktı. Bu telefonunun kapalı mı olduğu, yoksa sinyal olmayan bir yerde mi olduğu anlamına geliyor, bilmiyorum."

"Telefon numarası ve Apple kimliğine ihtiyacım var. Telefonun lokasyonunu bulmamıza yardımcı olabilir."

"Elbette."

"Facebook sayfası ve kullandığı diğer sosyal medya hesapları."

"Beni aramadı bile. Neden bir şey paylaşsın ki?"

"İnternette biriyle tanışıp tanışmadığına bakmalıyız. Belki biri onu birlikte kaçmaya ikna etmiştir."

"Bu mümkün değil." Susan başını kaldırıp Jo'nun gözlerine baktı. Korkudan o ana kadar ufalmış ve yenik düşmüş görünüyordu. Şimdi ise gizli bir güç kaynağı bulmuş gibi doğruldu. Daha mutlu olduğu bir anda güçlü çenesi, alınmamış kaşları ve çilli burnuyla New England tarzı bir güzelliği olduğu söylenebilirdi. Güzeldi evet ama eltisininki gibi bir güzellik değil. Endişeden buruşmuş yüzüyle en azından şu an öyle görünmüyordu.

"Benim kızım *kaçmaz*" dedi Susan.

Jo başıyla onaylayıp yatakta onun yanına oturdu. "Bana kızınızı anlatın. Nasıl biridir? Arkadaşlarını, ilgilendiği şeyleri anlatın."

Susan cevabı düşünmek için duraksadı. "Benim Zoe'm, o çok güzeldir. Tatlı ve naziktir." Başını eğip "Mükemmeldir" diye mırıldandı.

Birçok ebeveyn kendi çocuğu hakkında böyle derdi. *Mükemmeldir. Asla yanlış bir şey yapmaz.* Jo bazen onlara gerçeği göstermek zorunda kalırdı: Evet, Johnny o arabayı gerçekten çalmış. Evet, Billy gerçekten o ahırı ateşe vermiş. Ebeveynler genelde çocuklarının gerçekte nasıl olduklarını göremezlerdi. Susan Conover da onlardan biri miydi?

"Erkek arkadaşı var mı? Biri olabilir mi..."

"Hayır."

"Emin misiniz?"

"Bana inanmıyorsunuz, değil mi?"

"Bayan Conover, çocuklarımızın ne yaptığını her zaman bilemeyiz."

"Anlamıyorsunuz." Susan tekrar başını kaldırdı. "Zoe ve ben arkadaş gibiyiz. Babası kanserden öldüğünde Zoe daha sekiz yaşındaydı ve yıllarca ikimiz birlikte yaşadık. Zoe ve ben birlikte mücadele ettik. Birbirimize güveniyoruz. Ben ona güveniyorum çünkü kızımı *tanıyorum*."

"Bu durumda kocanız Ethan, Zoe'nin üvey babası oluyor, öyle mi?"

Susan başıyla onayladı. "Birkaç yıl önce onun imza gününde tanıştık. O bir yazar. Roman yazarı. İki yıldır evliyiz. Ethan geçen yıl Zoe'yi resmen evlat edindi."

Demek ki Susan ve kızı Conover ailesine yeni katılmışlardı. Elizabeth Conover'ın o soğuk tavırlarını, Colin Conover'ın kibrini görmüş biri olarak Jo, bu klandan biriyle evlenen hiçbir kadını kıskanamazdı.

"Bakın, kızımı *tanıyorum* ben" dedi Susan. "Benden gizlediği bir erkek arkadaşı olmadığını biliyorum. Benden habersiz kaçmayacağını biliyorum çünkü ne kadar endişeleneceğimi bilir. Okulunu, yüzme takımını ve fantastik kitaplarını sever. Hayvanları sever."

Susan başını iki yana salladı. "O kızın evine de bu yüzden gitti. O aptal *ineği* görmek için."

Jo bu son detayı ancak birkaç saniyede algılayabildi. "Ne ineği? Neden bahsediyorsunuz?"

"Evine gittiği kızın bir ineği ve keçileri varmış. Ethan, Zoe'nin hayvanları görmek için o eve gittiğini söyledi."

"Bu kızla tanıştınız mı?"

"Onu sadece uzaktan gördüm."

"Nasıl görünüyordu?"

"Zoe'nin yaşlarında. Açık kahverengi saçlı. Zoe gibi."

Ve bir ineği var. Jo bir anda karlı arazide yürüyen kahverengi saçlı kızı gözünde canlandırdı. Peşinde Jersey ineği ve sekiz keçisiyle yürüyen kız. Jo kızın yaşadığı çiftliği biliyordu çünkü geçen kış birkaç defa orayı ziyaret etmişti. Odun dumanıyla yanık kahve kokusunun hâkim olduğu o eve uğramıştı. Kalbi hızlı hızlı atmaya başlarken "Kızın ismi Callie Yount muydu?" diye sordu.

"Ben kızın ismini hiç duymadım..." Susan o an aniden durdu. "Onu tanıyor musunuz?"

"Affedersiniz." Jo ayağa kalktı. "Bir telefon etmeliyim."

8

Maggie

Gece yarısı gelen hırsız alarmı hiç iyiye işaret değildi.

Maggie kriz durumlarına o kadar çok maruz kalmıştı ki sinirleri en ufak tehlike işaretine anında tepki veriyordu ve şimdi de çevre güvenlik alarmı çalmaya başlar başlamaz derin uykusundan uyandı. Ay ışığı yatak odasının perdelerinden içeri sızıyordu. Komodinin üzerindeki dijital saatse 12.07'yi gösteriyordu. Alarmına dokunan biri ya da herhangi bir şey telefonundaki hırsız alarmının ötmesine sebep olmuştu. Maggie kalbi küt küt atarken doğrulup cep telefonuna uzandı ve güvenlik kamerasından gelen video görüntüsünü izlemeye başladı.

Ardından kapı zili çaldı ve ses çiftlik evinin her yerinde yankılandı. Sinsice bir saldırı değildi bu, biri geldiğini açıkça duyuruyordu. Telefonundaki video görüntüsüne baktığında ön kapısında duranın, gümüş rengi dağınık saçları ve gergin suratıyla komşusu Luther Yount olduğunu gördü. Maggie'nin ilk aklına gelen *Callie* oldu. *Olamaz, adamın torununun başına bir şey gelmiş.*

Maggie'nin çocuğu yoktu ama yataktan fırladığında bir ebeveyn kadar telaşlıydı. Pijamalarının üzerine sabahlığını bile giymeden terliklerini ayaklarına geçirip geçtiği yerlerin ışıklarını yakarak alt kata indi. Girişe vardığında Luther kapıyı yumruklamaya başlamıştı ve Maggie kapıyı açtığında, yumruğu havada kaldı. Bakımsız sakallarıyla dev gibi bir adamdı ve onu tanımayanlar, verandanın karanlığında onu görseler korkarlardı.

"Luther, ne oldu?" dedi. "Callie iyi mi?"

"İyi iyi, o iyi. Bu saatte geldiğim için kusura bakma ama onun uyumasını bekledim. Bir sorun olduğunu bilmesini istemiyorum."

"*Sen* iyi misin?"

Luther "Ben iyiyim ama..." diyerek iç geçirdi. "Tanrım, sanırım başım belada."

Maggie belayla baş edebilirdi. Meslek hayatı boyunca sürekli belayla uğraşmıştı. Callie'ye bir şey olmadığına sevinerek yana kaydı. "İçeri gel. Giyinip kahve yapayım."

On dakika sonra, Luther mutfak masasında oturmuş, kendisi de iki fincana son derece yoğun Kolombiya kahvesi dolduruyordu. Mutfak her zaman evin en güvenli yeri gibi gelirdi ve Luther'in de böyle bir güvenliğe ihtiyacı vardı sanki. MIT'den emekli bir profesör olsa da bu gece her zamanki o bol mavi kot pantolonu ve eski oduncu gömleğiyle her açıdan çiftçi gibi görünüyordu. Karanlık bir sokakta onu gören herkes bozuk para ve sıcak bir yatak arayan bir dilenci sanabilirdi. Ama onunla beş dakika konuşsanız talihsiz bir adam da dilenci de olmadığını anlardınız. Böyle giyinmesinin sebebi, görünüşünü ya da yabancıların kendisi hakkındaki fikirlerini umursamamasıydı.

Luther yüzünü ovuşturarak "Her şey birbirine girdi" diye inledi.

Maggie fincanları masaya koyup karşısına oturdu. "Anlat."

"Bir kız kaybolmuş. Bakireler Göleti'nde kalan yazlıkçılardan."

"Evet, duydum."

"Nasıl?"

"Arkadaşım Ingrid Slocum polis telsizini dinliyor ve haberi alınca bizi de bilgilendirdi." Maggie, *biz* derken kimleri kastettiğini açıklamak zorunda kalmamıştı çünkü Luther, Maggie'nin sıkı dostlarıyla tanışmıştı. Martini Kulübü üyelerinin nasıl arkadaş olduğunu ya da geçen kış kaçırılan torununun kurtarılmasında çok işe yarayan olağanüstü becerileri nasıl edindiklerini bilmiyordu. Luther'in Maggie ve emekli arkadaşları hakkında bilmediği çok şey vardı ama çok fazla soru sormayacak kadar zekiydi.

"Kayıp kızın ismi Zoe Conover" dedi Luther. "On beş yaşında." Sesi titriyordu. "Benim Callie'mden sadece bir yaş büyük..."

"Ingrid, kızın en son öğle saatlerinde görüldüğünü söyledi."

Luther başıyla onayladı. "O saatte onu tekne rampasına bıraktım."

Maggie ona baktı. Bu bilgiden haberi yoktu. "Nasıl oldu da sen bıraktın?"

"Callie ve kız bu sabah Bakireler Göleti'nde yüzerken tanışmışlar. İyi anlaşmış olacaklar ki saat 10 civarında Callie'yi aldığımda o da bizimle geldi. Bir süre çiftlikte vakit geçirip hayvanlarla oynadılar. Sonra Zoe'yi tekrar göle götürdüm."

"Sonra ne oldu?"

"Bu kadar. Augusta'ya gidip birkaç iş hallettikten sonra saat yedi gibi eve döndüm. Callie'yle uyumaya hazırlanırken Jo Thibodeau aradı ve Zoe'nin bizimle birlikte olup olmadığını sordu." Luther o an parmaklarını saçlarının arasından geçirip yağlı tutamları geriye attı. "Ah, Maggie. İşte ondan sonra yaptığım şeyi yapmamalıydım."

"Ne yaptın?"

"Callie arkadaşının kaybolmasına çok üzüldü ve ben de... sadece yardım etmek istedim. Geçen şubat ayında Callie'nin kaçırıldığı gün aklıma geldi. Onu kurtarmak için her şeyi yapabileceğimi hatırladım. Ailenin her türlü yardıma ihtiyacı olduğunu düşünerek ziyaretlerine gittim. Bakireler Göleti'ndeki büyük kulübedeler. Ay Seyri deniyor. Olup biteni, ne yaptığımı tam olarak anlatmak istedim. Ama eve gittiğim an her şey birbirine girdi." O an gözlerini kirli tırnaklarına indirdi. "Gitmeden önce yıkanıp temiz bir gömlek giysem iyi olurmuş ama aklıma gelmedi. Bütün aile bana şöyle bir baktı ve..." Başını iki yana salladı. "Görünüşüm pek hoşlarına gitmedi."

Hiç şaşırtıcı değildi. Luther Yount, altmış dokuz yaşında bile genç bir kız şöyle dursun, birçok erkeğe bile gücü yetecek kadar iriyarıydı. Ay Seyri'nde yaşayanların pis kıyafetler içindeki bu sakallı yaratığı gördüklerinde ne düşündüklerini tahmin etmek hiç zor değildi. *Vahşi bir yaratık. Üstelik Zoe onun kamyonetine binmişti.*

"Onlara kızı tekne rampasına bıraktığımı, onu en son orada gördüğüm için, aramaya göletten başlamaları gerektiğini söyledim. Bir çocuk suyun yakınında bir yerde kaybolmuşsa en akıllıcası onu orada aramaya başlamak değil midir? Ama beni dinlemek istemediler. Canavarmışım gibi bana baktılar. Sonra Jo Thibodeau kamyonetimi

aramak için izin istedi, ben de ona anahtarları verdim. İstediğini yapmasını, her şeyi laboratuvarda mikroskopla inceleyebileceklerini söyledim. Hiç itiraz etmeyerek onlara ne kadar işbirlikçi olduğumu göstermeye çalışıyordum. Beni eve Jo'nun yardımcısı Mike Batchelder bıraktı."

"Kızın ailesini görmeye gitmek hiç iyi bir fikir değilmiş Luther."

"Artık bunu biliyorum."

"Onlardan uzak dur ve bırak polis bu işle ilgilensin. Seni bir tehdit gibi algılamalarına izin verme."

"Çoktan öyle görmeye başladılar bile. Arkadaşının kaybolması Callie'yi çok sarstı. Polisin benim bir şey yapmış olabileceğimi düşündüğünü duyarsa..."

"Jo Thibodeau hemen sonuca varmaz. O iyi bir polis, bunu biliyorsun."

"Evet, ama o-aile... Conover'lar. Gözleri üzerimde. Kız bulunmazsa beni suçlayacaklar."

"Neden? Onu göle götürdüğün için mi? Yakında suçsuz olduğun kanıtlanır. Polisin, kızı gölete bıraktıktan sonraki hareketlerini, olay anında başka yerde olduğunu doğrulaması yeterli."

Luther neredeyse hiç dokunmadığı kahvesine baktı. Sonraki sessizlikte buzdolabının uğultusu bile normalden gürültülü gelmeye başlamıştı. Geçen her saniyeyle birlikte Maggie'nin endişesi artıyordu.

"Luther? Tanığın *var*, değil mi?"

Luther iç geçirdi. "Doğrulanabilecek bir şey yok."

"Kızı gölete bıraktıktan sonra ne oldu? Birkaç işini hallettiğini söylemiştin."

"Augusta'da."

"Augusta'da nereye gittiğini doğrulayabilecek biri var mı?"

"Yok."

"Orada ne yaptın?"

Luther kahvesine baktı. "Ben, şey, yeni traktörlere baktım. Çiftlik ekipmanlarına."

"Kimseyle konuştun mu? Satıcıyla mesela?"

"Hayır. Sadece gezindim. Yeni bir şey var mı diye baktım."

"Ondan sonra başka bir yere gittin mi?"

"Önemi yok."

"Önemi *var*. Bana güvenebileceğini biliyorsun. Nereye gittiğini söyle bana."

Sonunda Luther ona bakabildi. "Maggie şu an tek istediğim bana güvenmen. O kızı tekne rampasında bıraktığımda hayattaydı ve iyiydi. Ondan sonra olanları bilmiyorum. Tek bildiğim, ona dokunmadığım. Saçının bir teline bile dokunmadım." Doğruldu. "Gerçek bu."

9

Küçük bir kasabada bir çocuk kaybolduğunda haber hemen yayılır, ebeveynler çocuklarına daha sıkı sarılır ve arama çalışmalarına yardım etmek için bir anda bir gönüllü ordusu ortaya çıkardı. Maggie, Bakireler Göleti'ndeki tekne rampasının otoparkında toplanan kalabalığa bakarken ne kadar çok gönüllü olduğunu düşündü. Bu insanların çoğu Zoe Conover'ı hiç tanımayan yerli halktı ve bugüne dek icat edilmiş en güçlü seferberlik araçlarından biri olan kasabanın Facebook sayfasından yapılan çağrıyla bir gecede toplanmışlardı. Maggie tanıdık yüzler gördü: Hırdavatçı dükkânından Hank, postaneden Harold ve Marigold Café'den Janine. Hepsi amatördü ama kayıp bir çocuk hepsinin en kötü kâbusu olduğundan yardım etmeye hazırdılar.

"Tam bir kuru kalabalık" dedi Ingrid.

Maggie, dört arkadaşıyla birlikte otoparkın kenarında durmuş, düzensiz kalabalığı izliyordu. En azından onlar şapkaları, su şişeleri, güneş kremi ve böcek kovucularını da alıp hazırlıklı gelmişlerdi. Ayrıca incelemeye değer bir şey görme ihtimaline karşı kendi kanıt torbalarını da getirmişlerdi. Dışardan bakıldığında yürüyüşe çıkmış beş emekli gibi görünüyorlardı belki ama aslında bir olay yerine müdahale edebilecek teçhizatla gelmişlerdi.

Aynı şeyi diğer gönüllüler için söylemek mümkün değildi. İyi niyetli bile olsalar, böylesine disiplinsiz bir kalabalık, ayakkabı izlerine basarak, yere kendi çöplerini atarak ya da kanıtları yerinden oynatarak ipuçlarını yok edebilirdi. Ayrıca yardım etmek için değil de gözlem yapıp konuşulanları dinlemek ve dikkatleri dağıtmak için gelip gruba karışan birinin olma ihtimali de her zaman vardı.

Maggie çoğu ona tanıdık gelen yüzlere bakıp *Sizi gerçek anlamda ne kadar iyi tanıyorum?* diye düşündü.

"Jo geldi" dedi Ben, devriye arabası otoparka girerken. "Belki o bu sürüye çobanlık eder."

Jo Thibodeau, gergin çenesi ve atkuyruğundan dökülen dağınık sarı saçlarıyla araçtan indi. Aslında iriyarı bir kadın olmasa da bir savaşçı kararlılığıyla sağlam adımlar atıyordu. Parmaklarını dudaklarına götürüp öyle güçlü bir ıslık çaldı ki herkes dönüp ona baktı.

"Selam millet, geldiğiniz için minnettarım" diye seslendi Jo. "Ama böyle bir kalabalık benim işimi daha da zorlaştıracak."

"Saat dokuzda burada buluşmamız söylendi. Bize ihtiyacın olduğunu söylediler!" diye seslendi bir adam.

"Bunu kim söyledi?"

"Facebook'ta gördüm!"

Maggie otoparkın diğer ucundan bile Jo'nun yüzündeki acı dolu ifadeyi gördü.

"Sadece yardım etmek istiyoruz" dedi Marigold'dan Janine. "Benim çocuğum kaybolsa bütün kasabanın onu aramasını isterdim!"

Diğer sesler de "Ben de!" diye ona katıldı.

"Ben de!"

Jo ellerini kaldırarak onları sessizliğe davet etti. "Memurlarımla birlikte bu bölgeyi, sahil şeridini ve anayolu aradık."

"Ya gözünüzden kaçan bir şey olduysa? Bizim de aramamızın ne zararı var?"

"Tamam." Jo iç geçirdi. "Tamam, gerçekten yardım etmek istiyorsunuz madem hiç değilse gruplara ayrılın. Önemli bir şey bulursanız ne yapacağımıza biz karar verelim..."

"Bu kalabalık her şeyi mahvetmeden harekete geçsek iyi olacak" dedi Ingrid. "Luther'in doğru söylediğini ve kızı burada bıraktığını varsayarsak kız eve gitmek için şu yöne yürümüş olmalı." Ingrid, batı kıyı şeridinde kıvrılan yolu işaret etti. "Bu durumda biz de oradan başlamalıyız."

"Doğru söylediğini varsayarsak mı?" dedi Maggie.

"Her zaman şüpheyle yaklaşmak gerekir. *Nullius in verba.* Kimsenin sözüne güvenme."

"Ben ona inanıyorum."

"Komşun olduğu için mi?"

"Böyle acemice bir suç işleyecek kadar aptal olmadığı için."

"Fırsatçılık suçları, tanımı gereği etraflıca düşünülmüş suçlar değildir zaten" dedi Ingrid. "Düşünsene. Kız onun kamyonetine binmiş. Etrafta hiç kimse yok, tanık yok. Üstelik iriyarı bir adam, bunu yapacak kadar güçlü..."

"Ingrid, lütfen" dedi Maggie. "Luther Yount'tan bahsediyoruz."

"İyi ama bunu, yani yanlış hesap yapmış olabileceğimizi, bu adamın sandığımız gibi biri olmadığını da dikkate almamız gerekmez mi?"

Maggie buna itiraz edemezdi elbette. Eski meslekleri onlara her şeyi ve herkesi sorgulamayı öğretmişti. Maggie, *tanıdığını* sandığı insanlar tarafından hayatı boyunca birden fazla defa hayal kırıklığına uğratılmış, büyük şok yaşamıştı.

Tekne rampasından çıkıp batı kıyısı boyunca ilerlerken Luther'i de yanlış tanıyıp tanımadığını düşündü. Arkadaşlıkları, Luther'in gizlediği karanlık tarafını görmesini engellemiş olabilir miydi?

Beşi aynı hizada aramaya başladılar. Declan ve Maggie toprak yolun bir yanından, Ingrid ve Lloyd diğer yanından, Ben ise ortadan yürüyordu. Çalılar ve uzun otlar her iki tarafı da sarmıştı ve kanıt bulabilmek için otları dürterek ağır adımlarla ilerlemeleri gerekiyordu. Hava da çoktan ısınmıştı ve onlar yürüdükçe sivrisinek ve tatarcıklar da bulutlar halinde havalanıyordu. Şapka ve çizmeleriyle askeri bir hassasiyetle yan yana yürüyen, sigara izmaritlerini ya da başka atıkları incelemek için zaman zaman duran bu beş kır saçlı yürüyüşçüyü gören olsa onları tuhaf bulurdu. Bir araç yolunun sonundaki bir kulübe zaman zaman Maggie'nin gözüne ilişiyordu ama yaprak dökmeyen ağaçlar yüzünden kulübenin sadece çatısını ya da iskelesini görebiliyordu. Burası Bakireler Göleti'nin cazip kısmıydı; bu kıyıdaki kulübeler, yılın büyük bölümünde boş durmalarına rağmen, inanılmaz fiyatlara alıcı bulacak kadar etkileyiciydi.

"Bu yol üzerinde yaşayanların daha temiz olmasını bekler insan" dedi Lloyd, çalılıklar arasında kalmış boş bir bira şişesini işaret ederek. Şişenin ağzına bir dal sokup onu daha yakından incelemek

için kaldırdı. "Heineken. Etiket yeni görünüyor. Yeni bırakılmış."

Ingrid sırt çantasından bir kâğıt torba çıkardı. "Bu bir kanıt."

"Yere çöp atıldığının kanıtı mı?" dedi Ben.

"Bu gölette birkaç hırsızlık vakası olmuş. Belki hırsız susamıştır." Torbayı açtı. "İçine koyalım. Şansımıza belki üzerinde belirgin parmak izleri kalmıştır."

"Araç yolu şurada" dedi Declan, ağaçlara çakılmış tabelayı işaret ederek.

AY SEYRİ
KESİNLİKLE İZİNSİZ GİRİLMEZ

Sarkan dalların oluşturduğu tünele bakarak bu yasak uyarısını düşündüler. Ev adeta yaprakların arkasına gizlenmişti ve hiç görünmüyordu. Yüzlerinin önünde uçuşan sivrisineklerin vızıltısı dışında ortalık ürkütücü bir sessizliğe gömülmüştü.

"Kız buraya kadar gelebildiyse bu araç yolundan yürümüş olmalı" dedi Maggie.

Lloyd tabelayı işaret etti. "Sence bu ciddi bir uyarı mı?"

"Tanrı aşkına" diye iç geçirdi Ingrid. "Bu zamana kadar hangi 'Girilmez' tabelası bizi durdurabildi? Hadi."

Yeniden dağılıp daha önceki gibi yan yana ilerlemeye çalıştılarsa da ormana yaklaştıkları için körpe ağaçlar ve Maggie'nin pantolon paçalarını pençe gibi tırmalayan böğürtlen çalılıklarının arasından geçmek zorunda kaldılar. Sonunda araç yoluna çıkıp ev gözler önüne serildiğinde hepsi birden durup Ay Seyri denen o büyük kulübeye baktı. Ev sahipleri yazlık evlerine *kulübe* diyebilirlerdi tabii ama bu, *Maine: Hayat böyle olmalı* başlıklı turist broşürlerini süsleyebilecek, göl kenarındaki koca bir evdi. Yemyeşil bir çimenlik, suyun üzerinde küçük özel bir iskelesi olan gölete doğru uzanıyordu.

Hava ısınmış, böcekler daha da inatçı olmuştu. Maggie o an suya özlemle bakıp şimdi gölete dalıp gökyüzünü izleyerek sırtüstü yüzmenin ne kadar keyifli olacağını düşündü. Kendi çiftliği sadece bir buçuk kilometre uzakta olmasına rağmen bu yıl uzun saatler çalıştığı için henüz yüzmeye gidememişti. Yakında yaz bitip havalar

soğuyacak, gölette yüzme fırsatı da gelecek yıla ertelenecekti. *Kaç yazım kaldı?*

Ön kapı aniden açıldı ve bir adam dışarı çıktı. Buğday sarısı saçları, kusursuz haki pantolonu ve Oxford gömleğiyle muhtemelen kırklı yaşlarının sonlarındaydı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Nazik konuşmasına rağmen ses tonu tamamen farklı bir mesaj veriyordu: *Arazimizde ne işiniz var?*

"Zoe Conover'ı aramaya yardım ediyoruz" dedi Ingrid.

"Siz kimsiniz?"

"Endişeli vatandaşlar."

"Tekne rampasında buluşmayacak mıydınız siz?"

"Arama ekipleri o bölgeyi zaten gözden geçirdi. Ama Zoe buraya kadar gelebildiyse..."

"Bakın" diye araya girdi adam. "Şafak vaktinden beri ailece onu arıyoruz ve çok yorgunuz. Amatörlerin bahçemizde dolanmasını istemiyoruz. Karım şu an polisle telefonda görüşüyor. Dolayısıyla arazimiz hemen terk..."

"Burada ne oluyor Colin?" Gümüş saçlı bir kadın kapıya çıktı. Kadın içlerindeki en yaşlı kişi olabilirdi ama hiç öyle sakin, ağırbaşlı yaşlı kadınlara benzemiyordu. Saçları modaya uygun bir şekilde kesilmiş, mavi kot pantolonu ince belini sarmıştı ve arazilerine izinsiz girenlere sert, otoriter bir ifadeyle bakıyordu.

"Ben hallediyorum anne. Onlara gitmelerini söyledim."

"Ama biz yardıma geldik" dedi Ingrid. "Farklı bir gözün ne bulabileceğini asla bilemezsiniz. Aslında biz biraz tecrübeliyiz."

"Hayır, bu konu yeterince uzadı" diye ona karşı çıktı kadın. "Mahremiyet istiyoruz."

Maggie araç yolundan gelen lastik çıtırtısını duydu ve dönüp baktığında Purity Polis Departmanı'na ait devriye arabasını gördü. Jo Thibodeau araçtan inerken kaşlarını çatarak gruba baktı. Belli ki Maggie ve arkadaşlarının yine bir soruşturmanın tam ortasına dalmayı nasıl başardıklarını merak ediyordu.

"Bu insanlar arazimize izinsiz girdiler" dedi Colin.

"Evet, görüyorum" dedi Jo.

"Onlara gitmelerini söyledim ama dinlemiyorlar."

"Sadece yardım teklif ettik" dedi Ingrid.

"Bu kasabada polisin amatörleri görevlendirmesi normal bir prosedür mü?" diye sordu yaşlı kadın.

"Bayan Conover" dedi Jo, sabrı tükenmiş halde "siz Colin'le birlikte içeri girin lütfen. Onlarla ben konuşurum."

Yaşlı kadınla oğlunun eve girmesini bekledi ve kapı kapanır kapanmaz Maggie'ye döndü. "Burada ne işiniz var?"

"Zoe Conover'ı arıyoruz."

"Bu benim işim, sizin değil."

"Biz de yardıma geldik."

"Senin çiftliğinle ilgilenmen gerekmiyor mu?"

"Gerekiyor."

"Peki ya siz?" Jo, Maggie'nin arkadaşlarına baktı. "Sizin yapacak başka işiniz yok mu? Mesela golf oynamaya ne dersiniz?"

"Yeterince zorlayıcı değil" dedi Ingrid.

"Yardım etmek istediğinizi biliyorum. Emeklilik sıkıcı olabilir."

"Buraya bunun için gelmedik" dedi Maggie.

"Neden geldiniz peki?"

"Çünkü Luther Yount benden yardım istedi."

Jo durakladı. "Bay Yount sana tam olarak ne söyledi?"

"Kamyonetini adli tıp laboratuvarına götürdüğünü. Şu an kendisinin şüpheli göründüğünü. Luther'in o kıza zarar vermediğini ikimiz de biliyoruz Jo."

"Onu henüz bilmiyoruz. Şimdi eğer giderseniz ben de işimi yapmak istiyorum."

"O halde bunlar *işine* yarayabilir. Önemli olabilir" dedi Ingrid, kâğıt kanıt torbasını Jo'ya uzatarak.

"Bu nedir?" diye sordu Jo.

"Araç yolunun başında bulduğumuz boş bir bira şişesi. Heineken, Classic. Yakın zamanda atılmış gibi duruyor. Parmak izleri ve DNA çıkartabilirsiniz belki. Ben olsam öyle yapardım." Ingrid kocasına baktı. "Gel hayatım. Anlaşılan olay yerinden yine kovuluyoruz. Başka yollar bulalım."

Dört arkadaşı araç yolunda geldikleri yöne doğru ilerlerken Maggie biraz geride kaldı. Jo Thibodeau'yla ilk defa o yılın başların-

da, Maggie'nin araç yoluna bir ceset bırakıldıktan sonra tanışmıştı ve Jo soruşturma sırasında ne kadar azimli bir dedektif olduğunu kanıtlamıştı. Maggie, Jo'nun bu kararlılığı ve inadını kendi gençliğine benzetmişti. Beşinin birden ona meydan okuması Jo'yu daha fazla direnmeye zorlamıştı. İkisinin sessizce konuşması belki daha etkili olurdu.

"Gerçekten yardımcı *olabiliriz*" dedi Maggie. "Birkaç yöntem bildiğimizi sen de biliyorsun."

Jo başını iki yana salladı. "Bu aile söz konusuyken işin en ufak detayına dikkat etmem gerekiyor. Elizabeth Conover'ın amatörlerle çalışmak konusunda söylediklerini duydun."

"Bizim bu işin içinde olduğumuzu bilmesi gerekmiyor."

"Öğrendiği takdirde ortalığı birbirine katar."

"Görünmemek konusunda iyiyizdir."

"Lütfen Maggie. İşimi daha da karmaşık hale sokma..." Jo durakladı. Çalan cep telefonuna uzanıp "Thibodeau" diye cevapladı. Birkaç saniye sonra başını kaldırdı. "Nerede bulundu? *Yeni* mi ortaya çıktı? Tamam, fotoğrafını gönder. Onlara göstereceğim." Jo telefonu kapatıp eve yöneldi. Aldığı haber önemli olmalıydı ki Maggie'nin varlığını bile unutmuştu. Jo doğrulup derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı çaldı.

Bu defa kapıyı daha genç bir kadın açtı. Kahverengi saçları günlerdir uyumamış gibi dağınıktı. Yorgunluktan yanakları çökmüş, yüzünde renk kalmamıştı ve Jo'ya korku ve umut karışımı bir ifadeyle baktı. *Kızın annesi*, diye düşündü Maggie.

"Susan" dedi Jo alçak sesle "Sana bir şey göstermeliyim. Bir fotoğraf."

"Tanrım, buldunuz mu..."

"Hayır, Zoe'yi bulamadık. Ama dün öğleden sonra birinci otobanda bir şey bulunmuş. Yol kenarında. Bulan sürücü onu bu sabah Belfast Polis Departmanı'na teslim etmiş. Bir sırt çantası."

Maggie konuşulanları duyabilmek için yaklaştı. Jo cep telefonundaki fotoğrafı açıp gösterirken Susan Conover'ın yüzünü görebilecek kadar yakındı şimdi. Susan eliyle ağzını kapatsa da boğazından yükselen inlemeyi bastıramadı. Hıçkırıkları, evin içindeki bir adamı

dışarı çıkartacak kadar yüksekti. Hemen sarıldıkları için Maggie onun Susan'ın kocası olduğu sonucuna vardı. Susan titreyerek ona yaslanıp yüzünü omzuna bastırdı.

"Ethan?" dedi Jo. "Bu Zoe'nin sırt çantası mı?"

Ethan fotoğrafa baktı ve başıyla onayladı. "Nerede bulundu?"

"Bir sürücü dün öğleden sonra birinci otobanda, buradan otuz kilometre kadar güneyde ilerlerken görmüş. Durup yerden almış, bir bisikletten veya motosikletten düştüğünü düşünerek. Ancak bu sabah polise teslim etmiş." Jo durakladı. "İçinde Zoe'nin öğrenci kimlik kartıyla yirmi iki dolar olan bir cüzdan varmış."

"Peki telefonu? Telefonuna ne olmuş?"

"Sırt çantasından telefon çıkmamış."

"O halde hâlâ onda olabilir. Telefonun konumunu bulabilirseniz..."

"Telefonun konumunu bulamıyoruz" dedi Jo. "En son dün öğle saatlerinde baz istasyonundan sinyal gelmiş."

"Nerede?"

"Gurney Caddesi. Yani bu bölgede bir yerlerde."

Konuşmayı duyan diğer aile üyeleri de dışarı çıkmıştı. Elizabeth Conover'ın arkasından oğlu Colin ve sarışın bir kadın da oradaydı şimdi.

"Onu buraya getirdiğini söyleyen *adama* ne oldu?" diye sordu Colin. "Şu kamyonetli çiftçi. Ona telefonla ilgili bir şey sordunuz mu?"

"Bay Yount bizimle işbirliği içinde" dedi Jo.

"Bu ne demek?"

"Aracını gönüllü olarak bize teslim etti. Şu an adli tıp laboratuvarında inceleniyor."

"Peki *onun* hakkında ne biliyorsunuz? Sabıka kaydı var mı? Daha önce böyle bir şey..."

"Ben Bay Yount'u tanıyorum" dedi Maggie. O an hepsi ona dönerek hâlâ orada olduğunu fark ettiler. "Hatta onu çok iyi tanıyorum. Doğruyu söylediğinden hiç şüphem yok."

"Sen kimsin, onu bile bilmiyoruz ki" dedi Colin. "Senin sözüne neden güvenelim?"

Sarışın kadın Colin'in kolunu tuttu. "Boş ver."

"Burada hiçbir şey değişmeyecek, değil mi? Yerli halk daima birbirini korur."

"Colin!" dedi annesi sertçe. "Bunun faydası yok. Hadi hep birlikte içeri girelim. Bunu özel olarak konuşmalıyız."

Maggie, aile üyelerinin eve girmesini bekleyip Jo'ya döndü.

"Telefon en son dün öğlen saatlerinde mi sinyal vermiş?"

"Evet."

"O zamandan beri hiçbir şey yok mu?"

"Yok. Ya kapatıldı ya da kırıldı."

Maggie bakışlarını öğle güneşinin altında ışıl ışıl parlayan Bakireler Göleti'ne çevirdi. *Ya da suya atıldı,* diye düşündü. Hiçbir şey söylemeden eğimli çimenlikten aşağıya yürüyüp çam ağacının gölgesinde duran iki kanoyla üç beyaz Adirondack sandalyenin yanından geçti. Ay Seyri'ne ait iskeleye çıkıp gölete, karşı kıyıdaki mütevazı kamp alanına baktı. Bir aya kalmadan bütün bu evler dolacak, insanlar teraslarında güneşlenip gölette yüzecekti. Ama henüz sezonun başındaydılar ve evlerin çoğu boştu. Kızın Luther'in kamyonetinden indiğini gören, başına ne geldiğini bilen kimse yoktu.

Jo onun arkasından iskeleye çıktığında tahtalar gıcırdadı.

"Kaçırılma olayı demek" dedi Maggie.

"Şu an için öyle görünüyor" dedi Jo. "Bazı gençler gibi onun da kontrolden çıkıp kaçtığını düşünmüştüm. Kaçıp bir arkadaşına sığındığını. Ya da bir kaza olduğunu. Hatta suya atlayıp boğulmuş olabileceğini, yakında cesedinin ortaya çıkacağını. Ama sırt çantası her şeyi değiştirdi."

"Birinci otobanın güney şeridinde mi bulundu dedin?"

"Evet. Muhtemelen aracın camından atılmış. Suçlu, kanıtı ortadan kaldırmak istemiş."

"Sonra da onu Portland'a, Boston'a götürmüş olabilir. Belki de daha uzağa."

"Onu asla bulamayacağımız bir yere."

"Bunu Luther yapmadı Jo."

"Böyle düşündüğünü biliyorum."

"Onun bir torunu var. Callie'yi ne kadar sevdiğini gördün. Callie'nin yaşında bir genç kıza zarar vereceğini düşünmek..."

"Buna ihtimal vermesem de onu şüpheli olarak değerlendirmek zorundayım. Conover ailesi onun suçluyor."

"Onlar Luther'i tanımıyor."

"Kızın onun kamyonetine bindiğini biliyorlar. Onu hayatta gören son kişi o. Tanrım, adamın halini düşünsene! Ormandan çıkmış kıllı, yaşlı bir Koca Ayak gibi. Onlar gibi insanların gözünde katiller *tam da* böyle görünür."

"Onlar gibi insanlar mı? Bu ne demek?"

"Paraları var biliyorsun. Bizi de muhtemelen köylü salaklar olarak görüyorlar. Dolayısıyla aldığım her kararı sorgulayacaklar."

Maggie Ay Seyri'ne dönüp baktı ve üst pencerede bir hareket gördü. Bir yüz onlara bakıyordu. Az önce gördüğü aile üyelerinden biri değil, dağınık saçlı bir gençti bu. "Bu çocuk kim?" diye sordu.

Jo eve dönüp baktığında penceredeki çocuk hızla gözden kayboldu. "O torun Kit. Colin'in oğlu. Biraz tuhaf bir çocuk."

"Ne anlamda?"

"Dün gece benimle neredeyse hiç konuşmadı. Dilsiz gibi. Onun yerine hep annesi konuştu."

"Onu korkuttun belki de."

Jo kendine baktı. "Ben korkutucu muyum?"

"Sen değil, üniforman. Belki polisle kötü bir deneyim yaşamıştır. Üzerine gitmeye değer, sen ne dersin?" Maggie rüzgârın suyun yüzeyinde dalgacıklar oluşturduğu gölete döndü. "Bizi bu işe dahil et Jo."

"Ne dediğimi duymadın mı? Hiçbirinizin bu işe karışmasını istemiyorum."

Maggie mutfak masasında korkmuş ve sarsılmış halde oturan Luther'i düşündü. Luther, her zaman onun yanında olmuştu; gerektiğinde kamyonunu kar yığınlarının içinden çıkarmış, gerektiğinde geçen kış olduğu gibi bir suikastçının kurşunlarından kaçtığı sırada onu kurtarmaya çalışmış, her zaman yardımına koşmuştu. Komşu oldukları yıllar boyunca Luther sadakatini defalarca kanıtlamıştı. Şimdi sıra kendisindeydi.

"Ne yazık ki karıştık bile" dedi Maggie. "Sen istesen de istemesen de."

10

Jo

Jo, Luther Yount'un araç yoluna girip motoru kapattı ve bir süre öylece oturup durumu nasıl ele alacağını düşündü. Çocuklarla iletişim kurma konusunda pek yetenekli sayılmazdı. Yeterli olgunluğa erişmemiş beyinleri, çalkantılı hormonları ve gençliğe özgü aptallıkları yüzünden pervasızlaşan sayısız asi gençle uğraşmıştı. Kendilerine çekidüzen vermelerine dair uyarıları genelde kulak arkası ediliyordu ve doğal olarak da öngörülebilir sonuçlar ortaya çıkıyordu; hurdaya dönmüş arabalar, kırılan kemikler, kendi Johnny'lerinin böyle bir şey yapacağına inanamayan hayretler içindeki ebeveynler gibi. Jo ergenliğinde böyle bir dönemden geçmediği için şimdiki gençlerin bu davranışlarına tahammül edemiyordu.

Callie Yount onlardan değildi. Eğitimini evde alıyordu ve en çok görüştüğü arkadaşları dört ayaklı olanlardı, onun gibi kızları kötü yola sokabilecek tipler değil. Jo için şu an asıl sorun Callie'nin masumiyetiydi: Muhtemel bir kaçırılma olayında en yakın akrabası, hatta hayattaki tek akrabası şüpheli konumunda olan bir kızı nasıl hassasiyetle sorgulayabilirdi?

Araçtan iner inmez çiftlik kokuları burnuna doldu; gübre, saman, güneşte ısınmış yonca ve çayır otu tarlalarının kokusu. Luther'in, bir mühendis gözüyle şiddetli kar yağışlarına ve buz fırtınalarına dayanacak şekilde tasarlayıp kendi elleriyle inşa ettiği kulübesi mütevazı ama sağlamdı. Jo geçen kış bu eve gelmişti; kitaplarla ve asılı ot demetleriyle dolu, sıkıcı bir ev olduğunu hatırlıyordu. O ziyaretinde Luther ona pek misafirperver davranmamıştı ve şimdi de dostça davranacağını sanmıyordu.

Kapıyı çaldı ve Luther her zamanki somurtkan ifadesi, bol tulumuyla karşısında belirdi. Onu görür görmez de evden çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

"İyi günler Bay Yount" dedi Jo. "Buraya..."

"Kamyonetimle işiniz bitti mi? Onu geri alabilir miyim artık?"

"Hâlâ eyalet laboratuvarında."

"Çiftliğimle ilgilenmem gerekiyor ve bunun için kamyonetime ihtiyacım var. Orada ne kadar kalacak?"

"Ne zaman sonuçlanacağına bağlı. Kamyonetiniz için gelmedim. Torununuzla konuşmak istiyorum."

Luther kapalı kapıya, sonra Jo'ya baktı ve yumuşak bir sesle "Neden?" dedi.

"O sabah Zoe'yle birlikteydi. Callie bize yardımcı olabilecek bir şey biliyor olabilir."

"Torunumla konuşacaksanız başka biri de orada olmalı. Yalnız siz olamazsınız."

"Elbette. Çocukların sorgulanmasında bu standart prosedürdür."

"Yani ben de kalabilir miyim?"

Jo bir süre durakladıktan sonra başıyla onayladı. "Kalabilirsiniz."

Luther kapıyı açtı ve onu içeri davet etti. "Ödevini yapıyor."

Bu güzel öğleden sonra, ödev yapmak birçok ergenin yapmak isteyeceği son şeydi belki de. Hatta Callie'nin oturduğu mutfak masasına yayılmış o iç karartıcı ödevleri hiç istemezlerdi. *Kalkülüse Giriş* kitabının anlaşılmaz sembollerle dolu bir sayfası açıktı. Böyle bir yaz gününde kim on dört yaşındaki bir çocuğa kalkülüs çalıştırır ki?

Bir mühendislik profesörü tabii ki.

Callie Jo'yu görünce hemen kalemini bıraktı. "Onu buldun mu?"

"Hayır. Henüz bulamadım. O yüzden seninle konuşmak istedim." Jo bir sandalye çekip kıza dönük şekilde masaya oturdu. "Zoe'yle geçirdiğin sabahı bana baştan sona anlat. Söylediği her şeyi. Hatırladığın her şeyi."

"Maggie bunları sordu zaten."

"Maggie mi? Ne zaman?"

"Birkaç saat önce. Bakireler Göleti'nden döndüğünde" dedi Luther.

"Hatırladığım her şeyi ona anlattım" dedi Callie. "O ve arkadaşları Zoe'yi bulacaklar."

"O ve arkadaşları polis değil."

Luther homurdanarak "Belki de olmalıydılar" dedi.

Jo durup öfkesini dizginlemeye çalıştı. Ardından nazik bir ses tonuyla "Maggie Bird iyi niyetli biri Bay Yount. Ama bu soruşturmayla bir ilgisi yok" dedi.

"Bu konuda sizden bir adım önde görünüyor. Şubat ayındaki gibi."

Bu Jo'nun canını yaktı çünkü adam haklıydı. Callie'yi hapsedildiği o boş çiftlik evinden kurtaran Jo değildi. Oraya gidip Callie'yi kurtaran Maggie'ydi. Onu hastaneye götüren de.

Jo sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Anlıyorum Callie. Maggie'ye anlattıklarını bana da anlatır mısın?"

"Ona sorabilirsin."

Ve Maggie bunu unutmama asla izin vermeyecek.

"Hayır, senden duymak istiyorum. Zoe Conover'la nasıl tanıştığını bana anlat."

Callie başıyla onayladı. "Dün çok sıcaktı. İşlerimi erkenden bitirince büyükbabamdan beni genelde çocukların gittiği gölete bırakmasını rica ettim. Aslında oraya genelde bisikletimle giderim ama zinciri kırılmıştı ve büyükbabam da postaneye gidiyordu. Onunla gidebileceğimi düşündüm."

"Sonra gölete gittin ve..."

"Orada yüzen kızı gördüm. Suyun altında o kadar uzun süre kaldı ki boğulmuş olabileceğinden korkup ona doğru yüzdüm ve o da o sırada yüzeye çıktı. Nefesini üç dakika tutmayı öğrendiğini söyleyip benim de o kadar süre tutup tutamayacağımı sordu. Yarıştık ama her defasında o kazandı. Cankurtaranlık sınavına girmiş ve geçmiş ama on altı yaşından küçük olduğu için cankurtaranlık yapamıyormuş. Olimpiyatlara katılmak istiyormuş ve o yüzden her gün antrenman yapması gerekiyormuş."

Konu artık dağılmaya başlamıştı. "Seninle eve nasıl geldi? Kimin fikriydi?"

"İkimizin de sanırım. Ona keçilerim ve bir ineğim olduğunu, isterse ona gösterebileceğimi söyleyince o da babasından izin aldı. Sonra büyükbabam postaneden döndü ve onunla birlikte eve gittik."

"Nasıl bir hali vardı? Mutlu muydu, mutsuz mu?"

"İyiydi" dedi Luther.

"Callie?" diye sordu Jo.

"İyiydi" diye tekrar etti Callie. "Büyükbabamın dediği gibi. Canı sıkkın ya da üzgün değildi. Kaçmak gibi şeylerden bahsetmedi. Ailesiyle ilgili bir sorun yaşadığını söylemedi. Yeni babasını seviyor. Erkek arkadaşı yok. Ona birlikte kaçmayı teklif eden biriyle internette konuşmuyor. Sadece yüzmekten, dalmayı öğrendiğinden bahsetti ve tekrar gelip keçileri sağmamı izleyip izleyemeyeceğini sordu."

Bunlar Maggie'nin sorduğu sorulardı muhtemelen ve Callie şimdi bütün cevapları toplu halde veriyordu. Bu da Jo'ya kendini, çok daha hızlı adımlarla ilerleyen Maggie'nin yolundan giden gereksiz biri gibi hissettirdi. Bu kadın bunu nasıl başarıyordu?

"Pekâlâ" diye iç geçirdi Jo. "Zoe çiftlikten saat kaçta ayrıldı?"

"Öğle yemeği vaktine doğru" dedi Luther. "Augusta'ya gideceğimi, onu da gölete bırakabileceğimi söyledim."

"Callie? Sen de böyle mi hatırlıyorsun?"

"Büyükbabamın dediği gibi."

Jo önce Luther'e, sonra kıza baktı. Anlattıkları birbiriyle uyumluydu, hatta belki fazla uyumlu. Luther'in dinlemesine izin vermenin olumsuz tarafıydı bu tabii.

"Maggie sorduğu için, sanırım sen de bilmek istersin" dedi Callie. "Zoe buradan gittiğinde sırt çantası yanındaydı. Kırmızı, pembe renkli bir elbiseyle sandalet giymişti. Sandaletleri hatırlıyorum çünkü Rosie onun ayağına basar da canı yanar diye endişelenmiştim."

"Rosie mi?"

"İneğim." Callie bitkin düşmüş gibi iç geçirdi. "Maggie'yle konuşabilirsin. O hepsini biliyor ve sana yardımcı olabilir."

"Bundan eminim" diye mırıldandı Jo.

"Zoe Maine'i seviyor. Buradan kaçmadı."

"Peki sence nerede olabilir Callie?"

Callie bir an sessiz kaldı, sonra cevabı o bilebilirmiş gibi büyükbabasına baktı. Luther ise üzgün bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Bunu düşünmek istemiyoruz" dedi Luther.

Ben de öyle, diye düşündü Jo.

Jo dışarı çıktığında arabasının yanında durup tarlanın diğer tarafındaki Böğürtlen Çiftliği'ne baktı ama Maggie'nin kamyonetini orada görmedi. Şimdi neyin peşindeydi acaba? Daha doğrusu o beş emekli neyin peşindeydi? Kendilerine Martini Kulübü demeleri kulağa gülünç, ciddiyetten uzak geliyordu. Ama Jo, onlara *zararsız* denemeyeceğini anlayacak kadar tanımıştı hepsini. Asla bozuşmak istemeyeceği türde insanlardı ve neyse ki hepsi kendi tarafındaydı.

Şimdilik.

11
Maggie

James Bond, Aston Martin kullanıyor olabilirdi; Declan, Volvo kullanıyordu. Tabii ki en yeni modelini değil, sekiz yıllık benzinli bir sedan, kendi deyimiyle *klasik*, tıpkı Declan'ın kendisi gibi. Spor bir araba değildi belki ama yine Declan gibi sağlam ve güvenliydi. Merhum diplomat babası Volvo'ları severdi ve Declan da geleneklere bağlı, Ortaçağ kiliseleri ve fıçıda yıllandırılmış viskiye ilgisi olan bir adamdı. Kendi elleriyle yenilediği orijinal ahşap işçiliği ve terasıyla, bir kaptanın 1820'lerden kalma teraslı evinde yaşamasının sebebi de buydu. Declan eski şeyleri seviyordu.

Belki benimle bu kadar çok zaman geçirmesi de bundan, diye düşündü Maggie.

Hız yapmak fazla dikkat çektiği için ağır tempoda birinci otobandan güneye ilerlediler. Ya aldıkları eğitimin etkisiyle ya da doğuştan gelen bir kişilik özelliği olarak bu konuda birbirlerine benziyorlar, dikkat çekmekten içgüdüsel olarak kaçınıyorlardı. Şu an onları görenler, deniz fenerinde turlamak ya da deniz kıyısındaki bir restoranda kızarmış istiridye yemek için arabalarıyla sahilde ilerleyen yaşlı bir çift olduklarını düşünürdü. Maggie, Çiftlik'te birlikte eğitim almaya başladıklarından beri birbirlerini tanıdıkları için bazen gerçekten de ikisi evli bir çiftmiş gibi hissediyordu. Declan tarih doktorası ve o cezbedici modası geçmiş tavırlarıyla dört kişilik gruplarında en sessiz olandı. Üstelik simsiyah saçları ve gözlerindeki ışıltıyla son derece yakışıklıydı. Yıllar içinde saçlarına birkaç beyaz tel, yüzüne kırışıklıklar eklenmişti ama yıllar ona yaramıştı. Belki

de yıllar evvel, hepsi dünyanın dört bir yanındaki görevlerine gitmeden önce Maggie ona vermesi gereken değeri şimdi, yeniden bir araya gelince vermeyi öğrenmişti. *Geç olması hiç olmamasından iyiydi.*

"Keşke zaman akışıyla ilgili daha detaylı bilgiye sahip olsaydık" dedi Bucksport kasabasını geride bırakıp birinci otobandan Searsport'a doğru ilerlerken. "Sırt çantasının ilk olarak öğleden sonra görüldüğünü biliyoruz ama ne zamandır orada durduğunu, yola ne zaman atıldığını bilmiyoruz."

Otoyolun bu kısmında hız sınırı doksan kilometreydi ama bu sınıra uyan yoktu. Güvenliğe önem veren Declan bile yüz kilometre hızla gidecek cesareti kendinde bulmuştu. Bu hızda giderken, yol kenarında duran terk edilmiş bir sırt çantasını fark etme şansı olan sürücü çok azdı, onu almak için kenara çekecek olan ise hiç yoktu. Herkes bir yere yetişmek için acele ediyordu, zihinleri varacakları yere odaklanmış, gözleri ise dümdüz ileriye bakıyordu.

Maggie, Lloyd Slocum'un pafta kâğıdına çizdiği haritayı inceleyip Purity'den güneye giden bütün olası rotaları sarıya boyadı. Lloyd Langley'de analist olarak çalışmış, yıllarını uydu görüntülerini inceleyip düşmanın kullanabileceği yolları, ineklerin geçtiği bütün toprak yolları belirleyerek geçirmişti ve coğrafi detaylara takıntı düzeyindeki ilgisini hiç kaybetmemişti.

Maggie "Olay yerine yaklaşıyoruz" diyerek telefonuna baktı. Jo Thibodeau isteksizce de olsa tahmini GPS koordinatlarını ona yollamıştı ve sırt çantasının bulunduğu yere varmalarına dört yüz metre kalmıştı. Genel olarak ağaçlık ve yabani otlarla kaplı, yol kenarında yer yer parlak mor renkli acıbakla çiçekleri göze çarpan otoyolun bu bölümünde çantanın bulunduğu noktayı bulmalarını sağlayacak herhangi bir işaret yoktu. "Tamam, burada duralım."

Declan arabayı kenara çekti ve Volvo'dan indiler. Bir süre yol kenarında durup akan trafiği izlediler. Zaman zaman hiç arabanın geçmediği de oluyordu ve öyle anlarda birisi penceresinden çöp atsa kimse fark etmezdi.

"Görünürde güvenlik kamerası yok" dedi Declan, otoyola bakarak.

"Altı buçuk kilometre geride kalan restoranda bir kamera gör-

düm. Lloyd'un haritasına göre, o kameraya yakalanmadan buraya gelebileceğin bir yan yol var."

"Luther o görüntülerde vardır. Augusta'ya giderken oradan geçmiş olmalı." Declan başını iki yana salladı. "Dolayısıyla o kameranın ona faydası olmayacak Mags."

Hatta ona zarar bile verirdi. Zoe'yi gören son kişi, sırt çantasının atıldığı yönde ilerlerken de kameralarda görüntülenecekti.

Maggie yol boyunca otları, yol kenarını inceleyerek yürümeye devam etti. Polis bu bölgeyi zaten araştırdığı için önemli bir şey bulmayı beklemiyordu ama kızı kaçıran kişinin bakış açısından görmek için yine de buraya gelmeleri gerekiyordu. Tabii bunun bir genç kızın isyankâr kaçışı değil, gerçekten bir kaçırılma olayı olduğu varsayılırsa. Bu olasılığı hâlâ elememişlerdi ve Ingrid şu an Zoe'nin sosyal medya paylaşımlarını inceleyip ailesiyle bir sorunu olup olmadığına dair ipucu arıyordu. Maggie, bir işte uzun süre tutunamayıp faturaları bile ödemekten âciz alkolik bir baba tarafından yetiştirilen kendi genç halini düşündü. Kaç defa kaçmayı, bir otobüse atlayıp gidebileceği en uzak yere gitmeyi düşünmüştü. Boz ayılarla özgürlüklerin ülkesi Alaska'ya örneğin. Zoe de öyle mi yapmıştı? Şu an bir otobüste, kaçmayı başarmanın verdiği heyecanla kilometrelerin geçip gidişini mi izliyordu?

Declan arkadaşlarıyla paylaşmak için en ufak özelliği olmayan bu yolu her açıdan fotoğraflarken Maggie hâlâ Zoe'nin ruhsal durumunu düşünüyordu. On beş yaş, bir kız için çetrefil bir yaştı. Muhtemelen pek de iyi tanımadığı geniş bir aileyle birlikte gelen bir üvey babası vardı. Sert bakışlı bir büyükanne de dahil yedi kişi tek bir çatı altında yaşıyordu. Evet tabii, Maggie bir kızın öyle bir evden, öyle bir durumdan kaçmak istemesini anlayabilirdi.

İyi ama sırt çantasını neden bırakmıştı? Anne babasının kafasını karıştırıp kaçırılmış süsü vermek için mi? Hayır, bu hiç mantıklı değildi, en azından on beş yaşındaki bir kızın bakış açısından. Maggie uzun yıllar istihbaratta çalışmış, hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığı aynalarla dolu bir dünyaya aşina olmuştu. Ama şu an söz konusu olan sadece bir genç kızdı ve Maggie aslında var olmayan çetrefil durumları kendi kafasında uyduruyordu.

En basit cevapla kız kaçırılmıştı. Ve onu kaçıran kişi bu yoldan güneye giderken sırt çantasını buraya atmıştı. Ama sırt çantasının bulunacağını ve polisin parmak izlerine bakacağını da muhtemelen biliyordu. Onu atarak aslında kanıt bırakmıştı. Hiç mantıklı değildi.

Olanların hiçbiri mantıklı değildi.

Declan fotoğraf çekmeyi bitirdiğinde Maggie'ye baktı. "Umarım Ingrid daha şanslıdır. O restorana gidip görüntüleri bizimle paylaşırlar mı, soralım."

Maggie başıyla onayladı. "Sonra Jo'yla konuşmalıyız."

Arkadaşlarına polis karakoluna gittiklerini söylememişlerdi ama Declan ve Maggie Purity'nin halka açık otoparkına girdiklerinde Slocum'ların her zamanki gibi ışıl ışıl parlayan bembeyaz SUV'unun biraz ötede durduğunu gördüler. Ingrid sürekli polis telsizini dinlediği için mi, yoksa kriz konusunda bir tür altıncı his geliştirdiği için mi bilinmez, herkesten hep bir adım önde görünüyordu.

Ingrid Jo'nun masasının başında efsanevi sorgulamalarından birini yaparken Lloyd da polis karakolunun kahve makinesinden kahve alıyordu. Maggie'yi gördüğünde kendi mutfağındaymış gibi rahatça ona göz kırpıp başını salladı. Slocum'lar bu konuda rahattı.

"Size söyleyebileceğim başka bir şey yok" diyordu Jo ısrarla. "Zoe Conover'ın hâlâ bulunamadığı, eyalet polisinin aramaya katıldığı ve şu ana kadar herhangi bir ipucu veya görgü tanığı bulunmadığı dışında." Jo, Maggie ve Declan'a bakarak iç geçirdi. "Ne oluyor böyle? Hepiniz bana karşı birleştiniz mi?"

"Plansız pusu" dedi Maggie.

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Kızın sırt çantası. Onu inceleyebilir miyiz?"

"Hayır."

"Sadece içindekileri görmek istiyoruz."

"Adli tıp laboratuvarında olduğu için size gösteremem."

"Peki ya telefonu?" dedi Lloyd, kahvesine şeker koyarken. "O bulundu mu?"

"Hayır."

"Coğrafi konum arama izniniz var mı?"

"Evet ama operatörden henüz arama verilerini almadık."

"Peki Fog?" diye sordu Ingrid. "Onun telefonu orada göründü mü?"

"Fog'u nereden biliyorsun?"

"Herkes bilmiyor mu?"

"Hayır Bayan Slocum. *Herkes* Fog'u bilmiyor."

Ama Ingrid herkes değildi. Güvenlik polisinin mobil uygulamalardan konum verilerini toplamak için kullandığı izleme aracını elbette ki biliyordu. Zoe telefonunda yüzlerce uygulamadan birini açmış olsa konumu Fog'da görünürdü.

"Yani kızın telefonu hiç aktif olmadı, öyle mi?" diye sordu Maggie.

"Öyle" dedi Jo. "Ya kapatılmış ya da imha edilmiş. Ve şu an bu noktadayız."

"Sosyal medyada da aktif değil" dedi Ingrid. "Son otuz altı saatte yeni bir paylaşım yapmamış."

Jo kaşlarını çatarak ona baktı, "Hesabını mı kontrol ettin?" diye sordu.

Lloyd karısının omzuna hafifçe dokunup "Hep canı sıkılır. Kendini böyle şeylerle meşgul ediyor."

"Kız tamamen sağlıklı görünüyor" dedi Ingrid. "Deşilebilecek karanlık sırlar bulamadım. Okulu, yüzme takımı ve denizkızları hakkında fantastik romanlarla ilgili paylaşımlar yapmış sadece. Başını belaya sokacak tiplerden değil."

Jo "Annesi de öyle dedi" diyerek onu onayladı.

"Kızın üvey babası Ethan Conover'ı da araştırdım."

"Neden?"

"Ortada bir üvey baba ve aniden evden kaçan bir genç kız olunca insan durup düşünüyor. Ama adam en azından kâğıt üzerinde dürüst birine benziyor. Kırk beş yaşında, sabıka kaydı yok, ödenmemiş park cezası bile yok. Yayınlanmış kitabı olan bir yazar ve Boston Üniversitesi'nde yazı yazma dersi veriyor."

"Aranızda onun kitaplarını okuyan var mı?" diye sordu Declan.

Hepsi başını iki yana salladı.

"Sadece tek bir yayımlanmış romanı var ve o da beş yıl önce çıkmış. *Yeşilli Kadın*, polisiye roman" dedi.

"Kitap kulübümüzün sıradaki kitabı olabilir belki, ne dersiniz?" diye önerdi Lloyd. "Akşam yemeği teması olarak da yeşili kullanabiliriz. Saag paneer denemek istiyordum."

Jo sabırsızca iç geçirerek "Bakın, şu an sizin kitap kulübü toplantınızda değiliz, tamam mı? Lütfen artık..."

"Önce e-postana baksan iyi edersin" dedi Maggie. "Sana gönderdiğimiz videoyu izle."

"Ne videosu?"

"Bluefin restoranının güvenlik kamerasından aldığımız görüntüler. Sırt çantasının bırakıldığı yerin altı buçuk kilometre kuzeyinde ve birinci otoban trafiğini kısmen gösteriyor. İşine yarayabilir."

"İncelemem gereken diğer binlerce dosyaya bunu da ekleyeceğim." Bir polis içeri girince Jo başını kaldırdı. "Mike, ziyaretçilerimize yolu gösterir misin?"

Mike onlara doğru iki adım atarken hepsi birden yüzüne bakınca donakaldı. Silahlı ve rozetli olabilirdi ama kır saçlı dört sıradan vatandaşla başa çıkacak eğitimi henüz almamıştı.

"Yolu biliyoruz, teşekkürler" dedi Ingrid gülümseyerek. "Ama yine geleceğiz."

12
Susan

Onu rahatsız etmemeye çalıştıklarını gösteren kısık ve boğuk sesli konuşmaları alt kattan geliyordu. Elizabeth'in saatler önce getirdiği öğle yemeği tepsisi komodinin üzerinde dokunulmamış halde duruyordu. Tavuklu sandviç ve bir kâse domates çorbası ama midesi şu an ikisini de kaldıracak durumda değildi. Özellikle de o kan kırmızısı çorbayı. Alt katta birinin kapıyı çaldığını duydu, ardından diğer seslere yeni bir ses daha katıldı. Arthur Fox'tu bu. Tanrım, ev daha da kalabalıklaşmıştı. Ona yardım etmeye, acısını hafifletmeye çalışıyorlardı belki ama bu çabaları onu sinirlendirmekten başka işe yaramıyordu. Kaçamak, acıma dolu bakışları. Onu yemek yemeye, sürekli çay içmeye zorluyorlardı ama Susan çay istemiyordu; kızını istiyordu. Zoe'nin saçlarını koklamak, kahkahasını duymak, yumuşacık yanağını kendi yanağında hissetmek istiyordu.

Arthur'un aşağıdan "Çok korkunç" diyen, sonra tekrar fısıltıya dönüşen sesini duydu. Her durumda olduğu gibi piramidin en tepesine oturmuş, durumu kontrol altına almıştı sanki. Maine Eyalet Polisi'nde tanıdıklarını arayıp Jo Thibodeau'nun bu işin altından kalkıp kalkamayacağını sormuştu. Takip köpeklerine erişim imkânını da araştırmıştı. Arthur ona köpeklerin sadece hayatta olanları bulmak için eğitildiğini söylemiş olsa da Susan onların hem ölüleri hem hayatta olanları bulmak için eğitildiğini biliyordu. Ayrıca kimse ona kadavra köpeklerinden bahsetmemişti. Kimsenin buna cesareti yoktu.

Susan Ay Seyri'ndeki ilk gecelerini, Zoe'nin duştan çıkıp kızarmış cildi ve mis kokusuyla Susan'ın yatağına kıvrıldığı anı hatırladı. Zoe henüz sekiz yaşındayken ve Matthew'un ölümünün acısı hâlâ tazeyken yaptıkları gibi sımsıkı kucaklaşmışlardı. Conover ailesi ve komşularıyla geçirdikleri ilk gün onlara biraz ağır gelmişti ve Susan da Zoe de tanıdık kolların verdiği o sakinleştirici rahatlığın özlemini duymuştu. Şimdi yatakta kollarını kendi gövdesine sararken Zoe'yi kollarında hissedebiliyordu.

Yaşıyorsun biliyorum. Öyle olmasa hissederdim, değil mi?

Biri kapıyı hafifçe çaldı ve Susan başını kaldırıp baktığında kapıda duran Brooke'u gördü. "Susan? Girebilir miyim?"

Susan başıyla onaylayıp doğruldu.

"Basıma gitmeden önce afiş tasarımını senin de görmeni istedim. Ethan tasarımları beğendi ama senin de görmen gerektiğini düşündüm." Brooke ona bir kâğıt uzattı.

Susan gülümseyen Zoe'nin fotoğrafına baktı.

KAYIP ARANIYOR
ZOE HELLMAN CONOVER, 15 YAŞINDA, KAHVERENGİ SAÇLI,
KAHVERENGİ GÖZLÜ, 1,60 M, 48 KG
EN SON 21 HAZİRAN'DA PURITY, MAINE'DE GÖRÜLDÜ

"Ödül" dedi Susan. "Bir ödül olmalı."

"Kit de öyle dedi ama Elizabeth iyi kalpli insanların ödül olsun olmasın buna kayıtsız kalamayacağını söylüyor. Colin de ödülün miktarını belirlememiz gerekeceğini, dolayısıyla baskının gecikeceğini söylüyor."

Elbette ki para düşkünü Colin rakamlara ve lojistiğe odaklanacaktı. Ekonomik verimliliğe önem veren bir adamdı o.

"Başlangıç olarak elli adet bastırmayı düşündük" dedi Brooke. "Yarın kasabanın her yerine asacağız."

"Kıyı şeridine de mi?"

"Tabii ki." Brooke iç geçirdi. "Keşke afiş asmak dışında yapabileceğim bir şey olsa. Kit kaybolsa ne hissederdim, nasıl başa çıkardım

hayal bile edemiyorum." Susan'ın yanına oturdu. "Tanrım, şimdi her şey ne kadar da anlamsız geliyor. Saçma tören bile."

"Ne?"

"George'un anma töreninden bahsediyorum. Çok önemliymiş gibi hâlâ perşembe günü yapılacak. Ama herkes gelecek ve Elizabeth iptal etmek için artık çok geç olduğunu söylüyor."

Susan kayınpederinin anma törenini tamamen unutmuştu. Maine'e gelmelerinin asıl sebebi George Conover'ın küllerinin buraya saçılması isteğini yerine getirmekti. George için böyle bir tören düzenlenmiş olmasa şimdi Boston'daki evlerinde güvende olacaklardı. *Onun yüzünden,* diye düşündü, ölmüş bir adamı suçlamanın mantıksız olduğunu bile bile.

"Törene katılmak zorunda değilsin" dedi Brooke. "Katılmamayı tercih edersen seni anlarız."

"Katılamam. Polis gelirse diye burada olmalıyım..."

"Haklısın. Seninle kalmamı ister misin?"

"Gerek yok."

"Benim için sakıncası yok. Zaten gitmeye meraklı da değilim. Yani, George'u severdim elbette. Bana karşı hep nazikti ama ona yaklaşmak zordu. Yirmi yıldır bu ailede olmama rağmen *hâlâ* onları anlamaya çalışıyorum." Brooke o an Susan'ın elini anlayışla sıktı. "Sen ve Ethan Boston'da, bizse Manhattan'da olduğumuz için birlikte fazla zaman geçiremediğimize üzülüyorum. Bu iki haftada o fırsatı yakalayacağımızı ümit ediyordum. Colin de Ethan'la vakit geçirmeyi çok istiyordu. Ama şimdi..." Brooke iç geçirdi.

"Colin bunu çok mu istiyordu?"

"Elbette. Ethan'ı göremiyor. Üstelik bu gölette çok mutlu anıları var."

Ethan çocukken burada geçirdikleri yazları hakkında böyle konuşmuyordu. Geçmiş, farklı bakış açılarından ne kadar başka görünüyordu. Colin, küçük kardeşine nasıl eziyet ettiğini gerçekten hatırlamıyor muydu? Ama Susan kendisinin de önyargılar yüzünden görmediği şeyler olduğunu kabul etmek zorundaydı. Brooke'la ilk tanıştığında özel dikim elbiseleri ve Yukarı Batı Yakası adresiyle her şeye sahip bir kadın görmüştü. Şimdi ise o kusursuz dış gö-

rünüşteki çatlakları görüyordu; kaba ve kibirli bir koca, patolojik düzeyde utangaç bir oğul. Kimsenin hayatı mükemmel değildi ve Brooke baştaki mesafeli duruşuna rağmen şimdi onunla arkadaş olmaya çalışıyordu.

"Teşekkür ederim" dedi Susan. "Afişler için. Her şey için."

"Yardım edebildiysem ne mutlu bana." Brooke ayağa kalktı. "Matbaayı arayacağım ve sabah ilk iş bu afişleri asmaya başlayacağız."

Brooke'un merdivenden inen ayak sesleriyle birlikte Arthur'un diğerlerinin sesini bastırarak eyalet polisiyle ilgili bir şeyler söylediğini duydu. Bu yatak odasında sonsuza kadar saklanamazdı ama şu an ev çok kalabalıktı ve onları görmeye, bakışlarına, samimi de olsa sempati dolu sözlerine dayanamayacağını biliyordu. Kocasına bile yakın olmaya dayanamıyordu. Ethan Zoe'yi sevse de ona sadece iki yıldır babalık ediyordu. Dolayısıyla Susan'ın acısını anlayamazdı.

Susan yataktan kalkıp kapıyı açtığında aşağıdan gelen sesleri daha net duydu. Colin akşam yemeği için pizza almayı teklif edince Elizabeth, bu akşam kimsenin yemek pişirecek gücü olmadığı için bu öneriyi kabul etmişti. Onlar için hayat devam ediyordu. Susan'ın kızı kayıptı ama bu insanlar ne yiyeceklerini tartışıyorlardı. Yatak odasından çıkıp Zoe'nin odasına girdikten sonra kapıyı arkasından kapatarak sesleri ve saçma sapan konuşmaları dışarıda bıraktı. Kendini yatağa atıp derin bir nefes aldı. Zoe'nin soluduğu havayı içine çekti. Yanı başında, bu sabah orada olmayan yeni yıkanmış havlu ve giysilerle dolu çamaşır sepeti vardı. Brooke onları kurutucudan çıkarıp buraya getirmiş olmalıydı. En üstte Zoe'nin Maine'e gelirken giydiği tişörtü duruyordu. Susan onu sepetten alıp yüzüne bastırdı ama sadece deterjan kokusu aldı, kızının kokusu silinmişti. Zoe'nin kokusunu taşımayan alelade penye bir tişört. Onu tekrar sepete koydu ve çamaşırların altından çıkıntı yapan kırmızı şeyi gördü. Kırmızının ürkütücü derecede tanıdık gelen bir tonuydu bu. Susan elini sepete daldırıp defalarca yıkanmaktan incelip neredeyse saydamlaşan kabarık kollu kırmızı, pembe elbiseyi çıkardı. Jo Thibodeau ona Zoe'yi en son gördüğünde üzerinde ne olduğunu sorduğunda Ethan'ın verdiği cevabı hatırlayarak elbiseye baktı.

Bir elbise. Kırmızı ve pembe renkliydi sanırım.

Ama bu çok tuhaftı. Zoe kaçırıldığında üzerinde bu elbise varsa nasıl olmuş da yıkanıp çamaşır sepetine girmişti? Hannah ile birlikte Bar Harbor'dan döndüğü öğleden sonrasını düşündü. Eve girdiğinde kurutma makinesinin gürültüsünü duymuştu. Nedense bu detay şimdi önem kazanmıştı. Zoe bu elbiseyi çıkarıp kirli çamaşırların içine attıysa onun yerine ne giymişti? Kaybolduğunda üzerinde ne vardı?

Susan hemen yerinden fırlayıp Zoe'nin açık valizine giderek kıyafetleri içinden çıkarmaya başladı. İç çamaşırları, sutyenler, tişörtler, şortlar ve kot pantolonlar bir bir eline geldi. Ama mayosu valizde değildi. Zoe'yi en son o mayoyla, diğer kızla yüzerken gördüğü anı düşündü. Yüzüyor, gülüşüyorlardı. Peki sonra ne oldu? Zoe kuruması için mayoyu asmıştı muhtemelen.

Susan bu defa banyoya koşup duş çubuğuna, havlu askılarına baktı ama mayo yoktu.

Hemen aşağı inip Elizabeth ve Arthur'un endişeli bakışlarını görmezden gelerek çamaşır odasına gitti. Çamaşır makinesinde nemli havlular ve Kit'in iki kirli tişörtü vardı ama Zoe'nin mor mayosu orada da değildi. Mayoyu aldıkları günü hatırladı. Zoe, havuzda saatlerce antrenman yaptığı için ısrarla klora dayanıklı Speedo marka almak istemişti. Peki ya gözlükleri? Zoe'nin yüzme gözlüğü neredeydi?

"Susan?" Ethan şaşkın bir ifadeyle kapıdan ona bakıyordu.

Susan geriye çöküp kurutucuya yaslandı. Hayır, bu mümkün olamazdı. Kızı çok iyi bir yüzücüydü. Nefesini iki buçuk dakika tutabiliyor, sınıf arkadaşlarından daha derine dalabiliyordu. O bir denizkızı gibiydi. Nasıl olur da...

"Ne oldu?" dedi Ethan.

"Gölet." Susan elini ağzına bastırsa da hıçkırıklarına engel olamadı. "Göleti aramalılar."

13
Jo

"Her yere baktım" dedi Susan. Zoe'nin yatak odasının bir köşesinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş, öylece duruyordu. Kocası Ethan yanından ayrılmasa da o, hiçbir dokunuşta teselli bulamazmış gibi kendi kozasına gizlenmişti. "Bütün banyolara, çamaşır odasına, terasa baktım. Yok. Mayo hiçbir yerde yok."

Jo, Susan'ın her yeri çılgınca arayışından geride kalanları inceledi. Boş valiz yerde açık duruyordu. Bütün bölmeleri açılmış, Zoe'nin kıyafetleri yatağın üzerine ve yere saçılmıştı. Susan odanın her köşesini federal ajanlardan oluşan bir ekip kadar titizlikle aradığı için Jo, kızın mayosunun bu evde olmadığından artık emindi.

"Aşağı inelim hayatım" dedi Ethan. "İzin verelim Şef Thibodeau odayı incelesin. Brooke çay yaptı."

"Çay istemiyorum."

"Burada sadece ayak bağı oluruz."

Susan geri çekilerek ondan uzaklaştı. "Bu çok saçma! O cankurtaranlık sınavını geçti. *Yüzme* biliyor."

"Hep birlikte aşağı inelim mi?" dedi Jo. "Konuşmamız lazım."

Ailenin diğer üyeleri komşuları Arthur Fox ve Hannah Greene'le birlikte oturma odasındaydı. Saat neredeyse altıya gelmişti ve bu son gelişme akşam yemeği planlarını bozmuş olsa da onları içki dolabından uzak tutmamıştı. Arthur ve Hannah'nın yanı sıra Colin'in de elinde içki vardı. Jo, Susan ve Ethan merdivenden inerken Colin'in içkisindeki buz küplerinin takırtısı dışında oda sessizdi.

"Mayosu iskeleden uçmuş olamaz mı?" dedi Brooke. "Belki kuruması için oraya asmıştı."

"Yüzme gözlüğü de kayıp" dedi Ethan. "Onlar iskeleden uçmuş olamaz."

Herkes bu detayı düşünürken bir sessizlik oldu ve sonunda hepsi aynı sonuca vardı.

Jo Ethan'a dönüp "Zoe'yi son gördüğünde üzerinde kırmızı pembe bir elbise olduğunu söylemiştin. Ama elbise burada, evde."

"Eve döndüğümüzde çamaşır koydum. Bizim kıyafetlerimizi makineye attığımda o elbise zaten makinenin içindeydi" dedi Brooke.

"Çamaşır makinesini saat kaçta çalıştırdın?"

"Kit'le beraber ayakkabılarımızı değiştirmek için eve sanırım iki buçuk civarı geldik."

"Luther Yount, Zoe'yi tekne rampasına öğleden önce bırakmış" dedi Jo. "Bu durumda Zoe eve gelip elbisesini değiştirmiş olmalı. Öğlen saatlerinde evde kimse var mıydı?" Etrafına bakındığında herkesin başını iki yana salladığını gördü.

"O saatlerde ben Elizabeth'le birlikte papazla görüşmeye gitmiştik" dedi Arthur.

"Ben yürüyüşe çıkmıştım" dedi Colin.

Jo Ethan'a baktı. "Sen de kasabaya kâğıt almaya gittiğini söylemiştin, değil mi?"

Ethan sefil bir ifadeyle "Keşke gitmeseydim. Evde biri olmalıydı" dedi.

"Birinin evde olup olmamasının artık bir önemi var mı?" dedi Elizabeth.

Hayır, diye düşündü Jo. Pek bir önemi yoktu çünkü olayların sırası artık netleşmişti. Zoe Conover tekne rampasından eve gelmiş, elbisesini çıkarıp çamaşır makinesine atmıştı. Sonra da mayosunu giyip...

Yüzmeye gitmişti.

Jo pencereden gölete düşen öğleden sonra güneşinin parıltısına baktı. Zoe'nin cesedi o aynaya benzer yüzeyin altında sürüklenirken çürümenin ilk aşamalarının başladığını, cildinin buruştuğunu, gözlerinin açgözlü balıkların ve amfibilerin saldırısına maruz kaldığını gözünde canlandırdı. Ceset kendi haline bırakılırsa birkaç gün

veya hafta içinde bakteriler beslenip çoğalacak, gazları bağırsakları şişirecekti. Sonra bu gazlar, cesedi çürük etten grotesk bir balon gibi yüzeye çıkartacak, o durgun suyun üzerinde yüzdürecekti.

"İyi ama nasıl boğulmuş olabilir ki?" dedi Kit.

Jo çocuğa döndü. Çocuk, aniden parlak ışığa maruz kalmış gececi bir hayvan gibi onun bakışlarından korktu.

"Yani... o iyi bir yüzücü, değil mi?" Susan'a baktı. "Yüzme takımında olduğunu, ödüller kazandığını söylemiştin."

"İyi yüzücüler bile bazen sıkıntı yaşayabilir" dedi Jo.

"Peki ya sırt çantası?" dedi Brooke. "Buradan kilometrelerce uzakta bulundu. Bunun nasıl bir mantığı olabilir?"

Jo buna cevap veremedi. Brooke haklıydı; bu çok saçmaydı. Hepsinin yargılayıcı bakışlarını üzerinde hissetti. Bu işin üstesinden gelemediği anlaşılan küçük kasaba polisine şüpheyle bakıyorlardı.

"Peki ya telefonu?" dedi Arthur. "Onunla suya girmiş olamaz. O zaman telefon nerede?"

"Arthur haklı" dedi Elizabeth. "Cevaplanmamış çok fazla soru var. Henüz herhangi bir sonuca varamayız." Sonra Susan'a baktı. "Sence de öyle değil mi?"

"Bilmiyorum." Susan başını ellerinin arasına aldı. "Artık hiçbir şey bilmiyorum!"

Jo "İzin verirseniz birkaç telefon görüşmesi yapacağım" diyerek evden arka verandaya geçti. Aile üyelerinin onu duymasını istemediği için çimlerden su kıyısına doğru yürümeye devam etti. Hava sakindi ve gölet sıvı ipeksi bir görünüme bürünmüştü, tek bir dalgacık bile o altın sarısı ışıltıyı bozmuyordu. Zoe Conover şampiyon bir yüzücü olabilirdi ama iyi yüzücüler de boğulabilirdi. Aritmi yaşayıp bayılmış ya da bacağına kramp girmiş olabilirdi. Jo, geçen yaz İbrik Göleti'nden cesedi çıkarılan on dört yaşındaki genci hatırladı. Onun da iyi yüzdüğü söylenmişti. Tatlı su olduğundan genci çıkarmak için Maine Warden Service dalış ekibi çağrılmıştı. Dalgıçlar cesedi kıyıya çıkardıktan sonra onu tekneye ne kadar nazikçe koymuşlardı. Jo, Zoe Conover'ın cesedinin sudan çıkarıldığı ana tanık olmak istemiyordu ama şu an muhtemelen o da bu ipeksi

yüzeyin altındaydı. Kaçırılma ya da cinayet değil, trajik bir kazaydı. Warden Service'i çağırmanın zamanı gelmişti.

Cep telefonunu çıkarıp kardeşi Finn'i aradı.

14
Maggie

Maggie ve arkadaşları Bakireler Göleti'nin yukarısındaki bir tepeye oturmuş, Maine Warden Service'in dalış teknesinin suyun üzerindeki hareketini izliyorlardı. Gözetleme yaparken kendilerine güç vermesi için Türk mezeleri, salatalıklı sandviçler ve baharatlı Tayland rulolarından oluşan piknik yemekleri getirmişlerdi. Aslında pek organize olamamışlardı ama elde olanlarla ancak bu kadarını yapabilmişlerdi.

Lloyd tabii ki şarap getirmişti. Buz dolu bir soğutucuda iyice soğutulmuş iki şişe köpüklü roze şarap sıcak yaz günleri için mükemmel bir tercihti. "Gözetleme yapman gerekiyorsa en iyisini yapmalısın" dedi, şarabı plastik bardaklara doldururken. Lloyd hiç gözetleme yapmamış olsa da onlardan, sahada görev yapmanın kendisine göre olmadığını anlayacak kadar savaş hikâyesi dinlemişti. "Ve bugün de tam buna uygun bir gün" dedi Lloyd, Maggie'ye bir bardak uzatırken.

"Çok daha zor görevlere gittiğim oldu" dedi Maggie, dürbününü bırakıp rozeden bir yudum içerken. Arkadaşları sıcaktan biraz mayışmış görünürken şarap şu an için en iyi seçim değildi belki de. Ben, bir kayanın üzerine kertenkele gibi uzanıp Tilley şapkasını yüzüne indirmişti. Declan eklemlerini yumuşatmak için diz egzersizi yapıyordu. Swarovski dürbününü kurtarma ekibine doğrultmuş, aşağıdaki hareketliliği keskin gözleriyle izleyen tek kişi Ingrid'di.

"Aşağıda bir şey oluyor mu?" diye sordu Lloyd.

"Sadece kılavuzu takip ediyorlar" dedi. "Sonarda henüz bir şey yakalanmış gibi görünmüyor."

"Bakın" dedi Declan, bir ağacı işaret ederek. "Tepeli ağaçkakan."

Ingrid dürbününü yaşlı bir meşe ağacını gagalayan muhteşem kuşa çevirdi. Lloyd da dürbününü kaldırdı. Ben bile sıcağın verdiği uyuşukluğa rağmen kuşu görmek için gözlerini kısarak yukarı baktı. Yaşlanmak insanı neden bir kuş gözlemcisine dönüştürüp pahalı optik ekipmanlar almaya yönlendiriyordu acaba? Eskiden dikkatlerini kendi türlerinin tehlikeli üyelerine verirken şimdi gagalı ve tüylü türlere odaklanıyor, onları aynı dikkatle ve çok daha büyük bir keyifle gözlemliyorlardı.

"Ah, işte eşi de geliyor!" dedi Lloyd.

O an hepsi birden dürbününü, parlak kırmızı kafasıyla ağaç gövdesine doğru gelen ikinci ağaçkakana çevirdi. İki kuş dikkatlerini kendi üzerlerine çekmiş, gözetleme işini bozmuştu.

Maggie, *Bu kadarı yeterli. Artık işe dönme zamanı*, diye düşünerek dikkatini gölete çevirdi. Ağustos ayında olsalar suda kanolar, yüzücüler ve bir iki motorlu tekne olurdu ama bugün gördüğü tek tekne, balık avlıyormuş gibi bir yandan taramalı sonar ünitesini çeken Maine Warden Service'in teknesiydi. Görevliler bir saat önce, sudaki bir nesnenin sürüklenme olasılığının en yüksek olduğu yerden, göletin rüzgâr altı tarafındaki tekne rampasından itibaren taramaya başlamışlardı. O zamandan beri tekne, rüzgârın estiği yönde ağır ağır ilerliyor, zikzaklar çizerek dipte olağandışı bir durum olup olmadığını tarıyordu. Maggie böyle bir operasyonu ilk defa gözlemliyordu ve ilgisini çoktan kaybetmişti. Yüzeyde ileri geri gidip gelen yedi metrelik bir dalış teknesinden başka bir şey görünmüyordu. Bir süre burada kalacaklarına göre piknik yapma fikri iyi olmuştu. Hiç değilse aç kalmayacaklardı.

Arama, artık halkın da ilgisini çekmiyordu belli ki. Bu sabah, dalış teknesi suya ilk bırakıldığında insanlar heyecan verici bir şey görme ümidiyle göletin her iki yanındaki kıyı şeridinde durmuş, bekliyorlardı. Purity kasabası için bu, tam da televizyonda izledikleri gibi gerçek hayatta, üstelik de kendi arka bahçelerinde oynanan bir suç dizisiydi. Ancak gerçek hayat televizyon gibi değildi ve

aramaların sonunda şipşak bir ceset bulunmuyordu. Bu zahmetli bir iş olduğu için izleyenlerin büyük kısmı arabalarına dönmüştü. Ancak Susan ile Ethan Conover hâlâ kıyıda bekliyorlardı. Maggie birbirlerine sarılmış halde, dikkatlerini dalış teknesine vermiş çifti dürbünüyle görebiliyordu. Conover ailesinin diğer üyeleri ortalıkta yoktu.

Motor aniden geri vitese geçti ve hızını düşürdü.

Maggie dürbününü suya çevirdi ve Ay Seyri'nin metrelerce açıklarında duran dalış teknesine odaklandı.

"Demir atıyorlar" dedi Ben.

Artık beşinin de dürbünü gölete çevrilmiş, ağaçkakanlar unutulmuştu. Teknedeki görevliler ekipmanlarının etrafına toplandılar. Motorun sesi kesilince kuş cıvıltıları ve meşe ağacını gagalayan ağaçkakanların sesinden başka ses duyulmaz oldu. Maggie'nin sırtından bir damla ter aktı ama artık sıcağı ya da içtiği şarabın uyuşturucu etkisini hissetmiyordu. Tamamen kendine gelmiş, ne olacağını izliyor ve bekliyordu.

İki görevli dalış ekipmanlarını giymeye başladı.

Bir şey bulmuşlardı.

15

Susan

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Susan ayaklarının altındaki zeminin sallandığını hissederken uzanıp Ethan'ın elini tuttu. O an arkasından gelen ayak seslerini duyunca döndü ve Jo Thibodeau'nun elinde telsizi ve ciddi bir yüz ifadesiyle onlara doğru yürüdüğünü gördü. Jo onları ürkütmekten kaçınıyormuş gibi sessizce yürüyordu.

"Önemli bir şey olmayabilir" dedi Jo.

"Dalgıçlar neden dalıyor?" dedi Ethan. "Ne buldular?"

"Göl yatağında bir bozukluk var. Ona bakmak için dalıyorlar. Siz eve gidebilirsiniz. Bu biraz zaman alabilir. İçeride daha rahat edersiniz."

"Hayır" dedi Susan.

"Lütfen Bayan Conover."

"*Hayır!*" Bunu öyle tiz bir sesle söylemişti ki Susan kendi sesi olduğuna bile inanamadı. Onu en çok korkutan Jo Thibodeau'nun sözlerinin ölümcül sükûnetiydi. Teknenin ne bulduğunu biliyor, Susan'ı en kötüsüne hazırlıyordu sanki.

Susan ikinci dalgıcın da az önce daldığı gölete baktı. "Bu 'bozukluk' ne anlama geliyor? Ne gördüler?"

"İçeri gir. Daha fazlasını öğrenir öğrenmez seni bilgilendireceğime söz veriyorum."

Bu kadın nasıl bu kadar soğukkanlı ve sakin olabiliyordu? Günün sıradanlığı bile Susan'ı öfkelendiriyordu. Kendi dünyası paramparça olurken güneş parlıyor, ağaçlarda kuşlar cıvıldıyordu.

Ethan onu kolundan tutup "Susan, hadi içeri girelim" dedi alçak sesle. "Lütfen."

Susan itiraz etmeden patikayı geçti ve Ethan'ın yardımıyla teras merdiveninden çıkıp eve girdi. Ailenin diğer üyeleri, öğle yemeğinin servis edildiği yemek odasındaydı. Soğuk mezeler, meyve salatası ve Kit'in katır kutur yediği patates cipsi vardı. Dışarıda, gölette olanlara karşı nasıl öylece oturup yemek yiyebiliyorlardı?

Elizabeth Ethan'ın yüz ifadesini görür görmez "Ne oldu? Bir şey buldular mı?" diye sordu.

"Bilmiyoruz" dedi Ethan. "Dalgıçlar az önce daldılar."

"Olamaz." Elizabeth ayağa kalkıp oturma odasının penceresine gitti.

"Polis evde beklememizi istedi" dedi Ethan.

"Neden?"

"Ayaklarına dolanmayalım diye belki."

"Biz mahkûm değiliz" dedi Colin. O da ayağa kalktı ve pencereden bakan Elizabeth'in yanına gitti. Ailenin diğer üyeleri de onlara katılıp hafifçe sallanan teknenin demirlediği göleti izlemeye koyuldular.

"Önemli bir şey olmayabilir" dedi Brooke.

Ethan başıyla onayladı. "Polis memuru da öyle dedi. Göl yatağında bir 'bozukluk' varmış. Bir ağaç dalı ya da kaya parçası da olabilir. Hadi oturalım."

Ama kimse yerinden kıpırdamadı. Pencerede durup göleti izlemeye devam ettiler. Jo Thibodeau Susan'a göletin en derin noktasının on iki metre olduğu bilgisini vermişti ama bu bir cesedi yutup sayısız trajediyi gizlemeye yetecek bir derinlikti. Güneş ışığı suyun içine sızarken göletin dibinde bir cesedin yattığını düşündü. Yüzücülerin aşağıda neler olduğunu hiç bilmeden yüzdüklerini düşündü. Pencereye yaslanıp elini cama bastırırken çığlık atmadan buna daha ne kadar dayanabileceğini düşündü.

"Dalgıçlar tekrar çıktı" dedi Colin.

İki dalgıcın kafası suyun yüzeyine çıkmıştı. Dalgıçlardan biri bir ipi teknedeki dümenciye fırlattı ve dümenci ipi eliyle çekmeye başladı. Biraz sonra suyun içinden bir şey çıktı, parlak, sapsarı, şekli...

Bir ceset torbası.

Hayır, diye düşündü Susan. *Hayır, hayır, hayır.*

Kendini evden dışarı attı. Ethan'ın arkasından seslendiğini, tel kapının sertçe kapandığını, teras merdivenini koşarak inen ayak seslerini duydu. Su kıyısına vardığında Jo Thibodeau aniden ortaya çıkmış gibi onu kolundan yakaladı.

"Bayan Conover! Susan!"

"O mu? Benim bebeğim mi?"

İki dalgıç tekneye çıkmıştı. Motor çalıştı ve tekne rampaya doğru ilerlemeye başladı.

Jo, Ethan'a "Karını eve sok" diye emretti.

Ethan, Susan'ı kolundan tuttu. "Hadi, hayatım."

Ama Susan kolunu çekip araç yolunun yukarısına, yola doğru koşmaya başladı. Ağaçların arasından ilerlerken motorun gürültüsünü, suyun içinden yankılanıp tepeye gelen sesini duyabiliyordu. Adeta tekneyle yarışıyor, rampaya ondan önce ulaşmak için umutsuzca koşuyordu. Zoe'nin kaybolduğu gün yürüdüğü, aslında onu eve getirmesi gereken yolda koşmaya devam etti.

Teknenin motoru yavaşladı.

Susan son dönemeci de dönerek rampaya doğru koştu. Tekne kıyıya yanaşırken o da park yerine ulaştı. İki dalgıç tekneden dizlerine gelen kadar suya atladı. Susan onlara doğru koşarken şaşkınlık içinde başlarını kaldırdılar.

"O mu? Söyleyin bana!" diye bağırdı Susan.

"Hanımefendi" dedi dalgıçlardan biri. "Geride beklemeniz gerekiyor..."

Susan onu itip suya daldı. Dalış merdivenine tutunup tekneye çıktı.

"Hey!" diye bağırdı dümenci. "Tekneye çıkamazsınız!"

Ama onu durduramadılar. Park yerinden ona seslenen Jo Thibodeau'ya, onu engellemeye çalışan görevliye rağmen. *Bebeğim. Bebeğim onun içinde.*

Susan sarı ceset torbasının yanına çöktü. Gözeneklerinden hâlâ su sızıyordu ve altında kahverengi bir su birikintisi oluşmuştu.

Titreyen elleriyle fermuarı indirip torbanın ağzını açtı. Şoka girmiş halde içindekine baktı.

"Finn, onu tekneden çıkar!" diye bağırdı Jo.

İki el Susan'ı çekti ama sürüklenirken bile gözleri torbanın içindekilere odaklanmıştı. Göz çukurları boş bir insan kafatası.

Kemikler. İçinde sadece kemik vardı.

Bu onun kızı değildi.

16
Jo

"Ceset çıkarma işi hiç kolaylaşmıyor" dedi kardeşi Finn.

Jo'nun aracıyla Augusta'daki adli tıp bürosuna giderken direksiyonun başında yine Jo vardı. Maine Warden Service, Finn'i kuzeydeki Aroostook County'ye transfer ettiği için eskisi kadar birlikte vakit geçiremiyor, ormanda çadır kurup köpekleriyle dağlara tırmanamıyorlardı. Finn her zaman Jo'nun en iyi arkadaşı olmuştu ve Finn'i *sevmemenin* mümkün olamayacağına inanıyordu. Finn, aynı sersem kahkahası ve sallana sallana yürüyüşüyle babaları Owen'ın daha uzun ve daha zayıf bir versiyonuydu. Ama Owen'ın aksine Finn yaşıtı kadınlarla konuşmaktan biraz fazla çekinirdi ki bu da neden hâlâ bekâr olduğunu açıklıyordu.

Ama ablasıyla beraberken hiç *susmazdı*.

"En azından bu kurtarma işlemi kolaydı. Şubat ayındakine benzemedi" dedi. "Buzun altına dalmaktan nefret ediyorum. O göl tanen doluydu ve çok bulanıktı."

"Kar motosikletindeki gençten mi bahsediyorsun?"

"Evet. Rüzgârdan dolayı hava eksi otuz derece gibi hissediliyordu, suya dalmak için çok zor bir gündü. Babasıyla annesi de gölün kıyısından izliyordu. Çocuklarının öldüğünü bilseler de umutlarını kaybetmemişlerdi. Yanıldıklarını ümit ediyorlardı. Onu ceset torbasıyla çıkardığımda... Tanrım, o çığlıklar. Vahşi hayvanlar gibi. İşte buna hiçbir zaman alışamıyorum Jo. Cesetlerle başa çıkabilirim, en berbat halde olanlarıyla bile. Ama anne babalarla baş edemiyorum."

"Haklısın. En zor olanı o."

"Dolayısıyla annesi oradayken çıkardığımız cesedin o kıza ait olmamasına çok sevindim. Kadın çılgına dönmüş gibiydi."

Evet, öyleydi, diye düşündü Jo. Susan Conover'ı durdurmak mümkün değildi, tekneye çıkıp ceset torbasını açmıştı. Ama çocuğunu bulmaya çalışan hangi anne yarı delirmiş durumda olmazdı ki?

"Sence kayıp kız nerede?" diye sordu Finn.

"Bilmiyorum."

"En azından o gölette olmadığını öğrendik. Tabanı çakıllıydı, arama kolay oldu. Yandan taramalı sonarda başka bir anormallik görmedik."

"Ama şimdi beni bir gizemin daha içine soktun." Jo iç geçirdi. "Çok teşekkürler."

"Ne de olsa orası Bakireler Göleti. En az bir kızın orada boğulduğunu biliyoruz."

"Yüzyıl önce. Hem o kız Dağ Manzarası Mezarlığı'na gömüldü."

"Peki iskelet kimin?" Finn ona baktı. "Bir fikrin var mı?"

"Her kimse uzun zamandır orada olduğu açık."

"Sence ne zamandır?"

"Aylardır veya yıllardır olabilir mi?" Jo, adli tıp kurumunun araç yoluna dönüp bir park yerine girdi. "Umarım bazı cevaplara ulaşırız."

Jo ve Finn morga girdiklerinde Dr. Wass gülümseyerek "Oooo, Thibodeau'lar gelmiş" diye onları karşıladı. Jo adli tıp uzmanı Dr. Wass'la yıllar önce, Maine Cezai Adalet Akademisi'nde öğrenciyken ilk otopsisini izlerken tanışmıştı. O güne kadar bir insan cesedini yakından görmemişti, *içini* incelememişti. Sınıf arkadaşlarıyla birlikte masasının başında durmuş, Dr. Wass'ın ilk kesiyi atmasını izlemişti. En kötü kısmı da buydu: Bıçağın deriyi kesmesini izleyip ardından kaburgaların kırılma sesini duymak. Ama göğüs boşluğu açılıp organlar ortaya çıktığında gördükleri, Finn'le tarlada avladıkları ve içini boşalttıkları geyiklerin içine çok benziyordu. İnsanların içi hayvanlarınkinden pek farklı değildi, diye düşünmüş, bu da otopsinin devamını izlemesini kolaylaştırmıştı. Ama o ilk kesinin atılmasını

izlemek hâlâ onu ürpertiyordu çünkü kesi atılan deri bir insana aitti ve kendisininkine çok benziyordu.

Bugünkü ziyaretinde neşter ya da deriye kesi atmanın söz konusu olmamasına memnundu. Onun yerine anatomik pozisyonlarına göre düzenlenmiş kemikler masaya yatırılmıştı. O kemikleri inceleyen kişi de akademide vücut çürümesi üzerine verdiği dersleri, mide bulandırıcı slayt gösterileri sayesinde efsane olan eyaletin adli antropoloğu Dr. Julie Volberding'di. Çalışma saatlerini insan kemiklerini kaynatarak ve çürümüş etten kurtçuk toplayarak geçiren bir kadın olarak Dr. V. mutfağında keyifle vakit geçiren kır saçlı büyükanneler kadar sakin görünüyordu.

"Julie, Jo Thibodeau ve kardeşi Finn'i hatırlıyor musun?" dedi Wass. "Jo şimdi Purity'de polis şefi vekili. Finn ise Warden Service'te. Kalıntıları o getirdi."

"Kardeşler mi? Her şey aile içinde demek?" dedi Volberding.

"Akademideki derslerinizi çok severdim" dedi Jo.

"Şimdi ne kadarını hatırladığını görelim." Volberding başıyla masadaki kemikleri işaret etti. "Sonrasında sınav yapacağım."

"Dedektif Alfond'u beklemeliyiz" dedi Wass. "Birazdan gelir."

Jo, Alfond'un ismini duyunca irkildi. Cinayet olasılığından dolayı davaya doğal olarak eyalet polisinden bir dedektif atanacaktı ama bu Alfond olmak zorunda mıydı? Şubatta, Maggie Bird'ün araç yolunda bir kadın cesedi bulunduğunda atışmışlardı zaten. Olay kendi kasabasında, kendi görev yerinde gerçekleşmiş olmasına rağmen Alfond, Jo'yu soruşturmanın dışında bırakmıştı.

Morgun kapısı açılıp Robert Alfond içeri girdiğinde Jo iç karartıcı bir dejavu yaşadı. Alfond'un kendisini görür görmez yüzünde beliren ifade, tekrar bir araya gelmelerinden onun da en az kendisi kadar hoşnut olmadığını göstermişti.

"Jo Thibodeau'yu hatırlıyorsun, değil mi?" dedi Wass.

Alfond isteksizce başını salladı. "Elbette."

"Bu da kardeşi Finn."

Alfond güldü. "Ailenizi İşe Getirin Günü mü bugün, nedir?"

Finn birleşik cephe oluşturur gibi ablasına bir adım yaklaşırken

"Ben Maine Warden Service'teyim efendim" dedi. Thibodeau'lar birbirlerine bağlılardı. "Kalıntıları çıkartan dalgıç benim."

Volberding "Artık işimize bakalım mı?" diyerek Finn'e döndü. "Bize cesedi çıkarma işlemini anlat. Konum neresi?"

"Bakireler Göleti" dedi Finn. "Göletin maksimum derinliği on üç metre civarı ama bu kalıntılar altı metre derinlikte, batı kıyısının on metre ötesinde yatıyordu. Bölgeyi taramaya başladıktan iki saat kadar sonra yandan taramalı sonarda bir bozukluk fark ettik. Dibi çakıl ve tortudan oluşuyor. Su berraktı. Çok fazla akıntı yoktu ve rüzgâr güneyden esiyordu."

"Ve bu beklenmedik bir keşif mi oldu? Kayıp bir kızı aradığınızı duydum."

Jo başıyla onayladı. "Pazartesi günü kaybolan on beş yaşındaki bir tatilci. Ailesi Bakireler Göleti'ndeki yazlık evlerden birinde."

"Bu kemiklerin ona ait olmadığı kesin" dedi Volberding. "Bu kemikler çok uzun süredir suyun içindeymiş."

"Ne kadar süredir?" diye sordu Alfond.

"Buna cevap vermek zor." Volberding eldivenli elleriyle kafatasını tuttu. "Yazın tatlı suda bir ceset bir ay içinde iskelete dönüşebilir."

"Yani bu ölüm bir ay kadar yakın bir zaman önce olmuş olabilir mi?"

"Biraz yavaşlayalım, daha yeni başladım. Gördüğünüz gibi bu kemiklerde adiposer izi bile yok. Buna eskiden 'mezar mumu' ya da çürümüş yağ dokusu derdik. Suyun içinde kalmış cesette adiposer yıllarca kalabilir. Bu kemiklerde bu maddenin olmaması, cesedin bir aydan çok daha uzun süredir orada olduğunu gösteriyor. Ayrıca eklemlerde dezartikülasyon var ve birkaç karpal kemik eksik. El kemikleri. Bu da cesedin birkaç aydan bile çok daha uzun süredir, muhtemelen yıllardır suyun altında olduğunu gösteriyor." Volberding, Finn'e bakarak "Her şeyi aldığından emin misin?" diye sordu.

"Evet, efendim. Hatta faydası olacağını düşünerek etrafındaki taş ve tortuyu da topladık. Şu çantanın içindeler." Çelik tepsinin içindeki sarı plastik torbayı işaret etti.

"Çok iyi çünkü o tortu *önemli*. Ne yazık ki, kadının kimliğini belirlemeye faydası olmadı."

"Kadın mı?" dedi Jo.

"Ah evet." Volberding pelvisi işaret etti. "Akademide, bireyin cinsiyeti belirlenirken iskeletle ilgili ipuçları hakkındaki dersimi hatırlıyor musun? Bu pubik kemerin, pelvik girişin şekline bak. Ve ilyak kanatların konturlarına da. Kadın olduğu çok açık. Ve femur uzunluğunu rehber olarak kullanırsak..." Bir mezura çıkarıp uyluk kemiğine yasladı. "Boyu 1,60 ile 1,65 arasında diyebilirim. Bu da yine cesedin kadın olduğu fikrini destekliyor."

"Yetişkin mi?" dedi Jo. "Yoksa henüz yetişkinliğe erişmemiş biri mi?"

"Dört yirmilik dişi var, yani en az on sekiz yaşında. Ve epifizler kapalı."

"Neler?" dedi Finn.

Wass "Uzun kemiklerin ucundaki kıkırdak tabakasıdır. Büyüme tamamlandığında bu tabaka kapanır ve kemik kaynar" diye açıkladı.

"Bu da bize yetişkin bir kadın olduğunu gösteriyor" dedi Volberding. Sonra omurga kemiklerinden birini eline alarak "Omur gövdelerinde çıkıntı yok, osteoporotik değişiklikler görülmüyor, yani çok yaşlı değil" dedi. Volberding kafatasına uzanıp altına bakmak için onu çevirdi. "Ve baziler sütür tam olarak kaynaşmamış."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Finn.

"Bir yenidoğanın kafatasının, doğum kanalından geçebilmesi için biraz esnek olması gerekir. Kafatası aslında gevşekçe birbirine bağlı ayrı kemiklerden oluşur. Yıllar içinde bu kemiklerin arasındaki sütürler kaynamaya başlar ve böylece yetişkin kafatası sertleşir. Kaynaması gereken sütürlerden biri burada, alt kısımdadır. Baziler sütür." Kafatasını onlara göstermek için uzattı. "Bu sütürün tamamen dolmadığını görüyor musunuz?"

"Yani tahminen kaç yaşında?" diye sordu Jo.

"Otuzlu yaşlarının ortalarında." Dr. Volberding kafatasını nazikçe masaya bıraktı.

Genç bir kadın. Benim yaşlarımda, diye düşündü Jo, kafatasına bakarak. Bu kadın yıllarca, mevsimler boyunca Bakireler Göleti'nin dibinde yatmış. Onu saran su donup eriyerek, sonra tekrar dona-

rak ondan geriye şu an masanın üzerindeki kalıntılar kalana kadar derisini ve etini soymuş.

"Çözülmemiş bir kayıp vakası var mı?" diye sordu Alfond, Jo'ya.

Jo başını iki yana salladı. "Bulabildiğim bir şey yok. Purity'de büyüdüm ve kayıp bir kadın olduğuna dair herhangi bir şey duyduğumu hatırlamıyorum."

Alfond, Volberding'e dönüp "Zaman aralığını daraltmak yardımcı olur. Ne kadar zaman öncesinden bahsediyoruz? On yıllar mı? Bir yüzyıl mı?" dedi.

"Daraltabilmeyi *isterdim* ama bu kalıntılar tamamen iskelete dönüşmüş."

"Peki ya giysiler?" Alfond, Finn'e baktı. "Suyun altında herhangi bir kumaş parçası gördün mü?"

"Çok üzgünüm efendim" dedi Finn. "Dediğim gibi, ilgili olabileceğini düşündüğüm her şeyi topladım."

"Evet. Taş."

Jo, Alfond'un küçümseyici ses tonu karşısında kardeşinin kızardığını görünce korumacı içgüdüleri devreye girdi. O tüpü takıp suya atlayan da kemikleri toplayıp yüzeye çıkarmak gibi işin zahmetli kısmını yapan da Finn'di. "İsterseniz suya girip kendiniz bakabilirsiniz" dedi Alfond'a. "Warden Service size tam koordinatları verebilir eminim."

"Kumaşlar şimdiye kadar çürümüştür" diye araya girdi Volberding. "Özellikle pamuk veya suni ipek gibi bir kumaşsa. Cornell Üniversitesi'nde yapılan bir araştırmada, pamuklu kumaşların tatlı suda bir yıl içinde yüzde yüze yakın bir oranda biyolojik olarak parçalandığı ortaya çıkmış. Bu kadın en az bu kadar süre su altında kaldı. Ayrıca leş yiyen kuşları da hesaba katmalısınız. Giysilerin yok olması şaşırtıcı değil."

"Bu durumda ne kadar süredir orada olduğunu *bilmiyorsunuz*" dedi Alfond.

"Henüz bitirmedim. İşlerinizin yoğun olduğunu biliyorum dedektif ama biraz sabırlı olun."

Volberding çürümeyle kafatasından ayrılan alt çene kemiğini eline aldı. "Buradan bazı cevaplar alabiliyoruz. Diş yapısı mükemmel ve sağ üçüncü azıdişinde amalgam dolgu var."

"Diş dolgusu mu var?" dedi Jo.

"Evet ama diş amalgamları uzun süredir kullanılıyor. Hatta, ilk amalgamlar 1500'lü yıllarda kullanılmıştı. Öte yandan son yüzyılda amalgamın bileşimi değişti. Metalik bileşim, tedavinin hangi on yıllık süre içinde yapıldığını belirlememize yardımcı olacaktır."

"Yani şimdi on yıllara kadar indirebildik mi?" dedi Alfond alaycı bir ses tonuyla. "Yüzyıllardan iyi tabii."

Volberding gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "Daha önemli işleriniz varsa nihai raporu size memnuniyetle gönderebilirim."

"O göletin çevresinde kulübeler var" dedi Finn. "Su altında kalan bir ceset birkaç gün içinde gazlarla dolup yüzeye çıkar. Kimsenin suda yüzen bir cesedi fark etmemesi çok tuhaf."

"Belki ölü sezonda yüzeye çıktı ama açık suda olduğu belli" dedi Dr. Wass. "İlkbahar başları ya da sonbaharın sonunda o kulübelerin çoğu boş olurdu."

"Ama Finn iyi bir noktaya değindi" dedi Volberding. "Kadın yaz aylarında öldüyse cesedi yüzeye çıkardı. Tabii onu suyun altında tutan bir şey yoksa. Bu da ölüm şekli hakkında fikir veriyor." Kafatasını yan çevirip devam etti. "Başta neredeyse gözümden kaçıyordu ama yakından baktığınızda sol şakak kemiğinin saç çizgisinde ince bir çatlak olduğu görülüyor. Bu darbe onu öldürmemiştir ama sersemletmiştir."

"Belki bir tekneden düştü, kafasını bir yere çarpıp suya düştü" dedi Jo. "Bir kaza."

"Ama bu açıklama *şunu* açıklamıyor." Volberding morg lavabosuna gidip elinde bir numune tepsisiyle döndü. "Mükemmel dalgıcımız kemikleri saran çakıl ve tortuyu toplarken *bunu* da almış." Yeşil naylon ipi kaldırıp gösterdi. "Bence bununla cesede bir şey bağlanmış. Suyun yüzeyine çıkmasını engellemek için bir torba taş gibi."

"Ama aşağıda torba yoktu" dedi Finn.

"Pamuktan bir şeyse tıpkı giysileri gibi çürümüştür. Ama bu tür naylon ipler, zaman içinde incelip rengini kaybetse de onlarca yıl dayanır."

"Biraz daha daraltılamıyor mu?" dedi Alfond.

"İşte burada iyi polis çalışması devreye giriyor. Bu bir cinayet gibi görünüyor. Yani top sizde Dedektif Alfond. Araştırma için yeterli bilgiyi size verdim. Kadın, on sekiz ile otuz beş yaş arasında. Boyu 1,60 ile 1,65 arasında. Dişleri mükemmel, sağ alttaki ikinci azı-dişinde bir amalgam dolgu var. Bu arada..." Jo'ya döndü. "Bu olay senin yaşadığın bölgede olmuş Şef Thibodeau. Purity'de bir kayıp vakası varsa ve hiç bulunamadıysa o rapor hâlâ senin dosyalarının içinde olmalı. Bize bir isim bul."

17

Susan

"Seninle kalmamı istemediğine emin misin?" diye sordu Ethan. Yatak odasının kapısında, evde karısıyla kalmakla ailesinin diğer üyelerine katılmak arasında kararsız kalmış gibi odanın biraz içinde, biraz dışında durmuştu. Diğerleri şapka, su şişeleri, güneş kremi ve Elizabeth törende yorulursa otursun diye aldıkları katlanabilir sandalyeyle alt katta bekliyorlardı. George'un küllerinin olduğu urna da yanlarındaydı elbette. Maine'e gelmelerinin, bu uğursuz yerde toplanmalarının sebebi *oydu*. Bugün, George'un arkadaşları ve ailesi Cameron Dağı'na çıkıp ona veda edecek, George Conover'dan geriye kalanlar toprağı zenginleştirsin, bir ot sapında ya da bir karahindiba tüyünde yeni bir hayat bulsun diye küllerini saçacaklardı. Söyleyecekleri şarkılardan okuyacakları şiirlere kadar törenin her detayını George vasiyetinde belirtmişti ve şimdi aile onun son arzusunu yerine getirecekti.

Susan'ın artık umursamadığı bir arzuydu bu. Ethan'ın odadan çıkmasını, hepsinin gitmesini ve onu kederiyle baş başa bırakmalarını dileyerek yatakta, ellerini kucağında birleştirerek oturmaya devam etti.

"Gitmem gerekmiyor" dedi Ethan. "Seninle burada kalacağım."

"Tabii ki gitmelisin. Baban orada olmanı isterdi."

"Ama seni yalnız bırakmak istemiyorum."

"Ethan!" diye seslendi Colin alt kattan. "Geliyor musun?"

Ethan omzunun üzerinden baktıktan sonra Susan'a döndü. "Evden çıkmak iyi gelir. Birkaç saat uzaklaşmak iyi gelir."

"Ya polisin bana ulaşması gerekirse?"

"Ararlar."

"Ya dağda cep telefonu çekmezse? Ya Zoe eve gelir ve kimseyi bulamazsa? Biri burada kalmalı."

Ethan "Haklısın" diyerek iç geçirdi. "Ben de kalmalıyım."

"Hayır, kalmasan daha iyi. Git Ethan. Hepiniz bunun için geldiniz. Babanın arzusu bu. Ben iyiyim. Sadece yalnız kalmak istiyorum."

"Ethan?" Bu defa seslenen annesiydi.

"Git" dedi Susan, kocasına yatak odasından çıkmasını işaret ederek.

Nihayet Ethan odadan çıkıp merdivenden indiğinde rahatladı. Araba kapılarının kapanma seslerini, ardından lastiklerin çakıl taşlarını ezme sesini duydu. Ancak o zaman derin bir nefes alabileceğini hissetti. Çok uzun saatler Conover'larla bu evde kapalı kalmış, acısını paylaşma çabalarına, faydasız tavsiyelerine, tedirgin bakışlarına tahammül etmişti. Evet, niyetleri iyiydi belki ama bu kadar yakınlık onu boğuyordu.

Bir kez daha cep telefonuna baktı. Kızıyla arasındaki bu incecik cankurtaran halatı neredeyse eline yapışmıştı ama hâlâ ne arayan vardı ne de mesaj atan. Susan kendini tutamayıp Zoe'yi bir kez daha aradı ama yine aynı kayıtlı mesajı duydu. Kaç mesaj bırakmıştı? Sesli mesaj kutusu çoktan dolmuş olmalıydı. Zoe onları dinliyor muydu? *Dinleyebiliyor* muydu?

Ani bir temiz hava alma ihtiyacıyla alt kata inip evden çıktı. Eğimli çimenlikten iskeleye doğru yürüdü. Yine insanın içini acıtacak güzellikte bir gündü, güneş ışıl ışıl parlıyordu ve cam gibiydi. *Neredesin bebeğim?* Bu gölette olmadığını biliyorlardı artık. Hayır, denizkızı Zoe'nin böyle sakin, böyle tehlikesiz sularda boğulması mümkün değildi. Bakireler Göleti'nin on katı uzunluğunda bir mesafeyi kolayca yüzebilirdi. Ama göletten başka bir zavallının, unutulup gidecek kadar uzun süre suyun içinde kalmış başka birinin kemikleri çıkartılmıştı. *Burası insanların ortadan kaybolmaya geldiği yerdi.*

Güneş ışınlarının düştüğü suyu izlerken aniden karşı kıyıda kendisine bakan adamı gördü. Zoe'nin kaybolduğu akşam, Susan göletin karşısındaki pencerede bu adamın siluetini görmüştü. Dün dalgıçlar suyu ararken yine oradaydı. İzliyordu. Onunla bakışırken Susan olduğu yere mıhlanmış gibi, bakışlarını ondan ayıramıyordu. O sırada aniden havalanıp kanat çırparak suyun üzerinden geçen bir dalgıçkuşu büyüyü bozdu. Susan göletten, adamın bakışlarından uzaklaştı.

Hemen çimenliğe çıkıp eve döndü. Kapı sertçe kapanınca sehpanın üzerindeki kâğıtlar rüzgârla birlikte uçuştu. Ethan'ın el yazmaları yere saçılmıştı. *Lanet* olası roman. Yazmaya o kadar odaklanmış olmasa, kâğıt almaya gitmese Zoe geldiğinde evde olurdu. Onunla daha fazla ilgilenebilirdi. En azından kiminle olduğunu, nereye gittiğini sorardı. Tanrım, o sayfaları toplayıp yakmayı nasıl istiyordu. Nefes aldı ve öfkesine hâkim olmaya çalıştı. Onları toplamak için eğildi ama sıraya koymakla uğraşmadı. Son sayfayı da alıp diğerlerinin arasına koyacaktı ki gözü en üstteki cümleye takıldı.

Her şey burada başladı. Ve her şey Bakireler Göleti'ndeki bu iğrenç evde kanlı ve kaçınılmaz sonuna ulaştı.

Ethan romanının Ay Seyri hakkında olduğunu hiç söylememişti.

Sayfaları düzenledi. Neyse ki Ethan hepsini numaralandırmıştı, yoksa düzenlemesi asla mümkün olmazdı. Sonra başka bir cümle dikkatini çekti. Corcoran, Connor ve Nathan isimlerini gördü. Conover, Colin ve Ethan'a çok benzeyen bu karakter isimleri, komşuları da dahil kendi ailesini yazdığını açıkça ortaya koyuyordu. Yan taraftaki Groen ailesi, Hannah yerine Helen adında kızlarıyla gerçek hayattaki Greene ailesi olmalıydı. Tabii yaklaşan fırtınayı ateşleyecek bir kıvılcım, son derece baştan çıkartıcı bir karakter olarak anlatılan kuzgun saçlı güzel Helen'le gerçeklik, fanteziye dönüşüyordu.

Baştan çıkartıcı Hannah. En azından bu kadarının kurgu olduğu açıktı. Ama Bakireler Göleti'ndeki ortam, birbiriyle anlaşamayan iki kardeş ve iradesi güçlü anne gerçeğe rahatsız edici derecede benziyordu. Sadece daha karanlık, daha uğursuz bir gerçeklikti buradaki.

Susan Ethan'ın el yazmalarının ilk sayfasına, kurgusal Corcoran ailesinin Ay Seyri'ne geldiği yere döndü.

Her şey burada başladı. Ve her şey Bakireler Göleti'ndeki bu iğrenç evde kanlı ve kaçınılmaz sonuna ulaştı.

Biri kapıyı çaldı. İrkilerek oturduğu yerde doğruldu. *Zoe,* diye düşündü. *Biri Zoe için gelmiş olmalı.*

Karşısında Jo Thibodeau'yu bulacağını düşünerek ayağa fırlayıp kapıya koştu. Ama ciddi bakışları ve sert kışların yıprattığı buruşuk yüzüyle bir adam verandada duruyordu. *Bu o,* diye düşündü. *Göletin karşı tarafındaki adam. Evimizi izleyen adam.*

"Sen Ethan'ın yeni karısısın" dedi.

Susan yutkunarak adamın arkasındaki gölete baktı. Yardım çağırsa duyan olur muydu acaba? "Conover'ları görmeye geldiysen onlara söylerim." Tam kapıyı kapatacakken adam elini kaldırarak onu durdurdu.

"İsmimi bile sormadın" dedi.

Susan nefes alıp doğruldu. "Kim geldi diyeyim?"

"Tarkin. Şuradaki kulübe benim." Göletin karşısındaki harabeyi işaret etti. "Babam Conover'ların yanında çalışırdı."

"Elizabeth'e söylerim..."

"Bu aileyi her yaz gördüm, o çocukların büyümesini izledim. Ama seni daha önce hiç görmedim." Öyle dik dik bakıyordu ki Susan tedirgin olmuştu. Mavi gözleri lazer gibi doğrudan kafatasının içine işliyordu. "Kızını buldular mı?"

Susan bu soruya o kadar şaşırdı ki bir süre ona öylece bakakaldı. "Hayır" diye fısıldadı.

"Ama gölette birini buldular. O torbayı çıkardıklarını gördüm."

"Zoe değildi. O benim kızım değildi." Susan titrek nefesini dışarı verdi. "Aileye uğradığını söyleyeceğim." Şimdi yine kapıyı kapatmaya yeltendi.

"Onlara unutmadığımı söyle. Arthur Fox'a da söyle."

"Neyi unutmadığını?"

"Sadece yaptıklarını unutmadığımı söyle" dedi. Sonra başını eğip alçak sesle "Umarım kızını bulurlar hanımefendi" diye ekledi.

Susan onun çimenlikten mavi kanosunu bağladığı Ay Seyri'nin iskelesine doğru yürüdüğünü izledi. Sonra duyduklarından sarsılmış halde kapıyı kapatıp kilitledi. Bu karşılaşma onu öyle derinden

etkilemişti ki adamın sözleri zihninde yankılanırken bir an öylece donup kaldı.

Onlara yaptıklarını unutmadığımı söyle.

Susan sehpaya, Ethan'ın artık yepyeni bir önem kazanan el yazmalarına baktı. *Yaptıkları.* Şu an tüm aile üyelerinin Cameron Dağı'nda durmuş, George'a övgüler yağdırdıklarını gözünde canlandırdı. Anma töreninde kişinin kusurları ya da yaptığı kötülükler konuşulmazdı. Elbette ki küllerini övgü dolu sözlerle saçacaklardı. İyi, cömert bir adam, iyi bir koca, baba ve büyükbaba olduğunu söyleyeceklerdi. Gerçek veya kurgu fark etmez, övgüler yağdıracaklar ve sonra dağdan tekrar ineceklerdi. Görev tamamlanmış, George'un son arzusu yerine getirilmiş olacaktı.

Susan pencereye gitti ve karşı kıyıya baktı. Reuben Tarkin kanosunu kıyıya çekiyordu. *Neyi unutmamıştı?*

Conover'lar sana ne yaptı?

18

Susan, Tarkin'in ziyaretinden özel olarak bahsetmek istiyordu ama Elizabeth, Arthur ve Hannah'yı da davet etmişti; güneşten kızarmış, ter ve böcek ilacı kokusuyla hep birlikte eve doluşmuşlardı. George Conover'ın külleri Cameron Dağı'ndaki kayalıklarla kır çiçeklerinin arasına saçılmış, artık öğle yemeği vakti gelmişti. Brooke'un kasabadaki şarküteriden aldığı mezeler, Fransız peynirleri ve patates salatasından oluşan bir açık büfe hazırlanmış, Arthur Fox şarap şişelerini açmıştı. Genelde içine kapanık olan Kit bile yardım etmiş, tabakları, çatal bıçakları ve şarap kadehlerini masaya koymuştu. Bu George'un son vedasıydı ama hayat devam ettiğine göre güzel bir öğle yemeğinin keyfine varabilirlerdi. Susan tabaklarını doldurmalarını izlerken her şey nasıl da tiksindirici derecede normal görünüyordu.

Soğuk etleri midesi kaldırmayacağı için sırf Ethan'a yemek yediğini göstersin diye birkaç havuç ve kereviz sapı aldı. Konuşmaya katacağı hiçbir şey olmadığı için öylece oturup George'un o dağın manzarasını ne kadar sevdiği ve hepsinin orada onu onurlandırmak için toplanmasından ne kadar memnun olacağı hakkındaki konuşmaları dinledi. Saate bakıp duruyor, komşular gitsin de Reuben Tarkin ve onun gizemli yorumunu onlara anlatabilsin diye sabırsızlanıyordu ama belli ki Arthur ve Hannah akşama kadar kalacaklardı. Brooke kahve isteyen var mı diye sorduğunda Hannah "Evet, lütfen" diye cevap verince Susan daha fazla dayanamadı.

"Reuben Tarkin kim?" dedi.

Odanın içine bomba atsa aynı etkiyi yaratırdı. Arthur, cümlesinin ortasında aniden sustu. Diğerleri de aynısını yaptı ve hepsi bakışlarını Susan'a çevirdi.

Büyüyü bozan Kit oldu. "Göletin karşı kıyısındaki yaşlı adam değil mi?" diye sordu ama onu duyan yokmuş gibi hepsi Susan'a odaklanmıştı.

"Neden o adamı soruyorsun?" dedi Elizabeth.

"Sabah buraya geldi. Siz gittikten sonra."

"Bir dakika. *Buraya* mı geldi?" Colin bardağını sertçe masaya bıraktı. "Utanmaza bakın!"

Brooke kocasının koluna dokundu. "Colin."

"Bizden uzak durması konusunda kaç defa uyarıldı. Başımıza açtığı onca soruna rağmen buraya geldi demek."

"Ne yaptı?" diye sordu Susan.

"O adam tam bir baş belası. Yıllardır ailemizi taciz eder durur" dedi Ethan. Sonra Colin'e baktı. "Yazın terasa çürümüş balık torbası bıraktığını hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum" dedi Colin. "Yine de babam ses çıkarmadı." Sonra sandalyesinden kalkıp pencereye gitti ve öfkeyle göletin karşı kıyısına baktı. "Bu yaptıklarına sadece bir örnek."

"Anna'yı takip etti" dedi Elizabeth. "Onu o kadar korkuttu ki kadın haber bile vermeden işi bıraktı. Eşyalarını toplayıp bir gecede gitti."

"Anna kim?" diye sordu Susan.

"Kit'in dadısı. Meksikalı tatlı bir kız. Reuben ona takıntılıydı. Onu kasabaya kadar takip edip iskelede onu taciz etmeye devam etti. Hatta ona çiçek bile getirdi. Babası yaşında olmasına rağmen kızın kendisine âşık olduğuna dair saçma bir fikri vardı."

"*Reuben'e mi*?" diye güldü Hannah. "Adam hayal görmüş!"

"Bir gece elinde beyzbol sopasıyla kapımıza geldi" dedi Elizabeth. "Colin ve ben burada değildik ama George'un dediğine göre adam Anna'yı o kadar korkutmuş ki kızcağız anında kaçıp gitmiş. Brooke eşyalarını toplamasına yardım etmiş, George da onu havaalanına götürmüş. Bir hafta sonra George onu arayıp dönmesini istedi ama Anna dönmedi."

"Bizim göletin delisi anlayacağın" dedi Colin. "Babam o gece neden polisi aramadı anlamıyorum. Ben burada olsam..."

"Her şey daha da kötü olurdu" dedi Elizabeth.

Susan masadaki herkese baktı. "Adam buna mı kızmış?"

"Anna dışında başka şeyler de var" dedi Colin. "Yoksulların zenginlere karşı olduğu her zamanki hikâye işte. Yaşadığı kulübenin haline bak. Bizse Ay Seyri'nde yaşıyoruz. Kıskançlıktan başka bir şey değil."

"Ama ona bir şey yapmışsınız gibi konuştu."

"*Ona* mı?"

"'Onlara yaptıklarını unutmadığımı söyle' dedi bana. Bu ne anlama geliyor?"

"Biz ona hiçbir şey yapmadık. Delinin teki sadece."

"O hep böyleydi" dedi Hannah. "Eskiden benim ailemi de taciz ederdi. Arthur, senin kapının önüne ölü bir rakun bırakmamış mıydı?"

"Onu hatırlıyor musun?"

"Sekiz yaşındaydım ve bu olaydan çok etkilenmiştim. Ayrıca babasının yaptığı o korkunç şey de var."

Susan kaşlarını çatarak Hannah'ya baktı. "Ne yaptı?"

"Eski bir olay bu, Colin ve Ethan daha doğmamışlardı. Bir gün Reuben'in babası keçileri kaçırdı, Main Caddesi'nde insanları öldürdü. Diğer çocuklar hep bunu konuşuyordu." Hannah Arthur'a baktı. "Kaç kişi öldü?"

"Yıllar önceydi" dedi Arthur. "Bu konuyu açmayalım, tamam mı?"

"Reuben Tarkin konusunu kapatabilir miyiz lütfen?" dedi Elizabeth. "Onunla ilgili konuşulmasından sıkıldım."

"Katılıyorum" dedi Arthur. "Kaç yazımızı bu gölette geçirmiş olursak olalım buralı halkın bizi hep yabancı olarak gördüklerini hatırlatan üzücü bir örnek o. Evlerimizi tamir etmeleri, yolların bakımını yapmaları için onlara ihtiyacımız olduğundan onlarla iyi geçinmek zorundayız."

"Onların da bizim paramıza ihtiyacı var" dedi Colin.

O sırada Susan'ın cep telefonu çaldı ve konuşma aniden kesildi. Susan ekranındaki ismi görünce nefesinin kesildiğini hissetti.

Arayan Jo Thibodeau'ydu. *Zoe. Zoe hakkında haber var.*

Cevap verdiğinde eli titriyordu. "Alo?"

"Şu anda evde misin Susan?" dedi Jo.

"Evet. Neden? Ne oldu?"

"Gelip ağzından bir sürüntü almam gerekiyor. Hemen geliyorum."

"Sürüntü mü? DNA için mi?"

"Evet."

Susan o an Ethan'ın uzanıp kolunu tuttuğunu hissetti. Masadaki herkes ona bakıyordu. "Neden?" Sesi korkuyla tizleşti. "Onu buldunuz mu?"

"Hayır" dedi Jo. "Ama başka bir şey bulduk."

19
Maggie

"Sence hayatta mı?" diye sordu Callie.

Maggie, tavuk yemliğine tahıl koyup paslanmaz çelik suluğun tepesine bir kova su doldururken soruyu bir süre cevapsız bıraktı. Callie'ye dürüstçe gerçek fikrini, yani Zoe Conover'ın muhtemelen öldüğünü, kaçırılıp işkence edildikten sonra bir yere bırakıldığını, Callie ve Zoe gibi kızlar için dünyanın güvenli bir yer olmadığını ve zihinlerinde beliren en ufak alarm sesini bile dikkate almaları gerektiğini mi söylemeliydi? Callie bunu zaten biliyordu; daha birkaç ay önce kendisi kaçırılmış, o dehşeti yaşamıştı. Birinin ona dünyanın ne kadar tehlikeli bir yer olduğunu söylemesine gerek yoktu.

Maggie cevap vermemenin en iyisi olacağına karar vererek "Bilmiyorum" dedi.

"İyi ama ne düşünüyorsun Maggie?" diye sordu Callie.

"Benim ne düşündüğümün önemi var mı?"

"Sen bu konularda çok şey *biliyorsun*."

"Polis benden çok daha fazlasını biliyor."

"Büyükbabam öyle demiyor."

Luther benim hakkımda neler söylüyor kim bilir? diye düşündü Maggie. Söylememesi gereken şeyler muhtemelen. Luther, Maggie'nin eski mesleği hakkında detay bilmese de ormandaki keskin nişancı, Callie'nin kaçırılması gibi kışın yaşadıkları dehşet verici olaylar Maggie'nin geride bırakmaya çalıştığı tehlikeli bir geçmişi olduğunu ortaya koymuştu.

Tavuk kümesinin kapısını açar açmaz kızları gıdaklayıp başlarını sallayarak dışarı çıktı ve rampadan aşağı koşup yemliklerin etrafında toplandılar. "Günaydın hanımlar" dedi ve hareminde tek başına dolanan horozu görünce "Ve beyimiz" diye ekledi. Maggie'ye hiç sorun çıkarmayan uysal bir horozdu bu, bir defasında çizmesine sivri bir çivi saplayan önceki horoz gibi değildi.

Tabii o horoz doğal olarak tencereyi boylamıştı.

Hızlıca onları saydı ve gece hiçbirinin kaybolmadığını görünce sevindi. Rakunlar, vaşaklar ve kümesi adeta lokantaya çeviren kurnaz bir tilki senenin başlarında bir düzineden fazla tavuğu çalmıştı. Maggie başını kaldırıp gökyüzüne baktığında tepesinde uçan kartal görmedi. Kartal da sürekli ortalıkta dolanıp avlanma fırsatı bekleyen bir diğer yırtıcı hayvandı. Tavuk yetiştiriciliğinin dezavantajı da buydu; onları kaybetmeye alışmalıydınız.

Tavuk kümesinin yan panelini kaldırdığında üst sıradaki folluklar göründü. Günün en sevdiği işi de buydu, kızlarının ona bıraktığı hediyeleri toplamak. O kahverengi, beyaz ve mavi yumurtaları toplamak hazine avına benziyordu, hele ki bazıları hâlâ sıcaklığını koruyacak kadar tazeydi. Uzun yaz günlerinde yumurtlama da arttığı için bugün bol miktarda yumurta toplayabildi. Onları temizleyip kartonlara dizdikten sonra haftalık çiftçi pazarında Callie ile paylaştığı tezgâhta satacaktı. Çiftçi olmanın bu yanını seviyordu; her sabah gün doğmadan kalkmanın, su taşıyıp yem vermenin, mobil kümesleri taze otlaklara taşıyıp elektrikli çitleri yeniden dikmek gibi haftalık işlerin karşılığında aldığı ödül. Tavuk yetiştirerek asla zengin olamayacaktı belki ama sağlıklı olmalarını sağlamak, onları besleyip yırtıcı hayvanlardan korumak kafasını kayıp kızlardan, isimsiz iskeletlerden ve peşini bırakmayan kendi geçmişinden biraz olsun uzaklaştırıyordu.

"Büyükbabam senin polisten daha zeki olduğunu söylüyor" dedi Callie. Araucana tavuklarından birini kucaklayıp sallarken yanağını da tavuğun kafasındaki tüylere yaslamıştı. Güvenli ellerde olduğunu hisseden tavuk Callie'ye iyice sokulup yumuşak bir sesle gıdaklamaya başladı.

"Büyükbaban çok şey söylüyor."

"Polis beni bulamadı, sen buldun."

Maggie yumurta sepetini yere bırakıp Callie'ye döndü. "Tatlım, keşke polise yardım edebilsem ama ben de onlardan daha fazlasını bilmiyorum ki. Ne yazık ki en kötüsüne hazırlıklı olmalıyız. Zoe kaçmadıysa muhtemelen..."

"O kaçmadı. Çiftliğe dönecekti. Keçileri sağmayı denemek istiyordu."

İşte en kötüsünü düşünmek, kızın kaçırıldığına inanmak için bir neden daha.

"Hâlâ hayatta olabilir, değil mi?" dedi Callie.

"Elbette." *Ama pek olası görünmüyor.*

"O zaman onlara nereye bakmaları gerektiğini söylemelisin. Sen..." Callie durakladı ve bakışlarını aniden başka bir yöne çevirdi.

Maggie, Callie'nin nereye baktığını görmek için döndü ve bir polis aracının yanıp sönen mavi lambasını gördü. Callie'nin evinin önünde duruyordu.

"Büyükbaba. Ona bir şey oldu" dedi Callie. Tavuğu bırakıp koşmaya başladı.

"Callie? Callie, bekle!"

Ama kız, arkasında dalgalanan saçlarıyla çoktan tarlada koşmaya başlamıştı.

Maggie çiftlik RTV'sine atlayıp dağsıçanı delikleriyle çim tümseklerinin üzerinden sarsılarak geçerek kızın peşinden gitti. Tepe lambası yanıp sönen bir polis arabası. Sıradan bir ziyaret değildi bu. *Hiç iyiye işaret değildi.* Jo Thibodeau, elleri kelepçeli Luther'i devriye arabasının arka koltuğuna oturturken Maggie araç yoluna girdi.

"Neler oluyor Jo?" diye sordu Maggie.

Jo "İşimi yapıyorum" diyerek aracın kapısını kapattı. "Ve senin yardımına ihtiyacım var. Kız seninle kalabilir mi?"

Maggie devriye arabasının camından büyükbabasına bakarak ağlayan Callie'ye döndü. "Onu ne kadar tutacaksın?"

"Bilmiyorum."

"Bu hiç hoşuma gitmedi."

"Sen kızla ilgilen sadece, tamam mı?"

Jo Luther'le birlikte oradan uzaklaşırken Maggie Callie'yi kucak-

ladı. Genç kızın kalbi bir kuşunki kadar hızlı atıyor, vücudu panikle titriyordu.

"Neden onu götürdüler? Ne yaptı?" diye hıçkırarak ağladı Callie.

"Bilmiyorum tatlım." Maggie kızı bırakmak istemese de araması gereken insanlar, cevaplanması gereken sorular vardı. Geri çekilip Callie'yi omuzlarından tuttu ve gözlerine baktı. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Yapar mısın?"

Callie gözyaşlarını silip başıyla onayladı.

"Kümesime dönmeni ve tavuklarıma bakmanı istiyorum."

"Peki ya büyükbabam?"

"Onlara su ver ve çiti kur. Kalan yumurtaları toplayıp kartonlara koy."

"*Sen* ne yapacaksın?"

Maggie nefes alıp doğruldu. "Büyükbabana yardım etmeye gideceğim."

20

Jo

Luther Yount'un tipi gerçekten de tehlikeli görünüyordu. Tutuklandığında ahırda hayvan yataklarını yenilediği için sakalıyla her daim dağınık saçlarına saman ve tavuk tüyü yapışmıştı. İnek, gübre ve taze biçilmiş ot kokan bol giysileriyle kendisi de ahır gibi kokuyordu. Jo'ya göre o kadar da kötü bir koku değildi ama Eyalet Polisi Dedektifi Robert Alfond'la birlikte Yount'un karşısına oturduğu küçük sorgu odasına tümüyle sinmişti. Alfond'un tiksinti dolu bakışlarından, ahır kokusunu Jo kadar iyi karşılamadığı anlaşılıyordu. Yount'la en son şubat ayında, komşusu Maggie Bird hakkında bilgi almak istediğinde görüşmüştü. Yount o zaman Maggie'yi sonuna kadar koruyup küstahça sözleriyle polisle çatışmaktan çekinmemişti.

Bugünse o kadar küstah görünmüyordu. Olanlar onu gerçekten sarsmıştı, ellerini sımsıkı kenetleyip gözlerini ise tek bir beyaz tavuk tüyünün klimadan gelen havayla titreştiği masaya sabitlemişti. Jo onun şiddete meyilli biri olduğunu hiç düşünmemişti ama dün adli tıp laboratuvarından gelen rapor ve Luther Yount'un kederli hali, onunla ilgili fikrini gözden geçirmesine neden oldu.

"O kanın kamyonetinize nasıl bulaştığını anlatın Bay Yount" dedi Alfond.

"Kanla ilgili bir şey bilmiyorum ben."

"Sürekli bunu söyleyip duruyorsunuz."

"Çünkü öyle. *Bilmiyorum*. Bir hata olmalı."

"Adli tıp laboratuvarına göre hata yok."

"Bu bir tür taktik mi? Yapmadığım bir şeyi itiraf ettirmeye mi çalışıyorsunuz?" Luther, Alfond'a öfkeyle bakarak "Sizin gibilerinin kullandığı bir teknik bu, değil mi?" dedi.

"Bu da nereden çıktı? Daha önce polisle başınız belaya girdi mi?"

"Ben cahil bir adam değilim. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim."

Alfond arkasına yaslanıp Luther'e alaycı bir bakış attı. "Hayır, cahil bir adam olmadığınız kesin. Hatta fazlasıyla zekisiniz. MIT'de tam zamanlı ders vermişsiniz. Makine mühendisliği, öyle değil mi?"

Luther buna somurtarak cevap verdi.

"Kadroluydunuz. Her yedi yılda bir akademik izin kullanıyordunuz. Üniversitede güzel bir ofisiniz vardı. İnsan böyle bir işi neden bırakmak istesin ki? Ben olsam asla bırakmazdım."

"Siz ben değilsiniz."

"Öyleyse neden artık Maine'de yaşayıp inek pisliği temizlediğinizi açıklayın Bay Yount, yoksa *Profesör* Yount mu demeliyim?"

"İnekler sevimli hayvanlardır."

"İnsanların aksine mi?"

"Bu sizin fikriniz."

"Boston'da ne oldu? Birtakım sorunlar yaşandığı belli. Başınızı belaya mı soktunuz? Bazı hanım kızlarla aranızda yakınlaşma mı oldu?"

"Cinsiyetçi ifadeler kullanmıyoruz artık."

"Öyle mi? Affedersiniz. Başka bir şekilde ifade edeyim. Ateşli öğrencilerle mi yakalandınız?"

"İyice saçmalamaya başladınız. Beni torunumun gözü önünde evimden çıkardınız. Nedenini bilmek istiyorum."

"Nedenini söyledik" dedi Alfond. "Adli tıp laboratuvarı, kamyonetinizin yolcu koltuğunda kan buldu."

"Bu çok normal. Benim bir çiftliğim var. Bazen kuzu veya keçi eti satıyoruz ve onları mezbahadan eve getiriyorum. Koltukta kan olmasının sebebi muhtemelen bu."

"Bu kan insan kanı. Ve ne tesadüf ki Zoe Conover'ın kan grubuyla aynı."

Luther şaşkın bir halde Jo'ya baktı. "Bu yalan, değil mi?"

"Ne yazık ki değil" dedi Jo. "Zoe'nin kanıyla eşleşiyor."

"Olamaz." Luther masadan geri çekildi. "Bu doğru olamaz. Onu tekne rampasına bıraktığımı söyledim size!"

"Öğlen civarında dediniz" dedi Alfond.

"Evet."

"Sonra ne oldu?"

"Yürüyüp gitti. Sağlığı da iyiydi."

"*Sizden* bahsediyorum Bay Yount. Siz sonra ne yaptınız?"

Luther masaya iyice kenetlediği ellerine baktı. O birkaç saniyelik sessizlik Jo'nun dikkatini çekmişti. Ona doğru uzandı. Luther'in konuşmadan önce düşünmesi bile bir uyarı işaretiydi.

"Birkaç işim vardı" dedi. "Bunu Şef Thibodeau'ya zaten anlattım."

"Bu işler neredeydi?" dedi Alfond.

"Augusta'da."

"Augusta'da ne yaptınız?"

"Traktör parçalarına baktım. Hayvanların yatakları için taze saman aldım."

"Bunun için mi Augusta'ya kadar gittiniz? Orası bir buçuk saatlik yol."

"Dükkânı biliyorum."

"Sonra?"

"Akşam yedi, yedi buçuk gibi eve döndüm. Torunum size tam saatini söyleyebilir. Akşam yemeği için domuz pirzolası yaptık. Patates püresi, elma sosu..."

"Akşam yemeğinde ne yediğiniz umurumda değil. Zoe Conover'a ne yaptığınızı öğrenmek istiyorum."

"Onu tekne rampasına bıraktım."

"Yoksa başka bir yere mi götürdünüz? Şehir dışına götürmüş olabilir misiniz?"

"Augusta'ya gittim."

"Ormanda kimsenin sizi görmeyeceği ve duymayacağı sessiz bir yer bulmuş olabilir misiniz? Buralarda öyle yerler çoktur. Bir kızı

istismar etmeye müsait yerler. O kız sadece kırk sekiz kiloydu. Ona istediğini yapmanıza engel olabilecek güçte değil."

"Tanrı aşkına, benim bir torunum var! Bir kıza, *herhangi bir* kıza zarar vereceğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Torununuzun da durumunu kontrol etmeliyiz belki. İsmi Callie, değil mi? On dört yaşında mıydı?"

Luther, Jo'yu şaşkına çevirerek aniden masanın üzerinden uzanıp Alfond'a saldırdı. "Sakın torunuma yaklaşayım deme..."

"*Luther*!" diye bağırdı Jo.

İki adam bakıştı ve sonra Luther yüzü kızarmış, elleri titreyerek tekrar sandalyesine çöktü. Sorgulamanın başında da vahşi bir adama benziyordu ama şimdi gerçekten aklını kaçırmış gibiydi. Jo, Luther'in kıza zarar vermiş olabileceğine hâlâ inanmıyordu ama Alfond, Luther'in provokasyona nasıl şiddetli tepki verdiğini görmüştü. Ancak Alfond herkesten tepki alabilecek bir adamdı. Onunla aynı odada olmak bile Jo'nun sinirlerini bozuyordu.

"Tekrar soruyorum" dedi Alfond "Zoe'yi nereye götürdünüz?"

"Gölete. Onu Bakireler Göleti'nde bıraktım ve Augusta'ya gittim."

"Evet, traktör parçalarına bakmak için. Faturan var mı?"

"Hiçbir şey almadım."

"Peki ya aldığını söylediğin saman yatağı?"

"Nakit ödedim. Fatura yok."

"Seni hatırlayabilecek biri var mı?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Muhtemelen yoktur."

"Öyle kolay kolay akıldan çıkacak bir adam değilsiniz siz Bay Yount. İriyarı bir adamı herkes hatırlar. Augusta'ya gittiğinizi doğrulayacak biri mutlaka vardır."

Luther başını eğdi ve gözlerini masaya odakladı. Durum hiç iyi görünmüyordu. Jo'nun zararsız olduğunu düşündüğü, Purity'de en ufak bir sorun çıkarmamış bir adam, şimdi giderek daha şüphe çekici görünüyordu. Kamyonetinde neden Zoe'nin kanının bulunduğunu açıklayamıyordu. Onu bıraktıktan sonra nerede olduğunu da doğrulayamıyordu.

"Anlaşılan bir süre burada kalacaksınız Bay Yount" dedi Alfond. "Hatta belki uzun bir süre."

"Torunum evde. Onu yalnız bırakamam."

"*Yokluğunuzda* daha güvende olacak gibi görünüyor."

"Onunla konuşmam lazım. Durumu açıklamalıyım."

"Asıl konuşmanız gereken kişi avukatınız."

"Avukatım yok."

"O halde bir avukat tutmanın tam zamanı. Ve artık gerçeği itiraf etmenin hem sizin hem de Zoe Conover'ın ailesine kolaylık sağlayacağını da unutmayın."

O anda biri kapıyı çaldı. Jo'nun yardımcısı Mike Batchelder kafasını kapıdan içeri soktu. "Jo? Maggie Bird geldi. Seninle konuşmak istiyor."

"Bay Yount'u sorgulamaya devam ediyoruz" dedi Jo.

"Hayır, işimiz bitti" dedi Alfond ayağa kalkarak. Ve Jo'yu memnuniyetle selamladı. "Bay Yount bize gerçeği söyleyene kadar bekleyeceğiz."

21
Maggie

Eyalet Polisi Dedektifi Robert Alfond'la ilk defa, genç bir kadın Maggie'nin arazisinde ölü bulunduktan sonra karşılaşmıştı. O zamanlar ona zaten ısınamamıştı ve şimdi Jo Thibodeau'ya karşı küçümseyici tavırlarını gördükçe ona daha da sinir olmaya başlamıştı. Jo'nun kişisel alanında, Jo'nun masasında oturmuş, Jo kasabanın polis şefi vekili değilmiş de onun sekreteriymiş gibi ondan kahve getirmesini, bazı belgeleri yazdırmasını bekliyordu. Maggie önceki işinde onun gibi erkeklerle karşılaşmıştı ve o küçümseyici tavırları sürekli sıkıntı verse de görmezden gelinmek aynı zamanda gözden kaçmak anlamına geldiği için bazen faydalı da oluyordu. Görünmeden çalıştığınızda daha verimli olabiliyordunuz.

Ama Jo şu an sinirli görünüyordu. Alfond'un ondan istediği şeker ve kremayla masaya dönüp karşısına otururken ağzından uygunsuz bir şey çıkmasını engellemeye çalışırcasına dudaklarını birbirine bastırdı ve Alfond kahvesine krema ve şeker ekleyip tadına baktığı an yüzünü buruşturduğunda hiçbir şey söylemedi. Kahve saatlerce ısıtıcıda beklediği için muhtemelen acılaşmıştı ama olur da yenisini yapmasını isterse bu defa öfkesine hâkim olamazdı.

Alfond fincanı masaya koydu ve nihayet Maggie'ye bakmaya tenezzül etti. "Anlat bakalım. Komşunun masum olduğunu neye dayanarak söylüyorsun?" dedi.

"Onu birkaç yıldır tanıyorum" dedi Maggie. "İyi, güvenilir bir adam. Her zaman yardımınıza koşar."

"Ne gibi bir yardım?"

"İkimiz de çiftçiyiz ve çiftçiler yardımlaşır. Başıboş hayvanları toplama, çitlerin onarılması, yumurtaların satılması konusunda birbirimize yardım ederiz. Onun insanlara veya hayvanlara şiddet uyguladığını hiç görmedim. Torununu çok seviyor, torunu da onu çok seviyor."

"Dolayısıyla sen de onun masum olduğuna inanıyorsun."

"Evet, öyle." Maggie, gerilmiş halde oturan Jo'ya baktı. "Sen de Luther'i tanıyorsun Jo. Sence o kıza zarar vermiş olabilir mi?"

"Kimin ne düşündüğünün bir önemi yok" dedi Alfond. "Zoe'nin kanı, adamın kamyonetinin yolcu koltuğunda bulundu."

"Ne kadar kan?"

"Luminol sıktıklarında görülebilecek kadar."

"Yani eser miktarda."

"Muhtemelen temizlemeye çalıştığı için. Bluefin restoranının güvenlik kamerası kayıtları da var. Bu kayıtlara göre kızın sırt çantasının bulunduğu birinci otobanın aynı noktasından geçmiş."

Declan ve Maggie'nin Jo'ya verdiği görüntülerdi kastettiği. Demek şimdi bunu da Luther'e karşı kullanıyorlardı.

"O kayıtlar hiçbir şeyi kanıtlamaz" dedi Maggie. "Her gün yüzlerce araç aynı yoldan geçiyor. Luther Augusta'ya gittiğini *söyledi*. O yoldan gitmesi çok normal."

"Bu da gerçekte nereye *gittiği* sorusunu aklımıza getiriyor. Cep telefonu verilerine göre Augusta'dan sadece geçmiş ve yoluna devam etmiş. Lewiston'a kadar."

Maggie bunu bilmiyordu. Jo'ya baktığında da kabullenmiş gibi başıyla onayladı.

"Yount'un karakteri konusundaki görüşlerine neden güvenmediğimi anlıyorsundur" dedi Alfond. "Nereye gittiği konusunda yalan söylediyse başka hangi konuda yalan söyledi?" Alfond saatine bakıp ayağa kalktı. "Konuşmaya karar verirse beni ara" dedi Jo'ya.

Alfond binadan çıkarken Maggie suskunluğunu korudu. Adamın neredeyse hiç dokunmadığı kahvesi Jo'nun masasında, başka birinin onu dökmesini bekliyordu. Kendi pisliğini başkasının temizleyeceğine inanarak yaşamak ne de güzeldi.

"Durum iyi görünmüyor" diye itiraf etti Jo.

"Luther'le konuşmak istiyorum."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun Maggie."

"Alfond'un bilmesine gerek yok. Onunla birkaç dakika yalnız kalmama izin ver. Bana güveniyor. Belki gerçeği öğrenebilirim."

Jo, Maggie'nin ricasını düşünürken parmaklarını masaya tıklatıyordu. Jo, Maggie'nin önceki işiyle ilgili tüm detayları bilmese bile istihbaratla ilgili olduğunu ve bu noktada Maggie'nin gerekli becerilere sahip olduğunu biliyordu. Ayrıca sır tutmanın Maggie'nin DNA'sında olduğunu ve bu küçük protokol ihlalinin Alfond'un kulağına asla gitmeyeceğini de biliyordu.

"Ceplerini boşalt" dedi Jo. "Telefonun burada kalsın. Saatin de."

"Ciddi misin?"

"Onu görmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Maggie iç geçirerek saatini çıkarıp telefonuyla birlikte masanın üzerine bıraktı. Pantolonunun ceplerini tersyüz edip içindeki iki çeyreklikle buruşuk mendili çıkardı. Hatta ayağa kalkıp Jo'nun onu aramasına izin verdi. Jo kuralları çiğniyordu belki ama en azından bunu da adabıyla yapmalıydı. Maggie tehlikeli silahları, hapishaneden kaçmak için kullanabileceği herhangi bir aleti olmadığını kanıtladıktan sonra Jo onu gözaltına alınanların tutulduğu bölüme götürüp kilidi açtı.

Maggie, Purity Polis Departmanı'nın bu bölümüne hiç ayak basmamıştı; içeri girer girmez *boyanması gerekiyor* diye düşündü ama aslında şaşırmamalıydı. Kasaba bütçesinden kaynak tahsis edilirken hapishaneyi yenilemek kimsenin öncelikler listesinde olmuyordu, özellikle de hapishane iki hücreden oluşuyorsa. Duvarlar çok sıradan soluk bir yeşile boyanmıştı ve son yarım yüzyılda aşınmış, soyulmaya başlamıştı. Purity gibi ciddi suçların çok az işlendiği sakin bir kasabada bu hücreler muhtemelen yılın büyük kısmında boş kalıyor, en fazla baş belası bir turist veya sarhoş bir sürücüye ev sahipliği yapıyordu. Adam kaçırma gibi alışılmadık suçlardan birinin şüphelisini burada tutmaları ise çok nadirdi.

Luther'in bu role uygun *görünmesi* gerçekten büyük talihsizlikti. Tel tel olmuş saçları ve kirli tırnaklarıyla her zamanki gibi derbeder haldeydi. Tutuklandığında kıyafetini değiştirmesine izin vermedik-

leri için üzerinde hâlâ çiftlik çizmeleri ve bol pantolonu vardı. Jo hücrenin kilidini açtığında Luther ona bakmayıp başı eğik, omuzları çökmüş halde yatakta iki büklüm oturmaya devam etti. Maggie hücreye girdikten sonra Jo kapıyı kapatıp kilitledi.

"On dakikan var" dedi Jo.

"On dakika yetmez."

"Sana zaten bir iyilik yapıyorum Maggie. Süre dolduğunda gelirim."

Jo gözaltı bölümünden çıktı ve Maggie kapının gürültüyle kapandığını duydu. Arada iki kilitli kapı olduğu için Luther'le birlikte yakın zamanda kaçmaları pek mümkün değildi. Gözleri bir sandalye aradı, bulamayınca ranzada Luther'in yanına oturdu.

"Callie iyi" dedi Maggie. "Onunla ilgileniyorum."

Luther titrek nefesini dışarı verdi. "Teşekkürler."

"Bir avukat tutmalısın. Ingrid ve Lloyd'un Portland'da tanıdığı iyi bir avukat var."

"Ama ben hiçbir şey *yapmadım* ki."

"Kamyonetinde kan buldular Luther. Yolcu koltuğunda. Zoe Conover'ın kanıyla eşleşiyor."

"Oraya nasıl bulaştığını bilmiyorum."

"Orada hiç kan görmedin mi?"

"Kamyonetimin halini biliyorsun. Pislik içinde! Tavuk tüyleri, çiftlik aletleri. Döşeme de siyah. Kanı nasıl görebilirdim ki?"

Luther kamyonetinin durumu konusunda kesinlikle haklıydı. Ne de olsa bu bir çiftlik aracıydı ve Maggie ona son bindiğinde üstü başı saman ve hayvan tüyü olmuştu.

"Zoe'yi bıraktıktan sonra ne oldu?" dedi Maggie.

"Kasabadan ayrıldım."

"Polise Augusta'ya gittiğini söyledin."

"Evet."

"Neden Augusta'ya gittin?"

"Bunun konuyla ilgisi yok."

"Polis için var." Maggie durup "Luther cep telefonunun hareketlerini izlemişler. Augusta'da durmamışsın. Lewiston'a gitmişsin."

Luther hiçbir şey söylemedi.

"Dava açılırsa her şey zaten ortaya çıkacak. Dolayısıyla orada ne yaptığını şimdi bana anlatsan iyi edersin."

Luther iç geçirdi. "Hakkımda kötü düşünmeni istemiyorum Maggie."

"Gerçeği bilmeliyim. İyi ya da kötü."

"İyi değil."

"Lewiston'da ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey yapmadım."

"O zaman neden bu kadar gizemli konuşuyorsun?"

"Yapmayı *planladığım* şey yüzünden. Cesaretim olsa *yapacağım* şey yüzünden."

"Ne yapacaktın?"

Luther sonunda onun bakışlarına karşılık verdi. "Bir adamı öldürecektim."

Maggie bir an onun ciddi olamayacağını düşündü. Ciddiyetten uzak, *Sana söylersem seni öldürmek zorunda kalırım* türü bir şey olduğunu düşündü. Ama Luther'in gözlerine baktığında Maggie onun ciddi olduğunu anlayarak söylediklerine inandı. Luther Yount barışçıl bir adam olabilirdi ama gerektiğinde tetiği çekmekten çekinmezdi.

"Kimi öldürecektin?" diye sordu.

Kapının kilidi açılınca cevap gelmedi. Jo anahtarları sallayarak gözaltı bölümüne girerken Luther sessiz kaldı. "Üzgünüm Maggie." Jo hücre kapısını açtı. "Çıkman gerekiyor."

"Konuşmamız bitmedi."

"Kuralları yeterince çiğnedim. Alfond tekrar buraya geliyor ve seni görürse kafamı uçurur."

Maggie isteksizce ayağa kalktı. "Arkadaşlarımla birlikte bu konuyla ilgilenmeye devam edeceğiz Luther. Sık dişini."

Jo, Maggie'yi oradan çıkarıp kapıyı arkalarından kapattı.

"Ee?" dedi Jo. "Bir şey öğrenebildin mi?"

"Mümkün."

"Bu ne demek?"

"Sonra açıklarım."

"Neden bana hiç basit bir cevap veremiyorsun?"

"Çünkü cevaplar her zaman basit olmayabiliyor Jo." Maggie çıkışa doğru yürüyüp birden durdu. "Bir sorum daha var. Zoe'nin sırt çantasıyla ilgili."

"Evet, ne oldu ki?"

"İçindekilerin listesi sende var, değil mi?"

"Evet."

"Kadın hijyen ürünü de var mıydı?"

Jo kaşlarını çatarak "Neden ki?" dedi.

Maggie "Aklıma geldi sadece" diyerek kapıdan çıktı.

Dışarıda, Luther'in içine düştüğü şüpheli durumun ağırlığını fiziksel bir yük gibi hissederek kamyonetinin yanında durdu. Onu tanıdığı iki buçuk yılda nezaketini, cesaretini ve Callie'ye olan bağlılığını görmüştü. Tanıdığı ya da tanıdığını düşündüğü Luther bir kıza el sürmezdi. Yoksa yaşlandıkça Maggie eski keskin zekâsını kaybetmeye mi başlamıştı? Emeklilik onu kolay güvenen, saf birine dönüştürmüş, paragözlerin ve zengin olma hayali kuranların yeni kır saçlı hedefi mi olmuştu?

Hayır. Bundan emindi: Luther Yount o kıza zarar vermemişti ve Maggie şimdi bunu kanıtlamalıydı.

Kamyonetinin kapısını açtı, tam binecekken Main Caddesi'nden tanıdık birinin geçtiğini gördü. Susan Conover, aceleci adımları ve hedefine kilitlenmiş bakışlarıyla göreve odaklanmış gibi yürüyordu. Onu kenara çekip Luther'in Conover ailesinin sandığı gibi bir canavar olmadığına inandırmaya çalışmak için bir fırsattı.

Susan kasaba kütüphanesine girdi.

Maggie de peşinden gitti.

Bu yerel kütüphane küçük olmasına rağmen Purity kasabasının gurur kaynağıydı. 1920'lerden kalma tuğla bina zengin bir kitap kaynağı olmanın çok daha ötesinde bir yerdi. Aynı zamanda örgü gruplarının, kitap kulüplerinin ve çocuklara masal saatlerinin buluşma yeri olduğu gibi gül bahçeciliğinden astronomiye kadar çeşitli konularda akşam derslerine de ev sahipliği yapıyordu. Ayrıca turistlerle yerli halkın güvenilir internet erişimi alabileceği bir yer olarak bilgisayarlar arka duvara sıralanmıştı.

Susan şimdi orada oturmuştu ve parmakları klavyenin tuşlarında geziniyordu.

Maggie yanına gitmek yerine, bir süre onu gözlemlemeyi tercih ederek dergi rafından *Birds & Blooms*'un bir kopyasını aldı ve yakınlardaki bir sandalyeye oturdu. O noktadan Susan'ın bilgisayar ekranını görebilirdi. Susan kasaba dışından gelenlerin baktığı yerel restoranlar veya turistik yerler hakkındaki web sitelerini incelemiyordu, bir gazetenin dijital versiyonunu okuyordu. Maggie, sayfanın üst kısmındaki başlığı okuyabildi: *Purity Weekly*. Susan yazdır düğmesine basar basmaz yazıcı çalışmaya başladı ve sayfalar çıktı.

Maggie onunla Luther hakkında konuşma fikrinden vazgeçip gözetleme moduna geçti. O sırada *Purity Weekly*'nin başka bir sayfası Susan'ın ekranında belirdi. Yazıcıdan birkaç sayfa daha çıktı. Yerel gazeteyi neden bu kadar dikkatle araştırıyordu ki? O eski makalelerde ne bulmayı ümit ediyordu?

Susan aniden ayağa kalkıp yazıcıdaki sayfaları aldı ve kütüphaneden çıkarken Maggie de elindeki kuş gözlem dergisinin arkasına iyice gömüldü. Bilgisayara baktığında Susan'ın oturumu kapattığını, kütüphane ana sayfasının ekranda belirdiğini gördü.

Maggie kütüphaneden çıktığında Susan yarım blok ötede arabasının kapısını açıyordu. Tam direksiyonun başına geçecekken Maggie ona seslendi: "Susan?"

Susan dönüp kaşlarını çatarak ona baktı. Saçı başı dağınık, bluzu buruş buruştu. Maggie, o bitkin yüzündeki korkuyu ve uykusuz gecelerin izini gördü.

"Birkaç gün önce Ay Seyri'nde tanışmıştık. İsmim Maggie Bird."

Susan başını sallayarak onu tanıdığını gösterdi. "Aramaya yardım ediyordun."

"Evet, arkadaşlarımla birlikte." Maggie bu kadının güvenini kazanmalıydı, dolayısıyla küçük bir yalan işe yarayabilirdi. "Zaman zaman yerel polisle birlikte çalışıyoruz. Şef Thibodeau'nun yardıma ihtiyacı olduğu zamanlarda." *Şu an yardıma ihtiyacı olduğu ortada.* "Toplumun sorunlarıyla ilgileniyoruz ve kızınızı bulmak için elimizden geleni yapıyoruz."

"Teşekkürler" dedi Susan usulca. Sonra gözlerini polis karakoluna çevirdi. "Onun, yani çiftçinin yaptığını söylüyorlar. Ama henüz itiraf etmemiş."

"Kim söylüyor?"

"Ailem. Hepsi onun yaptığından emin."

"Sen buna ikna oldun mu peki?"

"Sonuçta adam tutuklandı, değil mi?" Çoğu insanın gözünde bu durum bile tek başına suçluluğunun kanıtıydı.

"Sen Bay Yount'un suçlu olduğuna inanıyor musun?"

"Bilmiyorum." Susan ilahi bir yardım arıyormuş gibi gökyüzüne baktı. Güneş ışığı yüzüne vurup yüzündeki her çizgiyi acımasızca aydınlattı. Hiçbir şey insanı kederden daha hızlı yaşlandıramazdı ve bu sert ışıkta, kızının kaybı Susan'ın yüzündeki her çizgiye kazınmış gibiydi. "Tanrım, artık neye inanacağımı bilmiyorum."

Maggie'nin şimdi söyleyeceği şey Susan'ın güvenini kazanma şansını yok edebilirdi ama yine de söylemesi gerekiyordu ve bu onun tek şansı olabilirdi. "Ben Bay Yount'u tanıyorum Susan. Hatta onu çok iyi tanıyorum. Kızını onun kaçırdığını sanmıyorum."

Susan kaşlarını çatarak ona baktı. Hata etmiş olabilirdi. Luther'i savunmak Maggie'yi düşman konumuna oturtabilirdi.

"Toplumun sorunlarıyla ilgilendiğinizi söyledin" dedi Susan.

"Evet, öyle."

"O zaman bana göletin karşısındaki evde yaşayan adamı anlat. Adı Reuben Tarkin."

"Neden onu soruyorsun?"

"Çünkü o kocamın ailesinden nefret ediyor. Nedenini bilmiyorum ama yıllar öncesine dayandığını biliyorum. Geldiğimizden beri bizi izliyor. Sadece izlemekle de kalmıyor, adeta *inceliyor*. Ve dün, diğerleri anma törenine gidip ben evde yalnız kaldığımda o adam eve geldi. Ve hiç dostça davranmadı."

"Seni tehdit mi etti?"

"Hayır. Ama yıllar önce Conover'larla arasında bir şey olmuş ve hâlâ onlara kin besliyor. Mülklerine zarar vermiş, bir çalışanlarını korkutup kaçırmış. Acaba o mu... diye düşünmeden edemiyorum." Sonra sustu ve polis karakoluna baktı. "Şef Thibodeau DNA örneği-

mi almaya geldiğinde ona olaydan bahsettiğimde o adamla konuşacağını söyledi. Ama sonra bu sabah Bay Yount'u tutukladıklarını duydum. Reuben Tarkin'in bir önemi yoktur belki. Öfkeli yaşlı bir adamdır sadece."

"Her kasabada onlardan bir tane vardır."

Susan hüzünle başını iki yana salladı. "Ya da iki."

Maggie yolun devamındaki Marigold Café'ye doğru baktı. "Benimle bir fincan kahve içmek ister misin?"

Susan, önemli bir karar vermeye çalışıyormuş gibi bir an düşündü. Kadın olanlardan öyle şiddetli sarsılmıştı ki, dost bir yüzle bir fincan kahve içmek gibi basit bir kararı bile veremiyordu sanki.

Sonunda başını salladı. "Çok isterim."

Kafe yarı yarıya boş olmasına rağmen Maggie içgüdüsel olarak onlara en fazla mahremiyet sağlayacak ve etrafı en iyi şekilde gözlemleyebilecekleri köşedeki masayı seçti. Konuşma konusu ister cinayet ister pasta kreması olsun, konuşmalarının duyulmasından hoşlanmıyordu. Marigold kaliteli yemekler veya cappuccino bulabileceğiniz bir yer olmasa da rahatlatıcı bir yanı vardı ve arka çıkıştan doğrudan halka açık otoparka çıkılabilmesi de kaçmak için kullanışlı bir özellikti.

Kahveleri, ülke çapındaki lokantalarda ve kamyon mola yerlerinde sıkça görülen, bulaşık makinesinde binlerce defa yıkamaya dayanıklı o tipik beyaz kupalarda geldi. Zarif kupalar sayılmazlardı ama Marigold'da kahve hep sıcak ve sert olurdu. Susan da sessiz bir minnettarlıkla kahvesini yudumlamaya başladı.

"Tanrım, evden çıkmak çok iyi geldi" diye mırıldandı, fincanından yükselen buharı içine çekerek. "Aileden uzaklaşmak da öyle."

"Aileler bazen sıkıntılı olabiliyor" dedi Maggie. Bu yoruma açık bir Rorschach ifadesiydi. Susan'ı konuşmaya devam etmeye teşvik edecek bir sözdü ve öyle de oldu.

"Onlar *benim* ailem değil. Ben Ethan'la evlendim, onlarla değil. Ama iyi veya kötü şekilde onlar da paketin bir parçası ve hâlâ onlara alışmaya çalışıyorum."

"Yabancı gibi geliyorlardır eminim."

"Gibisi yok. Elli yıldır bir konuşmanın devam ettiği bir odaya girmişim de onlara ayak uydurmaya çalışıyorum sanki. Ama tabii ki ayak uyduramıyorum. Bahsettikleri o gizli referansları, isimleri bilmiyorum. Zoe'nun yokluğunda sadece akıl sağlığımı korumaya çalışıyorum. Aynı anda *onlarla* da başa çıkamıyorum. Hepimiz aynı evin içindeyken nefes almakta zorlanıyorum. O iki komşu da ailenin bir parçasıymış gibi hiç eksik olmuyorlar." Susan parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Kızımı bulup eve gitmekten başka bir şey istemiyorum."

Kadının üzüntüsü öyle somuttu ki, Maggie elini uzatıp Susan'ın elini tutmak istedi ama Susan nefes alamadığını söylemişken bu basit hareket bile onun kişisel alanına bir saldırı gibi görünebilirdi. Dolayısıyla ona hiç dokunmayıp sempati dolu bir sesle mırıldandı.

"Reuben Tarkin diye bir adamdan bahsettin" dedi Maggie. "Aile onun hakkında ne söylüyor?"

"Yıllardır onlara sorun çıkarmış. Mülke izinsiz giriş. Vandallık."

"Özellikle Conover ailesine karşı mı?"

"Komşuları Arthur Fox'u da taciz etmiş. Elizabeth bunu sadece yerli halkla yazlıkçılar arasındaki olağan gerginliğe bağlıyor ama bu adamın ailesinin geçmişinde de şiddet varmış. Arthur ve Elizabeth bana bu konuda pek bir şey anlatmadılar. Bu konuyu konuşmak istemiyorlar sanki. O yüzden ben de kütüphaneye gidip Tarkin adını araştırdım." Çantasından kütüphanede çıktısını aldığı sayfaları çıkarıp hepsini Maggie'ye uzattı. "Bunu yerel gazete arşivlerinde buldum."

İlk sayfa *Purity Weekly*'nin Temmuz 1972 tarihli baskısının ön sayfasıydı. Başlık daha çok küresel felaketler için kullanılan boyutuyla gazetenin en üstünden bas bas bağırıyordu.

MAIN CADDESİ'NDE KATLİAM

Purity Polis Memuru Dahil Beş Kişi Öldü

Çarşamba sabahı, bölge halkından bir adamın kullandığı minibüs Main Caddesi'nde hızla giderken üç kişiyi ezip park halindeki bir araca çarptı.

Maine, Purity'li 36 yaşındaki sürücü Samuel Tarkin, Purity polis memuru Randy Pelletier'i karşısında buldu ve ardından çıkan çatışmada Pelletier kendi silahıyla vurularak öldürüldü. Tarkin de hemen ardından Polis Şefi Donald Warren tarafından vurularak öldürüldü.

Küçük bir kasabada böyle bir trajedi yarım yüzyıl sonra bile derin izler bırakırdı ve Maggie bu olayı duymamış olmasına şaşırarak Susan'a baktı. "Bu katil, Sam Tarkin..."

"Reuben'in babası."

Maggie diğer makaleye geçti. Bu da sonraki hafta çıkan baskının ön sayfasıydı ve Main Caddesi'ndeki katliam hâlâ manşetteydi. Katil dahil, ölenlerin üçü Purity'dendi. İkisi kasaba dışından gelen turistlerdi; katil ikisini de hiç tanımıyordu. Katliamın sebebi hâlâ bilinmiyordu.

"Samuel Tarkin dört kişiyi öldürmüş" dedi Susan. "Onun şiddete meyilli bir adam olması oğlu hakkında bize ne söyler?"

"Reuben hakkında bize bir şey söylediğini sanmıyorum."

"Babası minibüsüyle üç kişiyi kasten ezip bir polisi soğukkanlılıkla vurdu. Makalede Tarkin çıldırmış, canavarlarla ilgili bir şeyler söyleyen biri olarak tanımlanmış. Delinin teki işte. Onun bu deliliği ailede genetikse? Üstelik oğlu göletin hemen karşısında yaşıyor."

Maggie diğer sayfaya geçti. Bu da yine *Purity Weekly*'den bir makaleydi ama üç hafta sonrasına aitti. Sam Tarkin'in yaptığı katliam hâlâ manşetteydi ama yazı tipi dehşetin hafiflediğine işaret edercesine küçülmüştü. En travmatik olaylar bile kaçınılmaz olarak hafızanın derinliklerinde kayboluyordu.

Silahlı Saldırganın Şiddet Geçmişi Yok; Sebebi Hâlâ Bilinmiyor

"İnsanlar onu şefkatli bir baba ve eş olarak tanımlıyor, inanabiliyor musun?" Susan başını iki yana sallayıp acı acı gülümseyerek "Bir gün uyandığında dört kişiyi öldürmeye karar veren şefkatli bir baba ve eş" diye ekledi.

Ama Maggie'nin dikkatini çeken Sam Tarkin ve Main Caddesi'ndeki kanlı saldırı hakkındaki makale olmamıştı. Hemen altındaki o konudan bağımsız haber dikkatini çekmişti.

Kayıp Kadın

Purity Polisi 27 yaşındaki Vivian Stillwater hakkında halktan bilgi istiyor. En son cuma sabahı Bakireler Göleti'ndeki kiralık evinde görülen genç kadının o öğleden sonra Boston'a gitmesi bekleniyordu ancak gitmeyince kız kardeşi Catherine Stillwater tarafından kayıp ilanı verildi...

Makalenin geri kalanı sayfanın alt kısmında kalmıştı.

"Ne kadar alelade görünüyor" dedi Susan, Sam Tarkin'in fotoğrafını göstererek.

Fotoğrafta Tarkin ve eşi, Bakireler Göleti'ndeki evlerinin önünde durmuşlardı. Adamın sakin, tatlı bir yüzü, güleç bir ifadesi vardı ve Susan haklıydı: O fotoğrafta, günün birinde minibüsüyle üç kişiyi ezeceğine dair hiçbir işaret yoktu. Bir polis memurunu, memurun kendi silahıyla öldüreceğini gösteren bir şey de yoktu.

"Şiddet bazı ailelerde genetik olabiliyor" dedi Susan.

"Evet."

"Ve Reuben bizim evin karşı kıyısında yaşıyor. Bizi izliyor. Zoe'yi yüzerken görmüş olmalı. Onun bir Conover olduğunu, nefret ettiği ailenin bir parçası olduğunu biliyor olmalı."

Maggie'nin gözleri tekrar Vivian Stillwater hakkındaki makaleye döndü. Kocaman gözleri, gür kirpikleri ve omuzlarına dökülen saçlarıyla genç bir kadının fotoğrafına. Bakireler Göleti'nden çıkartılan iskeleti, kimliği hâlâ belirlenemeyen genç bir kadının kemiklerini düşündü. Elli üç yıl önce, Vivian Stillwater aynı gölde kaybolmuştu. Sonra bulunmuş muydu?

"Aile geçmişi ve adamın orada yaşadığı göz önüne alındığında polisin onu sorgulaması gerekmez mi?" dedi Susan.

"Evet, gerekir" dedi Maggie, gözlerini Vivian Stillwater'ın fotoğrafından ayırmadan. *Onunla ilgili de sorgulaması gerekir.*

22

Bu onların aylık grup yemeği ve martini toplantısı değildi. Soruşturmada epey gelişme olunca Ben Diamond'ın Purity köyü sınırındaki evinde acil bir toplantı düzenlemişlerdi. Maggie öğleden sonrasını Callie'yi misafir odasına yerleştirmekle geçirdiği için bu akşamki toplantıya yemek getirememiş, ondan çok daha değerli bir katkıyla gelmişti; bilgiyle.

Diğer arkadaşları çoktan varmışlar, Ben'in duvarlarla çevrili avlusunda ellerinde içecekleriyle sohbet ediyorlardı

Tuğla duvarların diğer tarafında Ben'in arazisine dahil bir dönümlük bir orman uzanıyordu. Dolayısıyla konuşmalarının duyulabileceğinden pek endişe etmiyorlardı. Bahçe Ben'in, Maine'e taşındıktan sadece bir yıl sonra kaybettiği eşi Evelyn tarafından düzenlenip ekilmişti ve onun bahçıvanlık becerilerinin unutulmaz hatırası olarak kalmıştı. Evelyn hiçbir zaman istihbarat teşkilatının parçası olmamış bir sivildi. Dolayısıyla Maggie onu pek tanıyamamıştı ama bitkilerin zenginliğine bakılırsa Evelyn Maggie'nin asla sahip olamayacağı bir şeye, bitki yetiştirme becerisine sahipti.

"Buyur Mags" dedi Declan, ona soğuk bir martini uzatarak. "Belvedere, ekstra sek, limon kabuğu."

Maggie içkisinden bir yudum aldı ve tatmin olduğunu gösterircesine iç geçirdi. "Neden hâlâ bekârsın ki?"

"Çünkü sen beni reddedip duruyorsun."

"Bu bir evlenme teklifi mi yoksa?"

"Bu kadar flörtleşme yeter" diye homurdandı Ben. "Maggie, yeni bir istihbarat aldığını söylememiş miydin?"

Maggie hoş bir yumuşaklığı olan martiniyi Ben'in ferforje bahçe masasına bıraktı. "Biraz hassas bir konuydu. Callie daha on dört yaşında ve beden fonksiyonları konusunda hâlâ biraz utangaç. Ama Luther'in kamyonetinde neden kan olduğu konusunda doğru yolda olduğumuza inanıyorum. Şimdi polisin bize yetişmesini beklememiz gerekiyor."

"Onları dürtmemiz mi gerekiyor?" diye sordu Ben.

Maggie başını iki yana salladı. "Jo gururlu bir kadın. Kendini yetersiz hissetmesini istemem. Verdiğim ipucunu anladığından eminim ve buraya geldiğinde bunu adli tıp laboratuvarına çoktan onaylatmış olacağını düşünüyorum." Maggie, Ingrid'e döndü. "Sıra sende. Vivian Stillwater denen bu kayıp kadın hakkında ne öğrendin?"

Ingrid iç geçirdi ki bu hiç iyiye işaret değildi. Her zamanki zafer dolu gülümsemesi yerine başını iki yana sallaması yenilgiyi kabul ettiği anlamına geliyordu. "Vivian Stillwater tam bir muamma" dedi.

"*Bu* iş giderek ilginç bir hal alıyor" dedi Ben.

"Ve onu çileden çıkartıyor" dedi Lloyd, buz küplerini kokteyl *shaker*'ına atarken. Cin oranını ayarlamaya bile zahmet etmeden şişeden bol miktarda doldurdu. "Genelde her şey kontrolünde olur. Olmayınca bununla başa çıkması hiç kolay olmuyor."

Ben gülerek "Tahmin edebiliyorum. Ingrid işte" dedi.

"Hayır, bu durum gerçekten endişe verici" dedi Ingrid. "*Purity Weekly* arşivlerindeki o tek makale dışında kadının kaybolması hakkında tek bir bilgi yok. Araştırıldığına dair bir makale yok, diğer bölge gazetelerinde kadından hiç bahsedilmiyor."

"Makaleyi yazan muhabiri bulabildin mi?" diye sordu Declan.

"Ölmüş. Makale elli üç yıl önce yazılmış."

"Vivian Stillwater da ölmüş olabilir mi?"

"Ölüm belgesini aradım ama bulamadım" dedi Ingrid. "Aslına bakarsanız 1972'den sonra bu kadın hakkında *hiçbir şey* bulamadım. Yer yarılmış da içine girmiş gibi ortadan kaybolmuş. Birini bulmak bu kadar zor olmamalı. Beni en çok rahatsız eden de bu. Resmi bir belge, bir *kayıt* olmalı."

"Vivian Stillwater hakkında ne *biliyoruz*?" diye sordu Ben.

"*Purity Weekly* makalesindekinden fazlasını bilmiyoruz. Makalede Vivian'ın Bakireler Göleti'nde yaşadığı, hafta sonu Boston'daki kız kardeşi Catherine Stillwater'ı ziyaret etmeyi planladığı yazıyordu. Vivian gelmeyince kız kardeşi Purity polisini arayıp kayıp ilanı vermiş."

"Yani 1972'de Bakireler Göleti'nde bir kadın kayboluyor" dedi Ben. "Elli üç yıl sonra aynı göletten bir kadın iskeleti çıkartılıyor." Arkadaşlarına dönüp "Kayıp kişi dosyasının hâlâ açık olduğunu varsayarsak polisin bu bağlantıyı kurması gerekmez mi?"

"Üzerinden yarım yüzyıl geçmiş" diye vurguladı Maggie. "Dosyalar kaybolabilir."

"Evet ama beni *asıl* şaşırtan şey şu" dedi Ingrid. "Neden Vivian hakkında 1972'den sonrasına dair hiçbir belge bulamıyorum? İşin gizemli yanı bu. Kadın kayboluyor, akıbetine dair resmi kayıtlar da kayboluyor. Elimizde kasaba gazetesindeki o tek makaleden başka bir şey yok. Sonrasında tam bir sessizlik hâkim." Ingrid durakladı. "*Bu* da benim merakımı cezbediyor açıkçası."

"Tanrım" dedi Lloyd, martinisinden bir yudum alarak. "İşte başlıyoruz."

Gerçekten de hepsinin merakını cezbetmişti. Bilgilerin dikkatsizlikten kaybolması başkaydı, gizemli bir şekilde hiç bilgi *olmaması* bambaşka. Şimdi kasıtlı bir sansür olasılığı üzerinde duruyorlardı ki bu ihtimal Vivian Stillwater'ı çok daha ilgi çekici yapıyordu.

"Boston'daki kız kardeşi hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Declan. "Onu bulabildin mi?"

"Onun izini sürüyorum ama şimdilik sonuç alamadım. Tekrar söylüyorum, olayın üzerinden elli üç yıl geçmiş. İsmini değiştirmiş olabilir. Ölmüş olabilir. Hepsini topladığımda güzel bir kurdeleyle sarılmış halde Jo'ya vereceğim."

O sırada kapı zili çalınca Ben "Tam lafının üzerine" dedi.

Ben kapıyı açmaya gittiğinde Lloyd da *shaker*'a biraz daha buz ve cin koymuş, Jo, Ben'le birlikte avluya çıktığında keyifle buzları çalkalıyordu. Zavallı kızın sert bir içkiye ihtiyacı olduğu belliydi. Ayrıca ferforje masanın üzerindeki meze tepsisine, daha doğrusu

beş kişinin silip süpürdüğü peynir ve tütsülenmiş etlerden geriye kalanlara aç bir bakış atmıştı. "Yine bir Martini Kulübü toplantısı mı?"

Lloyd "Sen de artık onur üyesisin" diyerek *shaker*'ın içindekileri iyi soğutulmuş bir martini bardağına doldurup ona uzattı.

Jo yüzünü buruşturarak "Görev başındayım ve bunun pek meraklısı değilim" dedi.

"Belki de iyisini içmediğin içindir. Herkesin tercih ettiği bir karışım vardır ve bu da benimki. Boodles cin, azıcık vermut. Yeni soyulmuş limon kabuğu."

Jo içkisini içinde zehir varmış gibi ağzından uzakta tuttu ve tadına bile bakmadan dikkatlice masaya bıraktı. Bu akşam sakin, hatta uyumlu bir hali vardı ve gruba, onları ilk defa görüyormuş, gerçekten *görüyormuş* gibi bakıp Maggie'ye döndü. "Bunu tahmin etmiştin, değil mi?"

"Luther'in kamyonetindeki kandan mı bahsediyorsun?" dedi Maggie başını sallayarak. "İçimde öyle bir his vardı. Bu öğleden sonra Callie'yle konuşunca da doğru yolda olduğumu anladım."

"PMB testi sonuçları geldi mi?" dedi Ingrid.

Jo ona dönerek "Test hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"D-dimer proteinlerini ölçüyor. Menstrual kanla periferik kanı ayırt ediyor. Laboratuvar menstrual kan olduğunu doğrulamıştır zannediyorum. Kan Zoe'nin iç çamaşırından sızmış olmalı ama Luther'in kamyoneti o kadar kirli ki koltuktaki lekeyi bile fark etmemiş."

"Karnı da ağrıyormuş" dedi Maggie.

"Bunu nereden biliyorsun?" dedi Jo.

"Callie söyledi. Ona sordum."

Jo başını göğe kaldırıp inledi. "Benden akıllı olmak *hoşunuza gidiyor*, değil mi?"

"Ama her defasında bize yetişmeyi başarıyorsun Şef Thibodeau" dedi Lloyd, kadehini ona doğru kaldırarak. "Bu defa da başaracağını biliyorduk. Kadehimizi sana kaldıralım!"

"Kadeh kaldırmayacağınız bir şey var mı ki?"

"Hayat kısa. Elimizden geldiğince her şeyi kutlayalım."

Jo masaya bıraktığı martiniye bakıp tekrar eline aldı ve bir yudum içip yüzünü buruşturdu. Sonra tekrar elinden bıraktı. "Bunu düşünmeliydim" dedi başını iki yana sallayarak. "Şimdi bunu neden yaptığını anlıyorum."

"Neyi?" diye sordu Maggie.

"Elbisesini çamaşır makinesine atması." Jo önemli bir ipucunu kaçırmıştı ve şimdi bunun için kendine kızıyordu. "O zaman bu detayın önemini fark etmemiştim. Ama bu sabah sen kadın hijyen ürünlerinden bahsedince elbiseyi *neden* yıkamaya attığını, kamyonetin koltuğunda neden kan olduğunu anladım. Kız Ay Seyri'ne döndüğünde elbisesinin ve iç çamaşırlarının lekelendiğini fark etti ve onları hemen makineye attı. Ama regl olması gölete girmesine engel olmadı."

"Doğru sonuca *vardın*" dedi Maggie.

"Ama fazla aceleci davranıp Luther'i tutuklamam gerektiğine kendimi ikna ettim. Alfond *ısrarla* kanın yeterli bir kanıt olduğunu savundu."

Maggie "Seni suçlamıyorum Jo. Evet, kamyonette Zoe'nin kanı bulununca yaptığın şey o an için tamamen mantıklıydı. Bundan ders al ve yoluna devam et. Ve bir şeyler ye" diyerek meze tepsisini Jo'ya doğru itti.

Jo tabaktakilerin cazibesine karşı çıkamayıp bir dilim mortadella aldı ve birkaç ısırıkla yedi. Pek kibarca yediği söylenemezdi; belli ki çok acıkmıştı.

"Luther Yount'a karşı elindeki kanıtlar sağlam olmadığına göre belki de başka bir şüpheli bulmanın vakti gelmiştir: Reuben Tarkin."

"Susan Conover da onun hakkında bir şeyler sordu" diye mırıldandı Jo, ağzı doluyken. "Adam uzun zamandır Conover ailesine kin besliyor."

"Neyin kini bu, biliyor musun?" diye sordu Ingrid.

"Hiçbir fikrim yok" dedi Jo bir dilim parmesanı ağzına atarken. "Vay canına, bu gerçekten çok lezzetli."

"Sana bir paket hazırlarım" dedi insanları beslemeyi her şeyden çok seven Lloyd. "Bu gece çok yemek getirdim."

"Her zamanki gibi hayatım" dedi Ingrid diğerlerine gülümseyerek. "Lloyd'un en büyük korkusu insanların aç kalmasıdır."

"Reuben Tarkin konusuna dönersek, Susan sana *Purity Weekly*'deki makaleyi gösterdi mi?" dedi Maggie ve fotokopi sayfalarını Jo'ya uzattı. "Tarkin ailesinin sorunlu bir geçmişi var."

Jo manşete göz attı: MAIN CADDESİ'NDE KATLİAM. "1972 mi?"

"Ben bu olayı daha önce duymamıştım. Ama sen biliyorsundur."

"Evet, tabii. Babam çok iyi hatırlıyor. Ama bu elli yıl önce oldu. Çok eski bir haber."

"Elli yıl eski mi?" dedi Ingrid kocasına bakarak. "Biz ne oluyoruz bu durumda?"

"Babası o insanları öldürdüğünde Reuben henüz on iki yaşındaymış" dedi Maggie. "Nasıl bir ailesi vardı? Başı hiç belaya girmiş mi?"

"Reuben ufak çaplı bazı olaylara karışmıştı" dedi Jo. "İzinsiz girme, vandallık gibi."

"Conover'lara karşı mı?"

"Ve komşularından birkaçına."

"Hangi komşular?"

"Arthur Fox. Ve Greene ailesi, tabii hayatta oldukları dönemde."

"Bu adamı daha yakından incelemelisin."

Jo iç geçirerek "Evet. Tamam" dedi.

"Ayrıca bir kişiyi daha araştırman gerekiyor. Vivian Stillwater adında bir kadın. 1972'de yirmi yedi yaşındaydı ve Bakireler Göleti'nde yaşıyordu."

"Neden onu araştırmalıyım?"

"Çünkü Main Caddesi'ndeki olaydan birkaç hafta sonra Vivian ortadan kayboldu. *Purity Weekly*'de onunla ilgili de bir makale var." Maggie, Jo'nun elindeki fotokopileri işaret etti.

"Ne?" Jo, Vivian Stillwater hakkındaki haberi bulmak için sayfaları çevirdi.

"Bundan haberin yok muydu?" diye sordu Ben.

"Hayır."

"Göletteki iskeletin kimliği hâlâ tespit edilemedi. İhtimaller arasında Vivian'ın ismi geçmedi mi?"

"Hâlâ açık olan kayıp kişi dosyalarını taradım. Bu isimle ilgili çözülmemiş bir dosya yok." Jo başını kaldırdı. "Demek ki bulunmuş."

"Bundan emin misin Jo?" diye sordu Maggie alçak sesle.

Sesinin tonu karşısında Jo irkildi. Maggie ve arkadaşlarının bunu doğrulamasını isteyeceğini çoktan öğrenmiş olmalıydı. Ayrıca bir şeyleri gözden kaçırmış olma ihtimali her zaman vardı. Kendisini izleyen beş kişiye baktı. Onu adeta *tahlil ediyorlardı*. Ellerinde değildi; meslek hayatları boyunca insanları incelemişlerdi ve eski alışkanlıklar kolay kolay değişmiyordu.

O sırada cep telefonu çalınca bu konuşmadan uzaklaşıp telefonu cevaplaması gerektiği için rahatlamıştı sanki.

"Merhaba Mike" dedi ve başı aniden yukarı kalktı. Boyun kasları gerildi. "Orada kal. Hiçbir şey yapma!" diye emretti. "Geliyorum."

"Sorun nedir?" diye sordu Maggie. "Ne olmuş?"

Jo telefonu kapatıp ona döndü. "Zoe Conover'ın cep telefonu az önce açılmış."

23

"Güzel bir dostluğun başlangıcı bence bu" dedi Lloyd, Jo'nun devriye aracının peşinden hızla bir köşeyi dönerken. Beşi birden en hızlı kaçış için konumlandırılan Slocum'ların Mercedes SUV'una binmişti. Maggie, Lloyd'un kullandığı bir araca ilk defa binmişti ve aceleyle emniyet kemerini takmaya çalışırken bu deneyimden sağ çıkıp çıkamayacağını merak ediyordu. Lloyd, Çiftlik'teki slalom pistinde hiç eğitim almamış olmasına rağmen SUV'u koskoca Rus ordusu peşlerindeymiş gibi ustaca sürüyordu. Mutfakta iyi bir aşçı, bahçede yetenekli bir bahçıvan olabilirdi ama buna ne denirdi? Virajları hızla geçerek lastiklere çığlık attırması, bir arabayı geçmek için kısa süreliğine karşı şeride geçmesi tamamen pervasızcaydı.

"Ceza alacaksın hayatım" dedi Ingrid, sinir bozucu bir sakinlikle.

"Cezayı kim yazacak? Cesur şefimiz tam önümüzde."

Arka koltukta Maggie'nin yanında oturan Declan "Hayatımızı tehlikeye attığımız günlerin geride kaldığını sanıyorduk" diye kulağına fısıldadı.

Karşıdan gelen bir araba kornasına asılırken Lloyd tam zamanında kendi şeridine döndü. "Lanet turistler" diye homurdandı.

"Aslına bakarsan" dedi Ben "yavaşlarsan oraya sağ salim varabiliriz."

"Olayı kaçıralım mı yani? Onu kaybetmek istemiyorum."

Ingrid arka koltuktaki üç yolcuya dönüp "Sahada çalışmamanın pişmanlığını duydu hep" dedi.

"Meslek hayatım boyunca masa başına mahkûm kaldım" diye mırıldandı Lloyd.

"Senden iyi bir gizli ajan olurdu" dedi Ingrid. "Ama tekerleklere yeni baktırdık. Bir çukura daha girersen tüm ayarlar bozulur."

Jo batıya döndü.

Lloyd da aynı virajı öyle hızlı döndü ki yolcular yana doğru savruldu. "Nereye gidiyor bu kadın?"

Kıyıdan uzaklaşıyorlardı, arkalarındaki trafik giderek seyreliyordu. Arada bir görünen evlerin yerini ağaçlar alırken orman bir kuşatma birliği gibi yaklaşıyordu. Sert kışların ve istilacı ağaç köklerinin kaçınılmaz sonucu olarak çatlamış asfalt ve don kabarmalarıyla dolu bir engel parkuruna dönüşen yolda sarsılarak ilerliyorlardı. Maggie giderek gürleşen ormana bakarken *Burada bir ceset bulmak mümkün değil. Onu buraya mı getirdi?* diye düşündü.

"Duruyor" dedi Ingrid.

Jo yolun kenarına çekip başka bir devriye aracının hemen arkasında durdu. Kurşun geçirmez yelek giyen Memur Mike Batchelder onu bekliyordu. Maggie, Batchelder'i ilk defa kurşun geçirmez yelekle görüyordu ve şimdi Jo da zırhını giyiyordu. *Durum çok ciddi. Kan dökülebilir,* diye haykırıyordu bu görüntü.

Lloyd fren yaparak durdu.

Jo yanlarına koşup cama eğildiğinde gözleri kısılmış, yüzü öfkeden gerilmişti. "Burada ne işiniz var?"

"Destek" dedi Ben.

"Hayır. Mümkün değil! Buradan hemen gidin."

"Telefon burada mı açılmış?" dedi Ingrid, eğik ahşap direğin üstündeki posta kutusuna bakarak. Kutunun üzerindeki **WADE** ismi, paslı yüzeyde zar zor okunabiliyordu. Biraz ötede ormana doğru uzanarak gözden kaybolan bir toprak yol vardı. "Orada gerçekten biri mi yaşıyor?"

"Ben ev filan göremiyorum" dedi Lloyd. "Çok fazla ağaç var."

"Biz onu göremiyorsak o da bizi göremez. Bu durumda onu hâlâ şaşırtabiliriz."

"Beni duymadınız mı?" dedi Jo.

"Nasıl ilerlemeyi planlıyorsun?" diye sordu Ben.

"İlerlemek mi? Öncelikle sizi buradan göndereceğim."

"Ama yardım edebiliriz" dedi Lloyd.

Jo gözlerini ona dikti. "Sanmıyorum."

"Burası halka açık bir yol, değil mi? Buraya park edebiliriz."

Jo derin bir nefes alıp kendini toparladı. "Tamam. Tamam." Atkuyruğundan düşen birkaç saç telini geriye attı. "*Burada*, aracınızın içinde kalacaksınız. Yoldan ayrılmayın, müdahale etmeye çalışmayın, yoksa hepinizi kelepçelerim, bilesiniz." Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

"Ciddi olduğunu sanmam" dedi Lloyd. "Kim yanında beş kelepçe taşır ki?"

"Şimdilik onunla işbirliği yapalım" dedi Declan. "Bekleyip ne olacağını görelim."

SUV'dan, Jo ve Mike'ın posta kutusunu geçip toprak yoldan ilerleyerek ormanın içinde gözden kaybolduklarını izlediler. Bir süre araçtaki kimse konuşmadı. Ağaç perdesinin ötesinde neler olduğunu duymaya çalışıyorlardı. Maggie saatine bakıp güneşin batmasına ne kadar kaldığını düşündü. Bu yabani otlarla kaplı yolda hava kasvetliydi ve alacakaranlık çöküyordu. Nabzının hızlandığını, kaslarının gerildiğini hissetti.

"Evin sahibinin ismi Farley Wade" dedi Ingrid, telefonuna bakarak. "Şu anda mülkün uydu görüntüsüne bakıyorum."

"Ve?" dedi Ben.

"Karavana benzer bir şeyin bulunduğu küçük bir açıklık dışında neredeyse tamamen ormanlık. Yakınlarda ev yok, sadece ağaçlar var. Kızı orada tutuyorsa birinin onu duyması mümkün değil. Kimse onun orada olduğunu bilemez."

Maggie kararan ormana bakarak, *Nasıl bir işin içine düşüyorsun Jo?* diye düşündü.

24

Jo

Gün ışığı giderek azalıyordu ve bu hem avantaj hem de dezavantaj olabilirdi. Mike'la birlikte eve doğru giderken kolay fark edilmeyeceklerdi ama Farley Wade kaçacak olursa ormanda onu bulmak gerçekten çok zor olacaktı.

Farley *kaçmaya* çalışacak adamlardandı. Jo onu dördüncü sınıftan beri tanıyordu, onun oyun bahçesinde Leon LaCroix'yi ittiğini fark ettiğinden beri. Jo da Farley'i iki kat daha sert iterek karşılık vermişti. O günden beri de ilişkileri hiç düzelmemişti. Yıllar içinde Jo ya da meslektaşlarından biri, alkollü araç kullanmaktan ufak çaplı hırsızlıklara, eski kız arkadaşını takip ederek tacizde bulunmaya kadar çeşitli suçlardan onu tutuklamıştı. Bir kadını takip etmek, bir kızı kaçırmaktan çok farklı olsa da adamın davranışları genel anlamda sorunluydu.

Jo o eğik posta kutusunun, Farley'in ormandaki yol ayrımına bıraktığı paslı kamyonetinin yanından her defasında devriye arabasıyla geçmişti; bu araç yoluna da ilk defa gelmiyordu. Bu arazi ve çift üniteli karavan Farley'e büyükannesinden miras kalmıştı. Arazinin giderek kötüleşen haline bakılırsa büyükannesi öldüğünden beri Farley burada en ufak bir düzenleme yapmamıştı. Araç yolundaki fidanlar kesilmemişti ve sarkık dallar, bu toprak yoldan geçmeye cüret eden bir arabayı pençesine alacak kadar yakındı.

Bir yerden silah sesi geldi.

Jo hemen yere yattı.

Mike da onun yanı başına çömelerek "Neler oluyor?" diye fısıldadı. "*Bize* ateş mi ediyor?"

Üç el daha ateş edildi. *Tak tak tak.*

Jo telaş içinde ağaçların arasından hemen ileride olduğunu bildiği karavanı görmeye çalıştı. Işıkların parladığını görüyor, bir köpeğin havladığını duyuyordu; sesinden de iri bir köpek olduğu belliydi. Bu da başka bir sorundu.

Beş el daha ateş edildi ama kurşunların onları hedef aldığını düşünmüyordu. O zaman kime ateş ediyordu?

Kız.

Jo ayağa fırlayıp silah seslerinin geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Silahına uzandığını bile hatırlamıyordu ama açıklığa vardığında onu mucizevi bir şekilde elinde, namlusu ateş etmeye hazır biçimde bulunca şaşırdı.

Ama ateş eden olmadı. Jo, aniden ortaya çıkışı karşısında şaşkınlıktan donakalan Farley Wade'i elinde sımsıkı tuttuğu silahıyla buldu.

"Onu hemen elinden bırak!" diye bağırdı.

Ama Farley kıpırdamadı. Kıpırdayamıyordu sanki. O kasvetli ışıkta bir poligondaki kâğıt hedefler kadar kolay vurulabilecek bir karton siluete benziyordu ama Jo buna rağmen ateş etmedi. Mike, silahını çekerek yanına geldi ama o da ateş etmedi. Karavanda, köpeğin havlaması acı acı ulumaya dönüştü. Zaman adeta yavaşladı ve saniyeler geçerken Jo yerde duran kurşun delikleriyle kaplı içecek kutularını gördü. Testere tezgâhında üç kutu daha dizili duruyordu ve bahçe mermi kovanlarıyla doluydu.

"Hadi Farley" dedi Jo. "Saçmalama ve silahı bırak."

Farley silahını bıraktı. "Neler oluyor Jo? Bu da nedir?"

"Sadece seninle konuşmak istiyoruz."

"Evet, sadece konuşmak için geldiğin belli. Ben burada kendi işime bakıyorum. Kendi boktan arazimde."

"Telefonu nerede?"

"Ne?"

"Kızın cep telefonu. Sende olduğunu biliyoruz. Telefonu açtığında baz istasyonuna sinyal geldi."

"Ben herhangi bir kız hakkında herhangi bir şey bilmiyorum."

Jo Mike'a baktı. "Onu kelepçele. Sonra evi arayalım."

Farley geri çekildi. "Bir dakika. Arama izni gerekmiyor mu?"

"Birinin mutlak tehlikede olduğu durumlarda gerekmiyor."

"Kim? Kim tehlike altında?"

"Sen söylesene Farley." Jo Mike'a bakıp başıyla onayladı.

Mike kelepçelerini çıkardı.

Farley ormana doğru koşmaya başladı.

Jo "Dalga geçiyorsun herhalde" diye bağırarak onun peşinden koştu.

Farley onu, ayak bileklerine takılıp pantolonuna yapışan gür çalıların arasına yönlendirdi. Bu çalılıkların arasında hızlı ilerlemek mümkün olmadığından sadece birkaç adım önündeydi. Sonra sola dönüp araç yoluna yöneldi. Kamyonetine doğru.

Jo'nun arkasında Mike takılıp düştü. Kendisinden normalde pek duyulmayan bir küfür etti. Farley zırh giymemişti ve ona ağırlık yapan bir telsizi de yoktu. Dolayısıyla arayı açıyordu. Kamyonetine varıp motoru çalıştırırsa...

Jo sarmaşıkların arasından araç yoluna çıktı. Motorun sesini her an duyabilir, arka farların titreşerek uzaklaştığını görebilirdi ama kendi hızlı ve gürültülü nefes alıp verişinden başka bir şey duymadı. Neredeydi bu adam? Aynı yoldan dönmüş olabilir miydi?

Ardından kendisine doğru gelen siluetleri gördü. Solan ışıkta yüzleri görünmeyen siluetler, düzenli adımlarla yaklaşan uğursuz bir ekipti. Öndeki siluet öne çıktı. Farley Wade elinde kıvranıyor, küfrediyordu.

"Bu beyefendinin sana teslim edilmesini istiyorsun sanırım" dedi Ben.

Jo, o asık suratlı, dazlak Ben Diamond'ın içinde bir haydut ruhu taşıdığını düşünmüştü hep. Şimdi, tecrübeli bir fedai misali Farley'i Jo'nun önüne bırakarak bu imajın hakkını verdi.

Farley "Bu polis şiddeti!" diye haykırdı.

"Biz polis değiliz" diye homurdandı Ben.

"O zaman kimsiniz?"

Jo, Farley'in bileklerine kelepçeyi takarken kulağına "Bilmek istemezsin" diye fısıldadı.

Jo Farley'i, Mike'ın bahçede bekleyen devriye aracının arkasına oturttuktan sonra Mike'la birlikte karavanın önünde durdu ve diğer sorunla, yani köpekle nasıl başa çıkacaklarını düşündü. Jo tam kapı koluna uzanırken içeriden yüksek ve derin bir havlama sesi geldi. Bu hiç de Jo'nun uğraşmak isteyeceği türden bir köpek değildi.

Mike silahını çekti.

Olamaz. Jo kendi köpeğini hatırladı ve biri Lucy'ye zarar verse nasıl üzüleceğini düşündü. Hayır, o hayvanı vurmayacaklardı. Sahibinin pisliğin teki olması onun suçu değildi.

"Bunu düşünelim" dedi Jo.

"Kız içeride olabilir. İçeri girmeliyiz."

"Biliyorum, biliyorum." Jo Mike'ın devriye aracına gidip eğildi. "Köpeğini susturmak ister misin?" dedi Farley'e.

"Hayır."

"İşbirliği yaparsan herkesi büyük bir dertten kurtarmış olursun."

"Tam da bu yüzden işbirliği yapmayacağım."

"Bak Farley, onu vurmak istemiyorum."

"Umurumda değil. O benim köpeğim değil. Büyükannemin köpeğiydi."

"Ona karşı *hiç* mi duygusal bağın yok?"

"Köpek maması pahalı."

O sırada biri omzuna dokundu. "Affedersin" dedi Lloyd Slocum.

"Şimdi olmaz." Jo bakışlarını Farley'den ayırmadı. "Yani köpeğinin vurulması umurunda olmaz mı diyorsun?"

"Ne yaparsan yap."

"Affedersin" diye tekrarladı Lloyd.

Jo sonunda döndü. "*Ne var?*"

"Pastırmalı sandviç var. Havlamayı duyunca işe yarayabileceğini düşünüp onu arabadan aldım." Sonra plastik ambalaja sarılmış sandviçi ona uzattı.

"Yanında sandviç mi vardı?"

"Bir yerde mahsur kalabilirim diye her zaman yanımda acil du-

rum sandviçi taşırım." Göbek çevresine bakılırsa öyle durumlara pek maruz kalmadığı belliydi.

Jo önce hâlâ silahını elinde tutan Mike'a, sonra sandviçe baktı. *Tanrım, umarım bu işe yarar.* Köpek öldürmenin vicdan azabını çekmek istemiyordu.

Plastik ambalajı açıp pastırma ve hardal kokusunu alır almaz midesi guruldadı. Akşam yemeği yiyememişti ve Martini Kulübü'nün meze tabağındaki birkaç lezzetli atıştırmalıktan başka bir şey girmemişti midesine. Canı bu sandviçi çok çekmişti ama köpeğe vermek zorundaydı. Karavanın kapısını dikkatlice bir santim kadar açar açmaz köpek ona doğru atıldı ve dişlerini göstererek hırladı. Mike'ın arkasından geldiğini, parmağını tetikte tuttuğunu biliyordu. Ama Jo ona geri gitmesini işaret etti.

"Hey" dedi köpeğe. "Tatlım. Acıktın mı? Bak sana ne getirdim." Sandviçin ucunu koparıp kapının aralığından içeri itti. Ve köpeğin onu anında kapıp gürültüyle çiğnediğini duydu. "Biraz daha ister misin?" diyerek kapıyı biraz daha açtı. Köpek bu defa saldırmayıp sadece salyalarını akıtarak dışarı baktı. Jo ona bir parça daha uzattı. Köpek onu da yedi ve daha fazlasını istiyormuş gibi bir ifadeyle ona baktı. Siyah bir Labrador. İriydi, evet ama saldırgan değildi. Zavallıcık sadece acıkmıştı. Farley onu en son kim bilir ne zaman beslemişti. Dikkatlice elini uzatıp kafasını okşadı.

Köpek de elini yaladı. Bu iş tamamdır.

Jo sandviçin geri kalanını da ona verdikten sonra Mike'a döndü. "Onu dışarı çıkartabiliriz."

Kapıyı açtığında köpek kuyruğunu sallayarak karavandan dışarı koştu. Onu besleyip okşayan Jo olmasına rağmen köpeğin herkes bir yana o asık suratlı Ben Diamond'a doğru koşması sinirini bozmuştu.

Ama Ben'in de hemen dizlerinin üzerine çöküp koca kollarıyla köpeğe sarılmasına şaşırmıştı. Ben coşkuyla "Aferin sana akıllı çocuk. Kimmiş akıllı çocuk?" dediğinde salyalı bir yalamayla ödüllendirildi.

Demek Ben'in gangster tavırları buraya kadardı. Bir köpek maskesini düşürmeye yetiyordu.

Jo karavanın kapısını sonuna kadar açıp Mike'a baktı ve ikisi de lateks eldivenlerini taktılar. İçeride başka köpek olmadığını ümit ederek geniş karavana adım attılar ve pis bir kokuyla karşılandılar. Jo hemen ışığı açtı.

"Tanrım" Mike'ın tek söyleyebildiği bu oldu.

Belli ki Farley büyükannesinin karavanının yanı sıra onun nikotin lekelerini ve çöplerini de miras almıştı. Duvarlar ve tavan kötü bir sarı renge dönüşmüş, onlarca yıllık sigara dumanının kokusu ekose kanepeye ve eski yeşil halıya sinmişti. Çöp kutusu boş teneke kutular ve bira şişeleriyle dolup taşmış, Farley'in yediği son yemeğin artıklarıyla kaplı tabaklar lavaboyu doldurmuştu. Aylardır, hatta belki yıllardır kimse burayı süpürüp toz almamıştı belli ki. Ayrıca siyah köpek tüyleri de her yanı sarmıştı. Zoe Conover bu karavana getirilmiş olsa adli tıp için izlerini kesinlikle burada bulurlardı.

Mike yatak odasına geçerken Jo da banyoya yöneldi. Bir kadının varlığına dair herhangi bir kanıt bulmak için yere ve lavaboya baktı. Kısa kahverengi saç tellerinin yoğunluğu Farley'in saçlarının erken yaşta döküldüğüne ya da burayı hiç süpürmediğine işaretti. Öte yandan Zoe'nin uzun kahverengi saçlarından eser yoktu. Jo ilaç dolabını açtığında rafların reçeteli ilaç şişeleriyle dolu olduğunu gördü ama çoğunun son kullanma tarihi çoktan geçtiği için onlar da Farley'in değildi. Büyükannesi hap bağımlısıydı.

Mike yatak odasından çıktı. "Kız burada değil. Ama bunu buldum" dedi, pembe neon kılıflı bir iPhone'u göstererek. "Gel de başka neler bulduğuma bak."

Jo yatak odasına girdiğinde Mike kapısı açık duran dolabı işaret etti. İçinde bir düzine plastik kutu vardı. Mike kapaklardan birini kaldırarak içindekileri gösterdi.

"Ve işte!" dedi.

Jo mücevher, çanta ve saatlerle dolu kutuya hayretle baktı. "Vay canına."

Mike başını sallayarak "Anlaşılan birileri hiç boş durmamış" dedi.

25

"Hadi Farley" dedi Jo, yemek masasının üzerindeki iPhone'u işaret ederek. "Bunu nasıl ele geçirdiğini anlat bize."

Mike'la birlikte Farley'i, sorgulama için yeterince aydınlık olan ve yaz akşamları karanlık çöker çökmez ortaya çıkan sivrisinek sürüsünden kaçabilecekleri karavana getirmişlerdi. Maggie ve arkadaşları da karavana girmişlerdi ama odanın her bir köşesine dağılmış, sessizce dinliyorlardı. Farley'i kendisine teslim etmişken Jo onları kovamazdı, özellikle de köpeği Ben Diamond'dan başka susturacak kimse yokken.

Jo masaya yaslanıp Farley'in kendisine bakmasını sağlamaya çalıştı ama adamın bakışları ping pong topu gibi sürekli hareket ediyordu. "Telefon diyorum Farley" dedi.

"Benim olmadığını nereden biliyorsun?"

"Pembe kılıflı telefonun mu var? Bu rengi sevebileceğin aklıma gelmedi."

"Bu telefonun nesi var ki? Kimin umurunda?"

"Bizim kesinlikle umurumuzda. Şimdi baştan başlayalım. Onu nasıl ele geçirdin?"

Bir duraksama oldu. "Buldum."

"Nerede?"

"Kamyonetimin kasasında, taşıdığım çöplerin altında. Oraya nasıl geldiğini bilmiyorum. Bugün fark ettim."

"Mucizevi bir şekilde kamyonetine mi düştü?"

Farley "Hey" diye çıkıştı, sandalyesini itip ayağa kalkarak. "Senin bu alaycı tavırlarına hiç ihtiyacım yok Thibodeau."

"Otur."

"Liseden beri biraz olsun değişmemişsin. Hâlâ cadalozun tekisin. Parmağında yüzük olmamasına şaşmamalı."

"Oturun Bay Wade" dedi Mike ayağa kalkarak.

"Yoksa ne olur?"

"Yeni Taser'ımı üzerinde denerim."

İki adam bakıştı ve Farley oturdu.

"Tekrar soruyorum" dedi Jo. "Bu telefonu nasıl buldun?"

"Ben de *tekrar söylüyorum,* onu kamyonetimde buldum."

"Kime ait olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Telefonu açtım ama parola istedi. Şarja taktım ve atış yapmak için dışarı çıktım."

"Pazartesi günü Bakireler Göleti'nde ne yapıyordun?"

Farley konunun aniden değişmesine şaşırmış gibi durakladı. "Ne?"

"Sadece soruyu cevapla."

"Orada olduğumu nereden çıkardın?"

Jo, tezgâhının üzerindeki yeşil bira şişelerini işaret etti. "Heineken, Classic. Bunlardan birini yol kenarına bırakmışsın."

"Benim bıraktığımı nereden biliyorsun?"

Jo şişeyi ona teslim eden Ingrid Slocum'a baktı. Şişenin üzerindeki parmak izlerinin kime ait olduğunu henüz bilmiyordu ama Farley'in bunu bilmesine gerek yoktu. Gözlerinin içine baktı. "Üzerinde senin parmak izlerin var."

Farley yutkundu ve irkilerek bakışlarını kaçırdı. *Yakaladım seni.*

"Tekrar soruyorum. Bakireler Göleti'nde ne yapıyordun?"

"Ne önemi var ki?"

"Önemi var çünkü yatak odandaki dolapta çalıntı eşyalar var. Bu eşyaların bazıları Bakireler Göleti ve Cameron Gölü'ndeki kulübelerden çalındı. Neresinden bakarsan bak, birden fazla hırsızlık suçuyla yargılanacaksın Farley. Şimdi tekrar söyle, pazartesi günü Bakireler Göleti'nde ne yapıyordun?"

Farley onun gözlerine bakamıyordu. Başının belada olduğunu anlamıştı. "Arada bir oraya giderim. Balık tutmak için."

"Ne tutuyorsun?"

"Alabalık."

"Bakireler Göleti'nde alabalık yok."

"Yani levrek. Levrek tutuyorum."

Jo plastik kanıt torbasındaki telefonu kaldırdı. "Ve onun yerine bunu mu tuttun?"

"Söyledim ya, onu kamyonetimde buldum. Çöplüğe atmak için topladığım yığının altındaydı. Neden sürekli telefonu soruyorsun?"

Jo kendi telefonunu alıp Zoe Conover'ın bir fotoğrafını bularak Farley'ye gösterdi. Kızın boynunda mavi bir kurdele ve Speedo mayosuyla poz verdiği mutlu bir günde çekilmiş bir fotoğraftı. Şampiyon yüzücü zaferini kutluyordu. "Bu kızı tanıyor musun?"

"Hayır. Neden?"

"Kamyonetinde 'bulduğun' o cep telefonu bu kıza ait. Adı Zoe Conover ve ailesiyle birlikte Bakireler Göleti'nde kalıyordu. Belki internette haberleri okumuşsundur ya da kasabadaki ilanları görmüşsündür. Pazartesi gününden beri kayıp."

Farley donakaldı. Sonunda başının nasıl bir belada olduğunu ve bunun, gizlice girdiği kulübelerle ya da dolabındaki çalıntı eşyalarla hiçbir ilgisi olmadığını anlamıştı.

"Karavanını baştan aşağı ve arazinin her santimetrekaresini arayacağımızı biliyorsun. Adli tıp laboratuvarı burayı ve kamyonetini mikroskopla inceleyecek. O kızın bir saç telini, hatta bir *kirpiğini* bile bulurlarsa senin için her şey biter. O yüzden bize onun nerede olduğunu söylesen iyi olur."

Farley'in içindeki tüm hava boşalmıştı sanki. Sandalyesine gömüldü, Farley Wade'in üzgün ve morali bozuk haliydi bu. "Bilmiyorum" diyerek titrek bir nefes aldı. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. O akşam göletteyken kız filan görmedim. Ayrıca ben asla bir kızı kaçırmam. Yemin ederim Jo!" Sonunda Jo'nun gözlerine bakmıştı. "Yemin ederim."

Jo onun sandalyesinde titrediğini izlerken okul bahçesinde onu ittiğinde ayaklarının dibine yığılan hali gözünün önüne geldi. O zaman da mücadeleci bir ruhu yoktu, şimdi de. Ve şimdi yine o çocuğa dönüşmüştü, yaramazlık yaptığı için yakalanmış, yenilgiyi kabul etmiş çocuk.

"Pekâlâ." Jo sandalyeden kalktı. "Buna karakolda devam edeceğiz."

"Ben hiçbir kıza zarar vermedim!"

Mike, Farley'i ayağa kaldırdı. "Gidelim."

"Ben yapmadım Jo!" diye bağırdı Farley, Mike'ın aracına götürülürken. "Yapmadığımı biliyorsun!"

Jo cep telefonunu alıp olanlara tanık olan Martini Kulübü'nün beş üyesine döndü. "Ne diyorsunuz?"

"O telefonu kamyonetine biri koymuş olabilir" dedi Maggie ve diğerleri de onayladı. "Aradığın adam o değil bence."

"Bence de" dedi Jo iç geçirerek. "Ortada hiç şüpheli kalmadı anlaşılan."

"Pek sayılmaz" dedi Maggie.

26

Jo, Purity Polisi memuru olarak geçirdiği on bir yılda Tarkin'lerin evine üç defa gitmişti ve bunlardan ikisinin sebebi Reuben'in Conover ailesiyle kavga etmesiydi. Jo, Reuben ve Conover'lar arasında sebebini bilmediği uzun süreli bir husumet olduğunun farkındaydı ama bu düşmanlık şimdiye kadar Hatfield ve McCoy aileleri arasındaki şiddet boyutuna ulaşmamıştı. Onların arasındaki Reuben'in iskelelerine çöp atması ya da kanolarına delik açması, bazen de Arthur Fox'un arazisine sıçrayan bir düşmanlıktı. Husumetin sebebi ne olursa olsun çözüm, Jo'nun bir defasında Reuben'e dediği gibi basitti: *O insanlardan uzak dur.*

Ama evleri göletin iki yakasından birbirine bakarken bunu yapmak o kadar da kolay değildi.

Jo, Tarkin'lerin evine en son bir yıl önce, Reuben'in annesi uykusunda öldüğü zaman gitmişti. Aile doktoruna göre yaşlı Bayan Tarkin'in ölümü hiç sürpriz olmamıştı çünkü kadın zaten seksen dokuz yaşındaydı ve yıllardır, doktorun *giderek küçülme* dediği yavaş ve amansızca mezara çekilmeden mustaripti. Öyle ki doktor kadının bu kadar yaşamasına bile şaşırmış, bunu Reuben'in özverili bakımına bağlamıştı. Jo, Tarkin'lerin evini son ziyaret ettiği gün, Reuben'in annesinin odasındaki pencere kenarına koyduğu kır çiçeği vazolarında ve hâlâ komodininin üzerinde duran spagetti ve buharda pişirilmiş havuç tabağında Reuben'in adanmışlığının izlerini görmüştü. Reuben'in ablası Abigail de aynı evde yaşıyordu ama o tekerlekli sandalyeye mahkûmdu. O çiçekleri ancak Reuben koparmış olabilirdi. Annesinin yemeklerini ancak Reuben hazırlamış olabilirdi.

Jo Tarkin'lerin evinin önündeki toprak yola park etti ve aracın içinden yeşil yosunlarla kaplı, eğik çatıya baktı. Likenden ve eskilikten gümüşe çalan tahta kaplamalarıyla burası bir kulübeden halliceydi. Sadece ön kapıdaki tekerlekli sandalye rampası, eskisi çürüyüp yenilendiği için nispeten iyi durumdaydı. Artık ikisi de altmışlı yaşlarına gelen Reuben ve Abigail'den başka orada yaşayan kalmamıştı. Jo, Abigail'in neden tekerlekli sandalyede olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği çocukluğundan beri yürüyemediği ve bakımı konusunda Reuben'e muhtaç olduğuydu. Reuben'in neden düzenli bir işte çalışamadığı belliydi. Ruh halinin genelde iyi olmaması da şaşırtıcı değildi, nasıl olabilirdi ki? Yıllardır yaşlı annesi ve engelli ablasıyla o yıkık dökük eve hapsolup kalmıştı.

İyi ama öfkesini on beş yaşındaki bir kızdan çıkartacak kadar güçlü bir düşmanlık mı besliyordu?

Jo aracından inip veranda basamaklarını tırmandı. Ön kapıda durup belindeki silaha dokundu. Silahın orada olduğunu kendine kanıtlamak için refleks olarak eli oraya gitmişti. Reuben'in kişisel olarak şiddet suçundan sabıkası olmasa da Jo babasının yaptıklarını biliyordu. Ve Maine'de olduklarına göre bu evde ateşli silahlar bulunduğunu varsaymalıydı. Mutfak penceresinden içeride bir hareket olduğunu gördü. Muhtemelen tekerleklerin sesini, veranda basamaklarının gıcırtısını duymuşlardı; yani birinin kapıya geldiğini biliyorlardı.

Kapıyı çalmaya fırsat bulamadı. Kapı açıldı ve Reuben asık bir suratla Jo'nun eve girmesini engelledi. İçerideki televizyonda bir reklam oynuyordu ve Abigail'in "Reuben, kim geldi?" diyen sesi duyuldu.

"Polis" dedi Reuben.

"Yine ne yaptın?"

"Hiçbir şey! Hiçbir şey yapmadım!" Reuben Jo'ya öfkeyle baktı. "Neden geldin?"

"Sadece konuşmak istiyorum" dedi Jo.

"Evet, hep böyle başlar zaten, değil mi?"

"Geçen günkü Ay Seyri'ne ziyaretin hakkında. Bayan Conover'ı korkutmuşsun, bildiğin gibi."

"Amacım onu korkutmak değildi. *Onunla* bir sorunum yok."

"Yine de çok sarsılmış. Kızı kayıpken elinde olmadan..."

"Bununla bir ilgim olup olmadığını mı merak ediyor?" dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Tabii beni suçlarlar. Başka kimi suçlayacaklardı ki?"

"İçeri girebilir miyim?"

"Sana engel olabilir miyim ki?"

"Burada ya da karakolda konuşabiliriz. Hangisini tercih edersin?"

"Reuben!" diye seslendi ablası. "Tanrı aşkına, bırak girsin!"

Biraz sonra Reuben kenara çekilince Jo onun yanından geçerek eve girdi. Dışarıdan harap görünüşünün aksine evin içi düzenliydi. Mutfak tezgâhı dağınık değildi, lavaboda tek bir bulaşık yoktu ve linolyum zemin zaman içinde sararmış olsa da tertemizdi.

Reuben hiçbir şey söylemeden onu mutfaktan oturma odasına yönlendirdiğinde Jo önceki ziyaretinde gördüğü aynı eski mobilyalarla karşılaştı: Yıpranmış döşemesi dolgu yastıklarla süslenmiş soluk renkli bir kanepe. Yıllarca oturulmaktan minderinde birinin poposunun izi kalmış bir koltuk. Göle bakan geniş pencereden göletin karşı kıyısındaki gösterişli Ay Seyri görünüyordu. Reuben'in nefret nesnesi her zaman görüş alanındaydı.

Jo tekerlekli sandalyenin gıcırtısını duydu ve döndüğünde yatak odasının kapısında duran Abigail'i gördü. Abigail yetmişine yaklaşmış olmasına rağmen gümüş rengi saçlarını hâlâ küçük bir kız gibi omzunun üzerinden pembe polyester bluzuna inen bir örgüyle topluyordu. Abigail Reuben'e sorgulayıcı bir bakış attı. Reuben ise sadece omuz silkmekle yetinip koltuğa çöktü ve pencereye baktı.

"Merhaba Bayan Tarkin" dedi Jo. "Kardeşinizle biraz konuşmak istedim. Siz beni hatırlamayabilirsiniz ama..."

"Yeni şerifsin, değil mi? Glen Cooney'in yerine gelen."

"Evet hanımefendi. Onun yerine bakıyorum."

"Glen iyi bir adamdı. Reuben'e de hep adil olmaya çalışırdı."

Jo bu cümledeki dile getirilmemiş mesajı duydu: *Glen kadar adil olacak mısın?*

"Evet, yerini doldurmak kolay değil. Elimden geleni yapıyo-

rum." Reuben'e baktı ama adam onun bakışlarına karşılık vermeden inatçı bir tavırla kollarını kavuşturarak oturdu. Ev mahremiyet içinde bir görüşme yapmalarına olanak tanımayacak kadar küçük olduğu için Jo, kanepenin üstündeki kırlentlerin arasına çöktü ve Abigail'in yatak odasının kapısında kalmasına itiraz etmedi. Muhtemelen söyledikleri her şeyi duyacaktı.

Jo, Reuben'e "Conover'larla aranızda ne tür bir düşmanlık var?" diye sordu.

"Bu beni ilgilendirir, başkalarını değil" dedi Reuben.

"Aslına bakarsan beni de ilgilendirir. Ortada kayıp bir kız olduğunu unutma."

"O konuyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Benim sorunum aileyle."

"Peki o sorun nedir? Para mı?"

"Hayır."

"Sana ne yaptılar Reuben?"

"Bana yaptıkları bir şeyle ilgili değil."

"O zaman kime ne yaptılar?"

"Reuben" diye araya girdi Abigail.

Reuben ağzını sıkıca kapatıp bakışlarını tekrar pencereye çevirdi. Kardeşler arasında tuhaf bir şey olmuştu, Jo'nun anlamadığı bir şey. Ne saklıyorlardı?

"Kızı sordun, ben de söyledim. Onun hakkında da başına ne geldiği hakkında da hiçbir şey bilmiyorum" dedi. "Ama annesi için üzülüyorum. İyi bir kadına benziyor. O aileye bulaşması kötü olmuş."

"Susan Conover bana onu görmeye gittiğini söyledi. Neden gittin?"

"Neye bulaştığını bilmiyor. O insanları tanımıyor."

"Yani onu uyarmaya mı gittin?"

"Biri uyarmalıydı."

"Bu biraz ilginç Reuben çünkü Conover'lar asıl tehlikeli olanın sen olduğunu düşünüyor. Sürekli arazilerine izinsiz giriyorsun. Zarar veriyorsun."

"Olabilir."

"Çalışanlarından birini korkutup kaçırdın. Zavallı kızın peşine takıldın ve o da korkusundan istifa etti."

"Ne? Kim?"

"Dadıları. Meksikalı bir kız."

"Anna *benim* yüzümden istifa etmedi ki. *Onlar* yüzünden etti. Onu perişan ettiler. Ben sadece iyi davranmaya çalıştım."

"Onlar öyle görmemiş belli ki."

"Ne söylediler?"

"Susan'a, kasabada dadının peşine düştüğünü, ne zaman iskelede olsa kürek çekip onu taciz ettiğini söylediler."

Reuben şaşkınlıkla "Taciz etmek mi?" dedi. "Sadece onunla arkadaş olmaya çalıştım."

"Kız kasabadan gittikten sonra bile devam etmişsin. Ailenin dediğine göre evlerine gidip kızın nereye gittiğini sormuşsun."

"O yaşlı kadın söyledi bunları, değil mi?" Reuben homurdandı. "Tabii ya. Hiçbir şey *onların* suçu olamaz. Suçlu olan her zaman *biziz*, her zaman yerliler. Çatılarını onarıyoruz, çimlerini biçiyoruz, tuvaletlerini temizliyoruz. O güzel evler *bizim* sayemizde ayakta duruyor. O insanlar bizi kullanıyor ve artık işlerine yaramadığımızda kıçımıza tekmeyi basıyorlar." Jo'ya şöyle bir baktı. "Sen Maine'lisin. Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsundur."

"Affedersin" dedi Abigail. "Ama bunun kayıp kızla ne ilgisi var?"

Jo, Reuben'in ablasına döndü. "Kardeşin daha önce de benzer davranışlarda bulundu. Conover ailesi onun dadıyı takip ettiğini söyledi. Ona hediyeler getirmiş, onu rahat bırakmamış."

"Reuben kimseye zarar vermez ki. Conover'ların kızına da kesinlikle zarar vermemiştir."

"Ama neden onu sorgulamak zorunda olduğumu anlayabilirsin." Jo, Reuben'e baktı. "Pazartesi günü saat on ila dört arasında neredeydin?"

"Kız o saatlerde mi kayboldu?" diye sordu Reuben.

"Sadece soruyu cevapla Reuben."

"Dışarıdaydım muhtemelen. İşlerimi hallediyordum."

"Nerede?"

"Bazı tahliller için beni hastaneye götürdü. Saat onda randevum vardı ve saat ikiye kadar oradaydık. Sonra markete gittik, ondan sonra da Walgreens'e gidip ilaçlarımı aldık."

"Bütün bu süre boyunca seninle miydi?"

"Elbette. Bu *şey* yüzünden tek başıma bir şey yapamıyorum." Tekerlekli sandalyesinin koluna vurarak "Değil mi, Reuben?" diye ekledi.

Reuben homurdandı.

Jo "Pekâlâ" diyerek ayağa kalktı. Bu söylediklerini kolayca doğrulayabilirdi. Hastaneyi ve eczaneyi arayarak Abigail'i doğrulayabilirdi. "Şimdilik hepsi bu kadar. Başka sorum olursa tekrar gelirim."

"Biz de burada olacağız. Başka nereye gidebiliriz ki?" dedi Abigail. "Ah, Owen'a selam söyle lütfen."

Jo ona döndü. "Babamı tanıyor musun?"

"Liseden beri. Babanı severim. O iyi insanlardandı. Diğer çocuklar tekerlekli sandalyede oturan benim gibi bir çocuğa bakmazken Owen beni rampadan çıkarıp binaya sokardı. Bunu hiç unutmadım. Gerçekten iyi bir adamdı."

Evet, diye düşündü Jo. *Evet, öyledir.*

Devriye aracına döndüğünde bir anlığına Tarkin'lerin evine bakakaldı. Bu küçük evde, tekerlekli sandalyeye mahkûm, hayatta kalmak ve beslenmek için kardeşine bağımlı olarak yaşamanın Abigail için ne demek olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bildiği kadarıyla Reuben'in kazanç getiren bir işi yoktu. *Ne hüzün dolu bir ev,* diye düşündü. Toplumdan elini ayağını çekmiş engelli bir abla, acı ve öfkeli bir erkek kardeş. Elli yıl önce babalarının gerçekleştirdiği bir vahşet yüzünden kendilerine dayattıkları sürgün hayatı.

Main Caddesi'ndeki katliamda ölen dört kişi, Sam Tarkin'in tek kurbanları değillerdi, diye düşündü Jo. *O evdeki iki kişi de onun kurbanları.*

27
Reuben

"Sorun yok" dedi Abigail. "Sorun yok."

"Sen hep böyle dersin."

"Çünkü öyle, tabii bu konuyu konuşmadığımız sürece. Bunu *konuşamayız.*"

Reuben ablasına döndü. "Konuşmadığımız için ne haldeyiz bak."

"Konuşmadığımız için başımızı sokacak bir evimiz, soframızda yemeğimiz var. Değmez mi?"

"Artık değmez." Reuben pencereden dışarıya baktı. *Demek benim hakkımda bu yalanı yayıyorlar,* diye düşündü. Demek Anna'nın kendisi yüzünden kaçtığını söylüyorlardı; onu korkuttuğunu, takip ettiğini. Oysa onun tek amacı arkadaş olmaktı.

Ay Seyri'nin iskelesine doğru bakarken, onu ilk gördüğündeki gibi başını dua edercesine eğmiş, çıplak ayaklarını suya daldırmış halde tam da orada otururken gözünde canlandırabiliyordu. Bir haziran sabahı göletin üzerinde bir sis bulutu yükseliyor, günün ilk ışıkları altın sarısı şeritler halinde suya düşüyordu. O saatte uyanık olan çok az insan vardı ve Reuben kanosuyla göletten geçerken ara sıra duyulan bir dalgıçkuşunun çığlığıyla suya daldırdığı küreğinin sesinden başka ses yoktu. Şafak vakti, insanların bakışlarından ve arkasında fısıldaşmalarından kaçabildiği günün en sevdiği zamandı. Onun hakkında ne söylediklerini biliyordu. Ondan korkuyorlardı. Babasının ne yaptığını biliyorlardı.

Ama Anna korkmuyordu.

Onu ilk gördüğü sabah üzerinde ince pamuklu bir gecelik vardı; dağınık siyah saçları yataktan yeni kalkmış ve çıplak ayakla suya yürümüş gibi görünüyordu. Sisin içinde o beyaz, şeffaf geceliği ve omuzlarına dökülen siyah saçlarıyla gerçekdışı bir hali vardı. Sabah sisinde kendi zihninde yarattığı bir hayal olmalıydı bu. Yıllar süren yalnızlık ve özlemin sonunda o da tıpkı babası gibi aklını kaçırmıştı herhalde. Gözlerini kırpıştırıp kızın kaybolmasını bekledi. Ama hâlâ oradaydı, düşüncelere dalmış halde suya bakıyordu ve onun yaklaştığını fark etmemişti. Aniden başını kaldırıp onu gördüğünde bir anlığına dağılan sisin arasından bakışmışlardı. Reuben, onu gören herkesin yaptığı gibi kızın da tepki vermesini beklemişti, ayağa fırlayıp eve dönmesini. Ama kız eve gitmemiş, kaçmamıştı. Hatta ona el sallamıştı. Ve gülümsemişti. Ona, canavarın oğluna gülümsemişti.

"Kayıp kız için seni suçlayamazlar" dedi Abigail. Ablasının sesi, o anının saydam yüzeyine düşen bir taş etkisi yaratmıştı. Anna'nın görüntüsü sudaki dalgalar gibi dağıldı ve onu bu tatsız tuzsuz şimdiki zamana geri getirdi. "Jo Thibodeau'nun hastaneyi araması yeterli. Doğruyu söylediğimizi anlayacak."

Reuben ablasına döndü. "Gerçek bize ne zaman yardımcı oldu ki?"

"O Owen'ın kızı" dedi Abigail. "Doğru olanı yapacağına inanmak zorundayım."

28

Jo

Jo babasıyla haftalık akşam yemeklerini her zaman iple çekerdi çünkü bu, son haberler üzerine konuşmak için bir fırsattı. Ayrıca Owen, Jo'dan çok daha iyi bir aşçıydı. O akşam babasının evine vardığında ön kapının her zamanki gibi açık olduğunu gördü. Bu kapı kilitlememe alışkanlığı onu hep rahatsız ediyordu ama Owen Thibodeau, kasabada kimsenin kapısını kilitlemediği bir dönemde büyümüştü; buralarda kötü şeyler olmazdı, en azından o öyle iddia ediyordu. Jo ona bugünlerde *yaşanan* tüm kötü olayların bir listesini verse bile bunun Owen'ın naif düşüncesini değiştirmeyeceğini biliyordu. O komşularına ve kasabasına güveniyordu ve şimdiye kadar kimse evine girmemişti.

Belki de kızının polis olduğunu bildikleri için.

Mutfağa girdiğinde Owen ocağın başında durmuş, tenceredeki patatesleri ezerek püre yapıyordu.

"Demek geldin" dedi, ona dönüp bakmadan.

"Arkandan gizlice yaklaşan bir hırsız da olabilirdim biliyorsun ki."

"Ama değilsin."

Jo başka bir tencerenin kapağını kaldırdı ve kaynayan lahanayla dört koca Polonya sosisinin kokusunu içine çekti. "Bu akşam hangi orduyu doyuracaksın?"

"Bir kısmını Finn için dondurucuya koyacağım. Birkaç günlüğüne ziyarete gelecek. Kardeşin boğazına ne kadar düşkündür bilirsin. İstersen buzdolabında bira var."

Jo bir şişe Adam's Ale alıp kapağını açarak mutfak tezgâhına yaslandı ve babasının patates püresine koca bir parça tereyağı koymasını izledi. Bu gece diyetini bozacaktı anlaşılan çünkü babasıyla akşam yemeği yemek, en lezzetlisinden bir sürü kalori almak demekti. Annesi hayattayken bile sabahları erkenden kalkıp çocuklara kahvaltı hazırlayan Owen olurdu. İlk kahvelerini içiren de Owen'dı, tabii sütle seyreltilmiş olarak.

"Liseden tanıdığın biriyle konuştum" dedi.

"Öyle mi?"

"Abigail Tarkin. Sana selam söyledi. O zamanlar ona iyi davranmışsın."

"Herkese iyi davranmaya çalışırım." Owen lahanayla sosisleri iki tabağa koyup mutfak masasına götürdü. "Özellikle de Abigail'e. O yaştaki çocuklar merhametsiz olur ve ona da hiç acımadılar."

"Tekerlekli sandalyede olduğu için mi?"

"Sebeplerden biri o."

"Neden yürüyemiyordu?"

"Çocukken omurgasında tümör vardı. Onu tanıdığımdan beri tekerlekli sandalyede." Owen patates püresi tenceresini masaya koyduktan sonra oturdular. "O olaydan sonra... Abigail zor zamanlar geçirdi. Çocukların ikisi de. Aylarca kimse onlarla konuşmadı. Yüzlerine bile bakmadılar."

"Babalarının yaptıklarından sonra demek istiyorsun."

Owen başıyla onayladı. "Abigail bunun üstesinden gelebilecek kadar büyümüş ve aklı başında olduğundan hayatına devam edebildi. Ama Reuben daha on iki yaşındaydı. Özellikle bir erkek çocuk için çok hassas bir yaş. Bu olayın utancıyla, rezaletiyle ve kendisine yöneltilen *nefretle* başa çıkmaya çalıştı." Owen iç geçirdi. "Kendi kabuğuna çekildi ve bir daha oradan hiç çıkmadı. Onu kasabada neredeyse hiç görmezsin. Ablasıyla birlikte Bakireler Göleti'ndeki o kulübede gizleniyorlar."

"Tanrım, insanın babasının deli olması çok korkunç olmalı" dedi Jo, tabağına patatesleri koyarken.

"Sam Tarkin deli değildi."

"Dört kişiyi öldürdü."

"Evet, doğru. Öldürdü."

"Deli değilse neydi o zaman? Kötü biri mi?"

Owen hemen cevap vermeyip sosisini çiğnerken söyleyeceklerini düşündü. "Herkes iyi ve düzgün bir kategoriye uymayabilir. Sam de uymayanlardandı."

Jo başını tabağından kaldırdı. "Onu tanıyor muydun?"

"Evet, tanıyordum."

"Ne kadar iyi tanıyordun?"

"Sam Tarkin babamın bu evi inşa etmesine yardım etti. Büyükbabanla omuz omuza çalışarak bu çatıyı kapatıp bu meşe zemini döşedi. O adamı bir yıl boyunca hemen her gün burada babamla birlikte çivi çakıp testereyle bir şeyler keserken gördüm. İçten ve güvenilirdi. Ağzından tek kötü söz çıkmazdı. İnsanlara kolay kolay ısınmayan büyükannen bile Sam Tarkin'i severdi. Öyle ki burada çalıştığı her gün ona öğle yemeği verirdi. Bir erkeğin alabileceği en yüksek başarı belgesi budur."

"Böyle bir şey yapabileceğine dair *herhangi* bir uyarı işareti görmedin mi?"

"Hem de hiç. Sam sahildeki inşaatçılar ve müteahhitlerle çalışıyordu ve kimsenin ondan şikâyeti olmamıştı. İyi bir marangozdu da. Şu dolabı o yaptı." Owen, Jo'nun belki de binlerce defa açıp kapattığı mutfak dolabını işaret etti. Şimdi o dolabın kapağına bakarken, *Bunu bir katilin elleri yaptı*, diye düşündü.

"Peki neden bunu yaptı? Neden o insanları öldürdü?" diye sordu. "Bir anda aklı başından gitmiş olmalı."

"Hepimiz bu soruyu sorduk. Onu tanıyan herkes, özellikle de büyükannen. Ezdiği iki kişiyi hiç tanımıyordu. Güzel bir yaz gününde sokakta dolanan turistlerdi. Onları öldürmek için hiçbir nedeni yoktu. Polis memuru dahil kurbanların ikisini tanıyordu ama onlarla da hiç sorunu olmamıştı."

"Peki ya karısı? Bunun olacağını biliyor muymuş?"

"Bilmediğini söylemiş. Tabii, Abigail'in tedavi masraflarından dolayı maddi durumları kötüydü. Ama buralarda herkesin maddi

durumu kötü zaten. Belki bir şeye gerildi. Belki bir şey onu çileden çıkardı. Olaya tanık olanların dediğine göre polis memurunu vurduktan sonra silahını sallayarak canavarlardan bahsetmiş. Öldürülmese başkalarını da vurabilirdi."

"Psikotik kriz geçirmiş olabilir."

"Sonradan öyle dediler, psikiyatrik kriz geçirmiş. Belki maddi sorunları yüzünden sonunda cinnet geçirdi. Abigail'in hastane masraflarının altından kalkamıyordu. Ayrıca eski minibüsü bozulmuştu ve yenisini almak için kredi çekmişti. Tüm bu baskılar nedeniyle cinnet geçirmiş olabilir."

Jo tekrar mutfak dolabına baktı ve o akçaağaç dolabı Sam Tarkin'in ellerinin zımparalayıp verniklediğini gözünde canlandırdı. *O adam bu mutfağa gelmiş, büyükannemin ona hazırladığı öğle yemeklerini yemiş.*

"Bana çocuklarını anlatsana" dedi.

"Onlara ne olmuş?"

"Bugün onların evine gittim."

"Neden?"

"Reuben'e Zoe Conover'ı sormak için."

Owen ona kaşlarını çattı. "Reuben'den şüphelenmiyorsun, değil mi?"

"Artık şüphelenmiyorum. Kızın kaybolduğu gün nerede olduğunu kanıtlayabiliyor, ablasıyla hastanedeymiş. Ama Conover'lardan nefret ediyor. Nedenini biliyor musun?"

Owen omuz silkti. "Paraları var, kocaman bir yazlık evleri var. Böyle insanlar genellikle nüfuzlarını kullanırlar. Bu da Reuben ve Abigail gibi neredeyse hiçbir şeyi olmayan insanları öfkelendirir."

Jo, Abigail'in hastane masraflarını ve onlarınki gibi bir harabe de olsa su kıyısındaki bir evin emlak vergisi yükünü düşündü. "Nasıl geçiniyorlar? Reuben'in düzenli bir işi yok. Abigail de hiç çalışmamış, dolayısıyla emekli maaşı yoktur."

"Hiçbir fikrim yok. Belki sigortaları vardı."

"İki kardeş hakkında beni rahatsız eden başka bir şey daha var" dedi Jo. "Tam anlamıyla dürüst olmadıklarını hissettim. Söylemekten kaçındıkları, gizledikleri bir şey var sanki."

"Ah Jo. Hayatı bu şekilde, yani herkesin bir şeyler gizlediğini düşünerek, herkese şüpheyle bakarak yaşamak senin için zor olmalı."

"Evet, şu an şüpheleneceğim biri olsa iyi olurdu. Elimde hiç şüpheli kalmadı."

"Luther Yount'u tutukladığını duydum."

"Onu serbest bırakmak zorunda kaldım. Yeterli delil yoktu."

"Onun suçlu olabileceğini hiç düşünmedim zaten. Peki, olayın neresindesin şu an?"

Jo sandalyeye yaslanıp iç geçirdi. "Hiçbir yerinde."

29
Maggie

"Beni kurtardın Maggie. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum" dedi Luther.

Mutfak masasında oturmuş, Maggie'nin şeker ve Callie'nin Jersey ineğinden gelen kremayla içilebilir hale getirdiği sert kahveyi yudumluyorlardı. Taze biçilmiş saman kokusu akşam esintisiyle birlikte içeri süzülürken Maggie pencereden Callie'nin gece için keçi sürüsünü tarladan ahıra götürdüğünü gördü.

"Callie sana kavuştuğu için mutluyum" dedi Maggie.

"Ama beni kelepçelerle götürülürken görmek onu çok sarstı. Ne olduğunu bilmiyordu. Hayvanlarla ilgilenmesi güzel. Onlarla meşgul oluyor."

"Peki ya sen? Sen nasılsın?"

Luther başını iki yana salladı. "Alnıma kocaman bir uyarı işareti yapıştırılmış gibi: 'Dikkat. Adam Kaçırır.' İnsanların bana nasıl baktığını, benden uzak durup yolun karşısına geçtiklerini görüyorum. Yanlış *bir şey* yapmış olmasam polis beni tutuklamazdı, diye düşünüyorlar. Pencereden her baktığımda araç yoluma yine bir polis arabası gelecek sanıyorum. *Senin* benden hiç şüphe etmediğine seviniyorum."

Maggie hassas bir konuyu açmaya hazırlanırken kahvesinden bir yudum içti. "Şimdi benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne istersen."

Maggie fincanını bırakıp ona baktı. "Bana gerçeği anlat."

"Sana hiç yalan söylemedim."

"Ama tamamen dürüst olmadın. Zoe Conover'ı gölette bıraktıktan sonra nereye gitttiğin konusunda. Bana bir adamı öldürmeyi planladığını söyledin."

Luther bakışlarını kaçırıp pencereye baktı. "Ciddi değildim. Öylesine söyledim. Bu konuyla ilgisi yok."

"Benim açımdan var. Bana düzgün bir cevap vermedin. Hatta nereye gittiğin konusunda kendi torununa bile yalan söyledin. Şimdi anlatmazsan bana söylediğin herhangi bir şeye nasıl inanabilirim?"

Luther pişmanlıkla nefesini dışarı verdi. O an yüzü Maggie'nin onu daha önce hiç görmediği kadar yaşlı ve yorgun bir ifadeye büründü. "Ciddi misin Maggie? Onca şeye rağmen bana güvenmiyor musun?"

"Polise traktör parçası bakmak için Augusta'ya gittiğini söyledin. Callie'ye de aynısını söyledin. Ama arkadaşlarımla birlikte bölgedeki tarım ekipmanı satan tüm dükkânları gezdik ve kimse seni o gün gördüğünü hatırlamıyor."

Luther sessiz kaldı.

"Polis telefonunun izini sürdü Luther. Augusta'da hiç durmadan Lewiston'a devam etmişsin. Neden?"

"Orada bir adam var. Ona borcum var."

"Neden ona bir çek göndermiyorsun?"

"Banka kayıtlarımda görünmesini istemiyorum."

"Nakit mi ödüyorsun?"

"Evet."

"Kim bu adam?"

"Önemli değil."

"İsmini söyle Luther."

Luther gözlerini masaya indirdi. Yıllarca çiftlikte çalışmaktan ve sert hava koşullarından lekelenmiş ellerine baktı. "Jesse Bass."

"Bu adamın elinde sana karşı nasıl bir koz var?"

"Koz mu? Koz filan yok."

"Sana şantaj ya da benzer bir şey..."

"Şantaj yok! Bu..." Luther iç geçirdi. "Onu uzak tutmaya çalışıyorum. Hayatımızı mahvetmesini engellemek için."

"Hayatınızı nasıl mahvedebilir?"

"O Callie'nin babası."

Maggie şok içinde ona baktı. "Babası mı?"

"Bazen onu öldürmek daha kolay olur diye düşünüyorum" dedi Luther. "Evet, bunu düşündüm. Boston'da kapıma dayanıp para istediğinden beri. Kızım öldükten sonraki yıldı. Uyuşturucu satma suçundan hapisten yeni çıkmıştı. Daphne'mi öldüren uyuşturucuları. Callie o zamanlar daha üç yaşındaydı. O benim hayatımın tek anlamı olmuştu ve bu *alçak* herif onu benden almakla tehdit ediyordu."

"Mahkeme ona asla velayet vermez."

"İnsan öyle düşünüyor tabii ama adam onun babası. Başına bela açabilirdi. Kızımı onun yüzünden kaybettim. Callie'ye yaklaşmasını istemediğim için ona para verdim ve bizden uzak durmasını söyledim."

"Sonra Maine'e taşındın."

Luther başıyla onayladı. "Üniversiteden ayrıldım ve bu araziyi satın alıp bu kulübeyi inşa ettim. Burayı yuvam yaptım. Kaçtığımızı sanıyordum. Artık bittiğini, ondan kurtulduğumuzu sanıyordum. Ama geçen yıl bizi tekrar buldu. Tabii yine para istedi."

"Onu alamaz Luther, artık mümkün değil. Callie nerede yaşamak istediğine karar verebilecek yaşta."

"Ama babasının kim olduğuyla, *ne* olduğuyla yüzleşemeyecek kadar genç. Belki on sekiz yaşına geldiğinde, gerçeği kabullenebilecek yaşta olduğunda ona söylerim. Ama şimdi değil. Şimdi o adamı uzak tutmalıyım."

"Ona para vererek mi?"

"Buna değer." Luther duraksadı. "Yine de onu öldürmenin daha kolay olacağını düşünüyorum. Onu özleyecek biri var mıdır? Onun ölü olduğu bir dünya eminim daha güzel bir yer olurdu."

"Bunu duymadığımı varsayıyorum."

"Kürek getirir misin?"

Birbirlerine baktılar ve gülmeye başladılar. Evet, tanıdığı Luther buydu, karlı bir tarlada hayatını kurtaran adam. Sırrını saklayan adam, tıpkı kendisinin de onun sırlarını sakladığı gibi.

"Küreğe gerek yok" dedi Maggie. "Daha iyi bir fikrim var."

30

Jesse Bass, Lewiston'daki Oxford Caddesi'nde, yaşını her yönüyle yansıtan yüzyıllık bir apartmanda yaşıyordu. Beyaz boyası dökülmüş, ahşap balkonlar sarkmıştı. Evlerin içindeki halılar da muhtemelen yıpranmış, tuvaletler pas lekeleriyle dolmuştu. Tam da Bass gibi adamların yaşayacağı türden bir yerdi.

Maggie ve arkadaşlarının Bass hakkında kapsamlı bir dosya hazırlaması zor olmamıştı. Otuz sekiz yaşında, açık kahverengi saçlı, mavi gözlü, bir yetmiş sekiz boyunda, yetmiş iki kilo, beyaz bir erkek olduğunu öğrenmişlerdi. İki yıl önce MCI-Concord Hapishanesi'nden çıktığında bu kilodaymış en azından. Genç yaşına rağmen B sınıfı uyuşturucu bulundurma ve kaçakçılığını yapma, darp, hırsızlık ve yasadışı silah bulundurma gibi suçlardan kabarık bir sabıka kaydı vardı. Bu suçlar yüzünden birkaç defa hapis cezasına çarptırılmış biri olarak artık yasal bir meslek seçmesi beklenebilirdi ama öyle olmamış, adalet sistemi Jesse Bass'ı ıslah edememişti; o da şantajcılığa geçmişti.

Declan ve Maggie, Bass'ın yaşadığı apartmanın karşısına park ettikleri arabalarından giriş kapısını izleyerek hedeflerinin ortaya çıkmasını bekliyorlardı. Maggie, Bass'ın vesikalık fotoğrafını kucağına koymuştu ve babasının dar çene yapısını, geniş alnını ve alnına doğru üçgen oluşturarak inen saçlarını alan Callie'ye benzerliği onu tedirgin etmişti. Callie ortak genlerinin fiziksel kanıtlarını taşısa da Maggie Bass'ın o soğuk bakışlarında, çok sevdiği genç kızın tatlılığını ve nezaketini göremiyordu. Bu adam Callie'nin hayatını mahvedebilirdi ve Luther gibi Maggie de Jesse Bass'ın Callie'ye

yaklaşmasını hiç istemiyordu. Callie birkaç yıl daha masumiyetinin korunmasını hak ediyordu. Babasını tanımak ve annesinin ölümüne nasıl katkıda bulunduğunu öğrenmek için henüz çok gençti. Zamanla belki bu gerçekle başa çıkabilirdi ama henüz değil. Maggie buna engel olabilirse şimdilik öğrenemezdi. O yüzden de şimdi böyle bunaltıcı bir günde arabada oturmuş, harap haldeki bir binayı izliyordu.

"İşte. Bu o" dedi Declan.

Jesse Bass az önce binadan çıkmıştı. Gri tişört ve üzerinden düşen mavi bir kot pantolon giymişti ve birkaç gündür tıraş olmamış gibi görünüyordu. Kaldırımda durdu ve parlak güneşe karşı gözlerini kısarak koyu renk gözlüğünü taktı.

Maggie kulaklıklı mikrofonunu takıp "Ben, adamımız binadan çıktı. Şu an Oxford Caddesi'nde kuzeye doğru yürüyor. Doğruca sana geliyor" dedi.

Bass kaldırımın tek sahibi kendisiymiş gibi tam ortasından ağır adımlarla yürüyordu. Bebek arabasındaki küçük çocuğuyla başörtülü bir kadın diğer yönden gelirken bile Bass kaldırımı tümüyle kaplamaya devam ederek kadını kenara çekilmeye zorladı.

Maggie, kulaklığından Ben'in "Onu görüyorum. Şimdi peşindeyim" dediğini duydu.

Bass binadan çıktığına göre Maggie artık harekete geçebilirdi. Bir beyzbol şapkası takıp siperliğini alnına kadar indirerek kırmızı DoorDash teslimat çantasına uzandı.

"Bundan çok emin değilim" dedi Declan.

"Hepimiz benim gitmem gerektiği konusunda anlaştık."

"*Ben* kimseyle anlaşmadım. İzin ver ben gireyim."

"*Senin* gibi birini hatırlarlar. Ama beni fark etmezler bile. Bu benim süper gücüm Declan."

Böylece klimalı araçtan inip pekmezin içinde yürüyormuş gibi hissettiren bunaltıcı sıcağa adım attı. Teslimat çantasını omzuna asıp gömleğini çekerek beline taktığı Walther'i iyice gizledi. Aslında silah almayı planlamamıştı ama Declan ısrar etmişti. Silah bazen işleri karmaşık bir hale sokabiliyordu. Metal dedektörlerini harekete

geçirebilir, onu görenleri korkutabilir, kaçmaya çalışırken dikkatleri üzerine çekebilirdi. Ayrıca insana aşırı bir özgüven de veriyordu ki bu da işin en tehlikeli kısmı olabilirdi.

Ön kapıya doğru yürürken Declan'ın bakışlarını üzerinde hissetti. Binadan içeri girebilmek için kapı zillerine rastgele basmaktan, binaya girip çıkan birine DoorDash çantasını göstermeye kadar birkaç stratejisi vardı. İnsanlar ona bakınca emekli olana kadar birkaç dolar kazanmaya çalışan paraya muhtaç zavallı bir büyükanne olduğunu düşüneceklerdi. Ancak bu stratejilerin hiçbirine gerek kalmamıştı çünkü kapı bir taşla açık tutulmuştu.

Bu kadar güvenlik yeterliydi demek ki.

Lobide onu sorgulayacak, onu budala büyükanne kılığında görecek kimse yoktu. İşin bu kadar kolay olması onu neredeyse hayal kırıklığına uğratmıştı. Yüzünü güvenlik kameralarından gizlemek için başını eğdi ama asansördeki HİZMET DIŞI tabelasından yola çıkarak güvenlik kameralarının da muhtemelen çalışmadığını tahmin etti.

Merdivenden üçüncü kata çıktı.

Böyle bunaltıcı bir günde insanlar havasız evlerini biraz olsun serinletmek için kapılarını açık bırakmışlardı ve özel hayatları olduğu gibi koridora yayılıyordu: ağlayan çocuklar, gürültülü televizyonlar ve musluk sesleri. Maggie 3F dairesine vardığında koridoru baştan sona gözden geçirdi. Ortalıkta kimse görünmüyordu.

Kapı birkaç sert tekmeyle kolayca açılabilecek kadar dayanıksız görünüyordu ama kilit şaşırtıcı derecede sağlamdı. Kilidi açmak tam bir dakikasını aldı. Ya Maggie eski becerisini kaybetmişti ya da Jesse Bass komşularından çok daha pahalı bir kilit taktırmıştı. İçeri girip kapıyı arkasından kapattı.

"İçerideyim" dedi kulaklığına. Ben ve Declan da kanalı dinliyorlardı. "Adamımız şu an nerede?"

Ben "Nehir kenarındaki bir parkta. Senden bir kilometre filan uzakta" diye cevapladı.

"Ne yapıyor?"

"Öylece oturuyor. Şimdilik sorun yok."

Declan'ın sesi kulaklığından geldi. "Çabuk ol, tamam mı?"

Maggie, şimdiye kadar çoktan soğuyup yenilmez hale gelmiş hamburgerin olduğu DoorDash çantasını yere bırakıp daireyi hızlıca taradı. İçerisi tam da tahmin ettiği gibi iç karartıcıydı. Oturma odası pizza ve bira kutularıyla doluydu ve kirli çoraplar sehpanın altında birikmişti. Adamın ev işlerinden anlamadığı belliydi ama şu ana kadar mahkemede aleyhine kullanılabilecek bir şey görmemişti. Maggie kanepeye bırakılmış kot pantolonu alıp ceplerinde kaçak mal aradı ama yarısı içilmiş bir esrardan başka bir şey bulamadı. O da bugünlerde yasaldı zaten. Ama daha fazlası da olmalıydı. Can çıkar huy çıkmazdı ne de olsa ve Bass da bir anda yasalara uymaya başlamış olamazdı.

Maggie yağ lekeleriyle kaplı mutfağa geçip buzdolabını açtı. Dondurucuda, birkaç kat plastiğe sarılmış nakit para destesi buldu. İşler ilginç bir hal almaya başlamıştı. Bu Luther'in ona verdiği para mıydı? Maggie o parayı geri almayı çok istese de hırsızlık yapamazdı. Böylece parayı tekrar dondurucuya koydu.

"Maggie?" Declan'ın sesi kulaklıktan geldi.

"Henüz bir şey yok. Adamımız ne yapıyor?"

Ben sorusunu "Parkta biriyle buluştu. Erkek, dazlak kafa, Bass'ın yaşlarında. Bir takas yapıyorlar" diye cevapladı.

"Umut verici görünüyor."

"Hepsini kameraya aldım."

Maggie mutfaktan çıkıp yatak odasına geçti. Yerde kirli iç çamaşırlarıyla çoraplardan oluşan zehirli bir çöp yığını buldu. Oda sigara dumanı ve eski ayakkabı kokuyordu. Dolaba gidip askılardaki gömleklerle ceketlere göz gezdirdi ve ardından en üst rafa uzanıp 9 milimetrelik mermi kutusunu aldı. Yaramaz çocuk. Maine'de silah yasaları çok sıkı olmasa da Bass gibi hüküm giymiş suçluların ateşli silah sahibi olması yasaktı. Ancak bu bile onu uzun süre hapse atmak için yeterli değildi. Daha önemli bir şeye ihtiyaçları vardı.

Maggie bu kez rafın biraz daha arka tarafına uzandı ve plastik bir torba buldu. İlk başta torba boş gibi göründü ama sonra içinde mavi toz kalıntıları olduğunu fark etti. Daha da ilginçti. Bunlar kaçak uyuşturucu kalıntıları mıydı, yoksa hap üretiminde kulla-

nılan inaktif bir bağlayıcı mıydı? İkisi de Maggie'nin doğru yolda olduğuna işaretti. Yatağa dönüp iç geçirdi. Kim bilir orada onu nasıl pis bir sürpriz bekliyordu? Dizlerinin üzerine çöküp bazanın altına baktığında oraya saklanan şeyi görünce zafer kazanmış gibi güldü.

Sahte ilaç yapmakta kullanılan bir hap presi vardı.

Maggie presin üzerinde kalmış olabilecek kimyasallara maruz kalmamak için eldiven taktı ve fotoğraf çekerken aynı mavi kalıntının makineyi de kapladığını fark etti. Fentanil miydi bu, MDMA mı? Hangisi olursa olsun Jesse Bass'ı uzun bir süreliğine hapse gönderecek bir şeydi belki de.

Yan odadan gelen bir sesle irkildi. Eve biri girmişti. Kapının kapandığını duydu ve kalbi küt küt atarak ayağa fırladı.

"Hey Jess?" diye seslendi bir adam. "Döndün mü?"

Maggie çılgına dönmüş halde yatak odasından kaçmanın bir yolunu aradı. Ama kaçış yoktu ve yatağın altı da sığabileceği kadar geniş değildi. Tek bir seçeneği vardı; dolaba saklanmak. Hemen içine girip kapıyı kapattı ve asılı gömleklerin altına kıvrıldı. Mutfakta buzdolabının kapısı gürültüyle kapandı ve bir bira kutusu açıldı.

Ayak sesleri yatak odasına doğru ilerledi.

Kulaklığından Declan'ın "Mags, gitme zamanı. Bass parktan dönüyor" diyen sesini duydu.

Adam artık yatak odasında, sesini duyabilecek kadar yakınına geldiği için Maggie Declan'a cevap veremedi. Kulaklıktan çıkabilecek sesleri engellemek için eliyle kulaklığı kapattı.

"Mags, duyuyor musun?" dedi Declan. "Hemen çık."

Çıkamam. Kapana kısıldım.

Ayak sesleri dolap kapısının önünden, Maggie'nin çömeldiği yerin sadece birkaç adım ötesinden geçip bitişikteki banyoya doğru ilerledi. Duvarlar o kadar inceydi ki, adamın nefes alıp verişini bile duyabiliyordu. Şimdi çişini yapıyordu.

"Mags, duyuyor musun?" diye tekrar etti Declan ısrarcı bir sesle. "En fazla iki dakikan var. *Hemen* oradan çık."

Adam banyodan çıkmadan önce fermuarını kapattı ve tabii ki ellerini yıkamayıp sifonu çekmeye bile tenezzül etmedi. Jesse Bass'ın

arkadaşları da çok tatlıydı. Adam yatak odasından çıkıp oturma odasına döndü. Maggie o sırada yerde bıraktığı kırmızı DoorDash teslimat çantasını hatırladı. Jesse onu görürse eve birinin girdiğini ve hâlâ içeride olduğunu anlayacaktı.

Oturma odasında televizyon açıldı. Erkek bağırışları, silah sesleri, araba kovalamacasında lastiklerin çığlık attığını duydu. Kendi sesini bastıracak kadar gürültü vardı.

"Declan" diye fısıldadı. "Dışarı çıkamıyorum."

"Ne oldu?" dedi Declan hemen.

"Eve başka biri girdi. Dolapta saklanıyorum. Dikkatini başka yöne çekmek gerek..."

Oturma odasından kilit sesi geldi ve evin kapısı gürültüyle kapandı. Jesse Bass geri dönmüştü.

"Aldım" dedi Bass ziyaretçisine.

"Ne kadar?"

"Bir tur daha yeter. Ne izliyorsun?"

"Bilmem. Saçma bir şey."

Televizyon kapanınca aniden oluşan sessizlikte Maggie kanın kulaklarına hücum ettiğini duydu. İki adamla birlikte bir dairede mahsur kalmıştı ve en az birinde muhtemelen silah vardı. Kendisinin de silahı vardı ama şu an bu işi silahlı çatışmayla çözmek istemiyordu. Birisi yaralanacaktı ve kan dökülmesinin ötesinde sonuçları olacaktı.

Ayrıca görevi mahvetmiş, Luther'i hayal kırıklığına uğratmış olacaktı.

Maggie meslek hayatı boyunca felaketin eşiğine geldiği zamanlarını düşündü. Ama sonunun harabeye dönmüş bir evde iki zavallıyla girdiği çatışmada geleceğini hiç hayal etmemişti.

"Çıkalım mı?" dedi diğer adam.

"Gömleğimi değiştireyim" dedi Bass. "Dışarısı fırın gibi. Sırılsıklam oldum."

Ve işte böyle bitecekti. Maggie tüm kaslarının gerildiğini hissetti. Bu iki genç adamdan ancak onları şaşırtarak kurtulabilirdi. *Dolaptan fırlayıp kapıya doğru koşacaktı.* Yeterince hızlı olabilirse adamların

tepki vermesine, yani ateş etmelerine fırsat bırakmadan evden çıkabilirdi. Ama iki kat merdiveni onlardan daha çabuk inebilir miydi?

Bass'ın ayak sesleri yatak odasına doğru gelerek dolaba yaklaştı. Maggie kapı kolunun döndüğünü duydu. Silahını kaldırdı.

Bir yerde yangın alarmı çalmaya başladı.

"Bu da nesi?" dedi Bass.

Biri dairenin kapısını sertçe ve ısrarla yumruklarken "Bu katta yangın var! Herkes hemen dışarı çıksın!" diye bağırdı. *Declan.*

"Hey dostum" diye seslendi Bass'ın arkadaşı. "Hemen çıkalım!"

Bass'ın ayak sesleri yatak odasından uzaklaştı ve dairenin kapısı sertçe kapandı.

Maggie adamların koridordan gitmesi için on saniye bekledikten sonra dolaptan çıkarak oturma odasını geçti. DoorDash teslimat çantası, az önce dışarı çıkan iki adamın dikkatini çekmeden bıraktığı yerde duruyordu. Maggie çantayı alıp daireden çıktı.

Koridorda merdivene doğru koşturan bina sakinlerine katıldı. Dışarı çıktığında ortalık onu kamufle edecek kadar kalabalıktı. Mavi beyzbol şapkalı bir büyükanne olarak zaten kimse onu fark etmezdi. Bass ve arkadaşı, yanlarından geçip Declan'ın onun beklediği arabaya bindiğini görmediler bile.

"Çok eğlenceliydi" dedi.

"Ödümü patlattın."

"Dikkatlerini dağıttığın için teşekkürler. Çatışma çıkmadan oradan kurtulamazdım."

"Artık böyle gerginlikleri kaldıramıyorum. Bir dahaki sefer ben içeri girerim, sen destek olursun."

"Bir dahaki sefer de mi olacak?"

"Yeterince uzun yaşarsak."

Maggie ona zaferle gülümsedi. "Onu köşeye sıkıştırdık Declan."

Declan ona baktı. "Öyle mi?"

"Onu A sınıfı uyuşturucu bulundurma ve satma suçundan tutuklayacaklar. Kanıtlar yatağının altındaydı. Fotoğraflarını çektim." Arabanın penceresinden Jesse Bass'a baktığında kemerine sıkıştırılmış bir silahın yarattığı şişkinliği gördü. "Silah taşıma suçunu da eklersek Luther'i uzun bir süre rahatsız edemez demektir."

Telefonunu çıkarıp Ingrid'i aradı. O akşam, kanıt niteliğindeki fotoğraflarla birlikte isimsiz bir ihbar Lewiston Polis Departmanı ve Maine Eyalet Polisi'ne ulaşacaktı. İşe başlamanın zamanı gelmişti.

Ama Maggie numarayı çevirmeden önce Ingrid onu aradı.

"Polis telsizinden duydum" dedi Ingrid.

"Ne duydun? Ne oluyor?"

"Zoe Conover'ı buldular."

31

Jo

Susan Conover aklı başından gitmiş bir halde sinir bozucu aile üyeleriyle birlikte acil servise gelip hemen Jo'nun yanına koştu.

"Nerede o? *Nerede?*"

Jo o kaos ortamını sakinleştirmek için iki elini birden kaldırdı. Hastane bekleme odası hastalarla doluydu, bir bebek ağlıyordu ve Conover ailesinin altı üyesinin de gelmesi gürültü ve kargaşayı daha da artırmıştı.

"Zoe'yi ameliyathaneye götürdüler" dedi Jo.

"Onu neden ameliyat ediyorlar? Ona ne oldu?"

"Doktorlarla konuşmalısınız. Ben gerçekten..."

"*Söyle bana*!" diye bağırdı Susan.

Jo tüm konuşmaların aniden sustuğu bekleme salonuna göz attı. Bebeğin durmak bilmeyen çığlıkları dışında ses yoktu. Kendi ağrılarını ve hastalıklarını bir süreliğine unutan herkes şimdi Jo ve Susan'a, gözlerinin önünde yaşanan bu dramaya bakıyordu.

Jo, Susan'ın kolunu tutup onu, diğerlerinin duyamayacağı bir köşeye götürdü.

"İki yürüyüşçü kızını bir vadinin dibinde bulmuş" dedi Jo alçak sesle. "Zoe'nin oraya nasıl düştüğünü bilmiyoruz ama vücudunda düşme sonucu birçok kırık oluşmuş. Kafatası, leğen kemiği gibi. Ayrıca birkaç kaburga kemiği de kırılmış."

"Ama hayatta?" Susan nefesini bir anda dışarı verip duvara yaslanarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Oh, şükürler olsun. Hayatta. Kızım hayatta..."

Şimdilik, diye düşündü Jo, bu da her an değişebilirdi. Susan'a ümit vermek, kızının hayatta kalamama ihtimali söz konusuyken onun duygularını altüst etmek zalimce olurdu. Kurtarma ekipleri sedyeyi ambulansa yüklerken Jo o kırık bedeni, kanla yapışmış saçları, güçsüz uzuvları görmüştü. Evet, kızın kalbi hâlâ atıyordu ama kırık kafatasının içinde Zoe Conover denen kızdan geriye ne kalmıştı?

Ethan karısına sarıldı ve Susan ona yaslanırken Jo'ya "Onu iki yürüyüşçünün bulduğunu söyledin, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Zoe, onların yürüdüğü patikanın birkaç metre ötesindeymiş. Köpekleri ormana koşmasa belki de onu hiç bulamayacaklardı. Köpek bir koku almış ya da ses duymuş olmalı. Onun peşinden koşmuşlar ve kızını sığ bir dere yatağında bulmuşlar. Bu kadar uzun süre hayatta kalmasını sağlayan bu olabilir. En azından bilinci yerinde olduğu süre boyunca su içebilmiş. Son birkaç gecedir hava da ılık."

Conover ailesinin diğer üyeleri de detayları duymak için yanlarına gelmiş, bekleme odasındaki meraklı bakışlardan ve kulaklardan korunmak için bir çember oluşturmuşlardı.

"Hangi yürüyüş yolu?" diye sordu Colin.

"Taşlı Dere. Yolun başlangıcı Bakireler Göleti'nin yaklaşık on üç kilometre batısında. Zoe Indian Head gözetleme noktasının hemen aşağısındaki on iki metrelik vadinin dibinde bulundu."

"Oraya nasıl gitmiş ki?"

"Bilmiyoruz."

O an hastane kapıları açıldı. Jo, Ingrid ve Lloyd Slocum'un acil servis bekleme odasına görev başındaki bir çift gibi girdiklerini gördüğünde neredeyse inledi. Ama zaten tam da bu yüzden orada değiller miydi? Slocum'lar her zaman görev başındaydılar.

"Şef Thibodeau" dedi Ingrid. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

"Şimdi seninle konuşamam."

"Kızın bulunduğunu duyduk..."

"Dur. *Yeter*." Jo, çifti Conover'lardan uzaklaştırıp çıkışa yönlendirdi.

"Üzerinde sadece mayosuyla" dedi Lloyd.

Bunu nasıl öğrenmişler? "Burada olmaz. *Dışarı*" diye emretti Jo.

Vınlayarak açılan acil servis kapısından geçip boş ambulans araçlarının beklediği otoparkın yanında durdular. Bölgenin tamamına hizmet veren bu hastaneye turistler ve yerli halk kalp krizi, kırık kemikler ve gıda zehirlenmesi için geliyordu. Böylesine yoğun bir yaz gününde otopark neredeyse tamamen doluydu ve Jo o an hızla uzaklaşan bir ambulansın siren sesini duydu.

"Üzerinde mayo olduğunu nereden biliyorsunuz?" dedi Jo.

"Kaynaklarımız var" dedi Ingrid.

"İlk müdahale ekipleri mi söyledi?"

"Burası küçük bir kasaba. İnsanlar konuşur. Kızın üzerinde mor bir Speedo vardı, değil mi?"

Jo onlara sert bir bakış attı. "Evet."

"Ama Luther Yount onu tekne rampasına bıraktığında üzerinde elbise vardı."

"Bay Yount öyle diyor."

"Biz ona inanıyoruz" dedi Lloyd. "Sen neden inanmıyorsun?"

"Çünkü Bay Yount gerçeği tümüyle söylemedi. Bir şey sakladığı belli."

"Ama *bu* konuda gizlemiyor. Onu Bakireler Göleti'ne bıraktığında üzerinde elbise olduğunu söyledi. Çamaşır makinesinde bulunan elbise. Altı gün sonra ise kız bir vadide üzerinde mayoyla bulundu. Bu arada, ayakkabılarını buldunuz mu?"

Jo iç geçirdi. "Bir sandaletin teki. Diğer teki de muhtemelen vadide bir yerlerde. Daha kapsamlı bir arama yapacak fırsatımız olmadı henüz."

"O konuyla biz ilgileniyoruz" dedi Ingrid.

"Ne?"

"Bizimkiler orada, arıyorlar."

Bizimkiler. Yani Martini Kulübü'nün diğer üyeleri. "Orası bir olay yeri Bayan Slocum. Sen ve arkadaşların oraya giremez."

"Orasının bir suç mahalli olduğuna şüphemiz yok" dedi Ingrid. "Ama sorumuza dönersek mayolu bir kız nasıl oluyor da en son görüldüğü göletten kilometrelerce uzaktaki bir vadide bulunuyor? İşte bu her şeyi değiştiriyor."

"Açıkla."

"Bu durum neden kaçırıldığı konusunda bambaşka bir neden sunuyor. Sırt çantasının neden birinci karayolunda bırakıldığını, cep telefonunun neden Farley Wade'in kamyonetine konduğunu da açıklıyor. Evet, şimdi her şey mantıklı geliyor, tabii..." Ingrid duraksadı. "Cinsel taciz kanıtı var mı?"

Jo, konunun şaşırtıcı bir şekilde değişmesi karşısında irkilerek ona baktı. "Doktorlar onun hayatını kurtarmaya çalışıyorlar, kanıt toplamaya değil!"

"Mayosu sağlam mıydı?"

Jo sorular karşısında duyduğu öfkeyi bastırıp sakin bir sesle "Evet, mayosu sağlamdı ama cinsel tacize uğrayıp uğramadığını bilmiyoruz" dedi. "Vadiye nasıl düştüğünü bile bilmiyoruz."

"Hiçbir şey söylememiş mi?"

"Onu bulduklarında bilinci kapalıymış. Doktorlar kafatasında kanama olduğunu düşünüyorlar ve bu yüzden de onu ameliyata aldılar, beynindeki basıncı azaltmak için." Jo acil servisin kapılarına baktı. "Hayatta kalması bile mucize."

"O bir sporcu" dedi Lloyd. "Genç ve formunda. Onun gibi biri bu travmayı atlatır."

"Ama ne halde olur kim bilir" dedi Ingrid. "Yaşadıklarını anlatamayabilir."

"İşte tam da bu yüzden işime dönmem gerekiyor" dedi Jo.

Ingrid başıyla onayladı. "Biz de öyle."

32
Maggie

Maggie şimdi Declan ve Ben'le birlikte yol kenarından vadinin karşısına, kendine özgü şeklinden dolayı Indian Head* adı verilen kayalığa bakıyordu. Öğleden sonra güneşi kayalıklara eğik bir şekilde vurduğunda soylu alnı ve belirgin çenesiyle gerçekten de profilden bir görüntüye benziyordu. Bu göz alıcı bir semboldü ve fırsatı olanlar için ziyaret etmeye değerdi ancak güzel manzaralı bu seyir noktası, turistlerin genellikle tercih ettiği kıyı rotasına hiç yakın değildi. Yazın en hareketli döneminde bile bu yol yoğun olmazdı, dolayısıyla ceset atmak için uygun bir yerdi. Fazla çaba gerektirmeyeceği kesindi. Tam da bu dönemeçte durup bagajı açsanız cesedi dışarı alıp seyir noktasından aşağıya bırakmak bir dakika bile sürmezdi. Hemen altında cesedi yutacak kadar yoğun çalılarla kaplı on iki metrelik bir uçurum vardı. Buraya manzarayı izlemeye gelen hiç kimse, aşağıdaki çalıların arasında gizlenmiş, yatan bedeni asla göremezdi. Günler veya haftalar sonra çürümüş ceset kokusu belki yola kadar yükselebilirdi ama vahşi doğa leş dolu olduğuna göre kim bir geyik leşiyle bir kızın cesedinin kokusunu ayırt edebilirdi ki? O iki yürüyüşçü ve asi köpekleri olmasa Zoe Conover hâlâ orada yatacak, hiçbir zaman bulunamayacaktı. Etini yiyip kemiklerini etrafa saçan aç leş yiyicilerden başka cesedin yerini bilen de olmayacaktı.

"Keşke köpeği getirseydim" dedi Ben. "Böyle uzun bir yürüyüş yapmak hoşuna giderdi."

---

* Türkçe karşılığı Kızılderili Kafası. (ç.n.)

"Çok ilginç, köpek sever biri olduğunu hiç düşünmezdim" dedi Maggie.

"Ben de öyle." Ama Ben, Farley Wade'in siyah Labrador'uyla karşılaşır karşılaşmaz o da köpek de birbirlerine ilk görüşte âşık olmuştu. "Evelyn köpek sahiplenmeme asla izin vermezdi zaten. Şimdi o aşağılık Wade köpeği geri almak isterse çok kızarım."

"Stony Creek Trail'e giden en hızlı yol hangisi?" diye sordu Declan.

"Batı yönünde bir bağlantı yolu var" dedi Ben, telefonundaki haritaya bakarak. "O yol bizi oraya götürür."

Ben'in arabasını yol kenarında bırakıp batıya doğru yürüdüler ve sonunda TAŞLI DERE YOLU 1 KM tabelasını gördüler. Uzun otların arasında incecik bir çizgiye benzeyen yürüyüş yolu zar zor görünüyordu. Maggie sırt çantasını diğer omzuna takıp göğüs kayışını sıktı. Yürüyüşün henüz başında olmalarına rağmen terlemeye başlamıştı bile. "Beyler?"

"Bu yürüyüş dizlerimin hoşuna gitmeyecek" diye mırıldandı Ben.

Yol her adımda düşme veya bilek burkulması riski taşıyan gevşek taş ve ağaç kökleriyle dolu dönemeçlerle aşağıya doğru iniyordu. Üstelik iniş işin kolay kısmıydı ve böcek dolu bu sıcak günde yokuş yukarı çıkmayı da dört gözle beklediği söylenemezdi.

Ladin ve meşe ağaçlarının gölgesine inip dikenli dalların pantolonuna takıldığı böğürtlen çalılarının önünden geçtiler. Aşağıdaki dereden, akan suyun belli belirsiz çağıltısı geliyordu. Sivrisinekler, üzerine sıktığı yağlı sinek kovucuya bana mısın demeden yüzünün etrafında uçuşuyorlardı. Zaten her zaman böceklerin en sevdiği kan kaynağı olmuştu. Her yürüyüşte erkek meslektaşlarını görmezden gelip doğrudan ona saldırıyorlardı. Yaşı da onu cazip bir yemek olmaktan alıkoymamıştı.

Vadinin dibinde, sivrisineklerin daha da açgözlü olduğu ve koca bir bulut halinde Maggie'nin kafasına üşüştüğü bir su birikintisine girdiler. Burası Taşlı Dere'nin yanından geçen ana patikaydı. Doğuya yöneldiler, Zoe Conover'ın bulunduğu noktaya.

Ve tabii başka kanıtların da olabileceği yere.

Birkaç yüz metre sonra, dere kenarında acil durum görevlilerinin bıraktığı taze ayak izlerini gördüklerinde yaklaştıklarını anladılar. Yırtık bir bandajla bir şırınganın plastik kapağı toprağa gömülmüştü.

Declan çamurdaki pençe izlerini işaret etti. "Köpek yoldan bu noktada ayrılmış olmalı." Bir köpeğin burnunun hayret verici yapısını, insanların farkına bile varmadığı havadaki sayısız kimyasal sinyali kolayca algılayabildiğini düşündü. Yoksa yaralı kızdan gelen inilti, sızlanma ya da çığlık gibi bir ses mi duymuştu? Bir şey dikkatini çekmiş, sahiplerinden ayrılıp bu çalılıkların arasına girmesine neden olmuştu. Ve burada, bu nemli toprakta, pençesinin izleri buraya girdiğini gösteriyordu. Biraz ileride, köpeğin peşinden büyük ölçüde bataklık olan bu yere gelenlerin bıraktığı ayak izlerini gördüler. Sivrisinek bulutları iyice yoğunlaşırken çamur da botlarını her adımda biraz daha yutuyordu. Declan'ın hemen arkasından geldiğini, dalları çıtırdatan botlarının sesini duydu ve bu da onu gençliğine, havanın çürümüş bitki koktuğu Burma ormanlarında sessizce ilerlediği saha günlerine götürdü. O zamanlar daha hızlı hareket ediyor, sıcaktan ve çamurdan rahatsız olmuyordu çünkü yaşadığı şey onun için baş döndürücü bir korkuyla karışık bir maceraydı hâlâ. Yakalanma ve doğal olarak onu izleyecek sorgulama, işkence, olası infaz korkusu. Bugünse iki yakın arkadaşıyla ve sırt çantasında ağzına kadar dolu su şişesiyle yürüyüş yapıyordu. Buna rağmen o günlerde yaşadığı adrenalin patlamasını hissedebiliyordu. Bu yıpranmış vücut vazgeçmeye henüz hazır değildi.

Sonunda aradıkları yere vardıklarında Maggie kırık dallara, kafa karıştırıcı çizme izlerine baktı. Ben yanında nefes nefese kalmıştı.

"Seyir noktası tam üstümüzde" dedi Ben, ağaçların arasından, arabasını bıraktıkları yola doğru bakarak.

"Ve kız buraya düştü" dedi Maggie, kızı stabilize etmek için harcanan çabanın kanıtı olan tıbbi atıklarla dolu çamurlu zemini göstererek. İlk müdahale ekipleri hayat kurtarmaya odaklanmışlardı, kanıt toplamaya değil. Dolayısıyla olay yerini korumak ya da saldırganın bıraktığı ipuçlarını aramakla uğraşmamışlardı. Zaten bu vadide bu tür ipuçları bulamazlardı çünkü Zoe'yi kaçıran kişi muhtemelen buraya hiç inmemişti. On iki metre yukarıdaki yoldan

kızı uçurumdan aşağı itmişti. Belki de kızın çoktan öldüğünü, ölmemişse bile uçurumdan düşünce öleceğini sanmıştı. Ama düşüş anında ağaç dallarıyla çalıların yumuşatıcı etkisini ve dolayısıyla çarpışma şiddetinin azaldığını hesaba katmamıştı.

Ve bu vadide şans Zoe Conover'ın yüzüne ikinci defa gülmüştü: Dere kenarına düşmüştü. Buradan sürünerek çıkamayacak kadar yaralanmıştı belki ama su birikintisi sayesinde susuzluğunu giderebilmişti.

"Bir ceset atmak için uygun bir yer" dedi Ben.

"Ama onu neden buraya getirmiş? Kızın üzerinde mayo olduğuna göre göletin yakınlarında bir yerden kaçırıldı. Cesedi oraya atabilirdi. Onu suyun içinde bırakabilirdi."

"Ya göletten kaçırılmadıysa? Okyanus Ay Seyri'nden sadece üç kilometre ötede. Belki plaja gitmek için bir araca bindi ve oradan kaçırıldı."

"Bu da cesedin neden *buraya* atıldığını, sırt çantasınınsa kilometrelerce uzaktaki birinci otobana bırakıldığını açıklamıyor. Ayrıca cep telefonunu neden Farley Wade'in kamyonetine koymuş olabilir ki?" Ben başını iki yana salladı. "Mantıklı değil."

"Belki de amaç buydu" dedi Maggie. "Kafa karıştırmak."

Dağılıp ne aradıklarını bilmeden etrafı aramaya başladılar. Belki bir giysi parçası ya da kaçıran kişinin dokunduğu ve attığı, üzerinde belki bir parmak izi ya da DNA içeren bir eşya. Maggie o an kırık cam parçaları gördü ama üzerleri kalın bir toprak tabakasıyla kaplandığına göre muhtemelen yıllardır orada duruyorlardı. Yer yer eski kâğıt parçaları da göze çarpıyordu. Ben boş bir güneş kremi tüpünü yerden aldı. Hiçbiri yeni görünmüyordu. Bunlar, yukarıdaki seyir noktasından çöplerini atan ziyaretçilere aitti.

"İşte!" diye bağırdı Declan.

Maggie çalıların arasından onun durduğu yere, uzun beyaz çam ağacının dibine doğru yürüdü. Declan yere değil, tepesindeki dallara bakıyordu.

Ben de kızarmış suratı ve ter içinde kalmış haliyle onlara katıldı. "Ne var?"

"Şuna bak." Declan yukarıyı işaret etti.

Maggie ancak o zaman dallardan birine takılan şeyi gördü; yüzücü gözlüğü. "Bunu nasıl gördün?"

"Orada bir ispinoz kuşunun şarkı söylediğini duydum. Başımı kaldırdığımda kuş yerine dalda sallanan *o şeyi* gördüm." Maggie'ye dürbününü uzattı.

"İyi görmüşsün" dedi Ben, etkilenmiş bir şekilde.

"Gördün mü bak. Kuş gözlemciliği çok da faydasız bir hobi değil."

"Hatamı kabul ediyorum. Onu oradan nasıl alacağız peki?"

"Bana yardım edersen ben alırım Ben" dedi Declan.

"Ya da Jo Thibodeau'yu arayabiliriz" dedi Maggie, cep telefonunu çıkararak.

"Hazır buradayken alalım işte."

"Fazla yüksekte Declan. Bunu polise bırakalım."

Ama Ben, Declan'ı çoktan ilk dala çıkarmıştı. Declan, grubun en atletik olanıydı ve çiftlikteki engelli parkurda hepsini geride bırakır, ipleri kolayca tırmanır, engelleri aşardı. O zamanlara göre kırk yaş daha yaşlı ve saçları kırlaşmış olsa da bir ağaca tırmanacak kadar atletikti. Gözlüğün takılı olduğu dalın hemen altına ulaşıncaya kadar daldan dala tırmandı. Sonra tam üstündeki dalı sallayarak gözlüğü kımıldatmaya çalıştı.

"Düşüyor!" diye bağırdı.

Maggie bir *çatırtı* eşliğinde Declan'ın tutunduğu dalın aniden kırıldığını dehşet içinde gördü.

Gözlük düştü. Arkasından da Declan düştü.

33

Susan

Zoe iki yaşındayken zatürre tanısıyla hastaneye yatırılmıştı. Susan üç gün boyunca, kızının başından ayrılmayıp göğsünün inip kalkışını izlemiş, nefes alıp verişindeki her türlü değişikliği gözlemlemişti. Hemşirelik eğitimi almış olmasına rağmen kendi bebeği hastalanmıştı ve kendini suçlayıp duruyordu. Geçen haftaki kış yürüyüşünde onu yeterince kalın giydirmemiş miydi? Virüslü birinin kızına fazla yaklaşmasına mı izin vermişti? Diğer çocuklar bebeklik dönemini hafif bir nezleyle atlatırken Susan'ın kızı hastaneye düşmüştü ve Zoe'nin her hırıltısı ve öksürüğü, bir annenin en önemli görevini yerine getiremediğine, yani bebeğini koruyamadığına dair bir suçlama gibiydi.

Şimdi yine yatağının başında, solunum cihazının uğultusu eşliğinde kızının göğsünün inip kalkışını izliyor, yine başarısız olduğunu hissediyordu. Onu korumalıydı. Onu koruyup genç kızların etrafında dolanan canavarları ondan uzak tutmalıydı. Ama bunu yapamadığı için o canavarlardan biri kızını bu hale getirmişti.

Susan'ın neredeyse tanıyamadığı bir hale. Zoe'nin yüzünün sağ tarafı tuhaf şekilde kabarmış, gözleri şişip kapanmıştı. Beyin cerrahı kafatasına delik açıp beynine baskı yapan kanı boşaltabilsin diye o güzelim kahverengi saçlarının yarısı kazınmıştı. Doktor, Susan'a Zoe'nin tüm kırıkları hakkında bilgi vermişti ve liste o kadar uzundu ki bir kısmını hatırlayamıyordu; kafatası, pelvis, köprücükkemiği, iki kaburga kemiği. On iki metrelik bir uçurumdan sağ çıkmak neredeyse imkânsızdı ama Zoe'nin o düşüşten sağ çıkması kadar, günlerdir sağ kalması da bir mucizeydi.

"Kızınız gerçek bir savaşçı" demişti doktor.

Lütfen savaşmaya devam et hayatım. Lütfen bana dön.

Yoğun bakım ünitesinin perdesinin açıldığını duyunca Ethan'ın kafeteryadan döndüğünü düşünerek döndü. Ama onun yerine Elizabeth elinde iki fincan kahveyle içeri girdi. "Yoğun bakım ünitesine aynı anda sadece iki ziyaretçi alınıyor" dedi Elizabeth ve fincanlardan birini Susan'a uzatırken "Ethan'a eve gitmesini söyledim. Ben biraz seninle kalırım" diye ekledi. "Enerji verecek bir şey istersin diye düşündüm."

"Teşekkür ederim." Susan plastik kapağı kaldırıp kahve fincanından yükselen iştah açıcı buharı içine çekti. Şeker ve kafein tam da şu an ihtiyacı olan şeydi.

"Sakıncası var mı?" dedi Elizabeth, diğer sandalyeyi işaret ederek. "Kalabilir miyim?"

"Elbette." Başka ne diyebilirdi ki? *Hayır, kızımla yalnız kalmak istiyorum* mu? Elizabeth ona karşı her zaman içten olsa da Susan'ı hep kendinden uzak tutan soğuk bir havası, New England'a özgü itidalli bir hali vardı. Şimdi bu daracık odada yan yana otururken Susan konuşacak konu bulamıyordu.

"Bir şey söyledi mi?" diye sordu Elizabeth.

"Hayır. Onu barbitüratla yapay komaya soktular. Şişlik inene kadar beynini korumak, iyileşmesi için zaman tanımak için. İlaçları kademeli olarak kesince uyanacak ama şu an ne hatırladığını bilmiyoruz. Beklemekten başka çaremiz yok."

"Çok üzgünüm Susan."

"En azından uyanma şansı *var*."

"O genç ve güçlü. Sabırlı olmalıyız."

Solunum cihazı çalışıp Zoe'nin ciğerlerine hava verirken yine sessizlik oldu. Susan'ın endotrakeal tüpler ve solunum cihazları üzerinde çalıştığı hemşirelik eğitiminin üzerinden on yıllar geçmişti. Şimdi ani bir elektrik kesintisi ya da pnömotorakstan dolayı kızının ciğerinin düzgün çalışmaması gibi bir terslik yaşarlarsa ne yapması gerektiğini hatırlayabilecek miydi? Bu sorumluluğu düşünmek bile ellerini terletiyordu.

"Keşke onu daha iyi tanıyabilseydim" dedi Elizabeth, Zoe'ye bakarak. "Sen ve Ethan evlendiğinizde birlikte vakit geçirmek, aile olabilmek için çok zamanımız olduğunu düşünmüştüm. Ama hep bir engel çıktı."

Susan iç geçirdi. "Hayat."

"Evet. Hayat araya giriyor. George'un sağlığı. Ethan ve bir türlü bitiremediği romanı. Ve Zoe de hep okuldaydı. Doğrusunu istersen gençlerle iyi geçinemiyorum. Oğlanlar küçükken onlarla da baş edemiyordum. Ama daha çok çaba göstereceğim. Artık bir torunum var."

"Kit var."

Elizabeth omuz silkmekle yetindi. Sessizlik uzadıkça o sözün anlamı da önem kazanıyordu sanki.

"Kit... Kit hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

"O anlaşılmaz bir çocuk."

"Bebekken hastaymış."

"Sürekli hastaneye yatırılıyordu. Çocuk doktorları Kit'in neden sindirim sorunu yaşadığını hiçbir zaman tam olarak anlayamadılar. Dadı işe alındıktan sonra durumu biraz düzeldi. Ama o da bir yıl sonra istifa edince çocuğun durumu daha da kötüleşti. Bir ara o kadar zayıfladı ki, küçük bir iskelete dönmüştü. Brooke onu bu yüzden bırakmıyor sanırım. Colin'in başka bir dadı tutmasına izin vermedi. Başka kimseye güvenemedi. Ve çocuk annesine o kadar bağlandı ki, üniversiteye nasıl gidecek bilmiyorum." Zoe'ye bakarak "Ama senin kızın, o çok... *normal*" dedi.

Ya da öyleydi.

Bir süre öylece oturup solunum cihazının uğultusunu dinleyerek kahvelerini yudumladılar.

"Sana yeni bir bilgi verdiler mi?" dedi Elizabeth.

"Hayır. Bildiğin şeyler." Susan öne eğilip şakaklarını ovuşturdu. "Tanrım, keşke nasıl olduğunu anlayabilsem. Keşke mantıklı bir yanı olsaydı."

"Bu onların işi, senin değil. Senin işin kızın için güçlü ve sağlıklı kalmak." Elizabeth ayağa kalktı. "Gel, seni eve götüreyim."

"Burada kalmam lazım."

"Birkaç saatliğine sadece. Sağlığını korumak için akşam yemeği yemelisin. Kıyafetlerini de değiştirirsin belki."

Ve duş almalıyım, diye düşündü Susan buruşuk gömleğine bakarak. Elizabeth haklıydı; Zoe için güçlü ve sağlıklı kalmalıydı.

Başını sallayarak ayağa kalktı. "Birkaç saatliğine."

Evde duş alıp temiz bir gömlek giydi ve Zoe'nin başucunda geçireceği gece için gerekli şeyleri bir çantaya koydu. Yoğun bakımda gece sadece bir ziyaretçinin kalmasına izin veriliyordu ve Zoe gece uyanırsa annesini görmek isterdi. Bu yüzden Susan orada olacaktı.

Geceyi koltukta oturarak geçireceği için çok az uyuyabilecekti ama en azından kendine olabildiğince rahat bir ortam sağlayabilirdi. Hastaneler her zaman soğuk olduğu için terliklerini, çoraplarını ve bir eşofman üstünü çantasına koydu. Okumaya enerjisi olacağını sanmıyordu ama yine de İtalya'da tatile giden üç kız kardeş hakkındaki akıcı romanını yanına aldı. Zoe'yi oraya götüreceğine söz vermişti ve buna tutunması gerektiğini biliyordu; Zoe ve Ethan'la birlikte İtalya'daki bir plajda güneşlendiği, herkesin sağlıklı, mutlu ve bir arada olduğu o görüntüye. Bunu hayal edemezse gerçekleştiremezdi ve geleceğe dair bir hayale ihtiyacı vardı. Gerçekleşmesini dört gözle bekleyeceği bir şeye.

Telefon şarj cihazı. Onu unutmamalıydı.

Onu duvardaki prize takılı halde bıraktığı masaya gitti. O sırada Ethan'ın el yazmalarının olduğu sayfaları gördü. Daha önce okumadığı yeni sayfalardı bunlar.

Son paragrafı okurken kaşları çatıldı.

Gölette kaybolduğunda yaz mevsimiydi, öyle ani olmuştu ki yer yarılmış içine girmişti sanki. Polis çağırmışlardı tabii ama kimse bir şey bilmiyordu. Sonra sorular da aniden... bitti. Tuhaf olan da buydu. Bulunmuş muydu? Hepsi bir oyun muydu? Kimse bir şey söylemiyordu. Kimse bu konuyu konuşmak istemiyordu. Cevaplanmamış sorular zaman içinde hafızalardan silindi. Ceset bulunamadan. Kız hiç var olmamış gibi.

Susan şaşkın bir şekilde yatağa çöktü. Kayıp bir kız. Gölet. Tanrım, Zoe hakkında mı yazıyordu? Kızlarını, *onun* kızını, romanındaki bir karaktere mi dönüştürmüştü?

Aile üyelerinin alt kattan gelen seslerini, sofrayı hazırladıklarını duyuyor, güvecin lezzetli kokusunu alabiliyordu ama iştahı yine kapanmıştı. Ethan'ı, buraya gizlenip bu cümleleri yazdığını düşündü. Diğer erkekler eşlerini başka kadınlarla aldatırken Ethan Susan'ı üst kata gizlenip bu romanla aldatmıştı. Kendi ailesiyle beslenen bir yamyam gibi hikâyesini Susan'ın acısıyla besliyordu.

"Susan?" diye seslendi Ethan alt kattan. "Yemek hazır!"

Susan cevap vermedi, yerinden kıpırdamadı. Merdivenden gelen ayak seslerini duyduğunda, Ethan yatak odasına girdiğinde bile.

"Yemek yemeyecek misin?" dedi.

"Aç değilim."

"Az da olsa bir şeyler yemelisin. Son birkaç gündür neredeyse hiç uyumadın. Hastanede sırayla kalalım mı? İzin ver bu gece ben onunla kalayım."

"Bu da hikâyen için iyi bir konu olur."

"Ne?"

Susan ona baktı. "Onu romanına nasıl konu edersin Ethan? Hayatımızdaki *her şey* senin romanına malzeme olabilir mi?"

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"*Bundan* bahsediyorum." Susan masadaki sayfayı alıp ona doğru salladı. "Kayıp bir kız ha? Ciddi misin?"

Ethan kaşlarını çatarak önce sayfaya, sonra ona baktı. "Zoe'yi yazdığımı mı sandın?"

"Yazmadın mı? Yaşadığımız bu kâbusu yazdığına inanamıyorum. Doğru ya, *benim* yaşadığım kâbusu çünkü sen ve ailen bunu gerçek anlamda *hissetmiyorsunuz* bile. Zoe kaybolduğunda da hissetmediniz. Şimdi yaşam mücadelesi verirken de hissetmiyorsunuz. Ben bebeğimi kaybetmekten korkarken sen bunu yazmaya cüret ediyorsun."

"Bu doğru değil Susan."

"Burada, bu sayfalarda yazıyor işte. Kayıp kız. Yazlık evlerinde bir aile."

"Bu Zoe hakkında değil."

"Evin ismini bile değiştirmeye tenezzül etmemişsin. Ay Seyri. Ciddi misin sen?"

"Yemin ederim ki bu Zoe hakkında değil."

"Nasıldı o söz? 'İyi yazarlar ödünç alır, büyük yazarlar çalar'?"

"Bu hikâye Zoe hakkında değil diyorum sana! Bunlar yıllar önce, ben daha doğmadan yaşanmış bir olay hakkında. 1972'de kaybolan ve eve getirdiğin gazete makalesinde bahsedilen kadın hakkında. Hannah o zamanlar sekiz yaşındaydı ve olayı hatırlıyor. Ben sadece onun bana anlattıklarını yazdım. Polis evlerine gelip babasını sorgulamış."

"Neden babasını sorgulamış?"

"Çünkü kaybolan kadın Dr. Greene'in yanında çalışıyormuş. Sekreteri gibi bir şeymiş ve ona kadının nereye gittiğini bilip bilmediğini sormuşlar. Dalgıçların göleti araması üzerine konuşulmuş ama gerçekleştirilmemiş çünkü Hannah kadının sonunda ortaya çıktığını düşünüyor. Susan, ben Zoe hakkında yazmıyordum." Ethan onun elindeki sayfayı işaret etti. "*O kadın* hakkında yazıyordum."

"Bu gizemli kayıp kadın."

"Yemin ederim sana."

Susan yatağın üstünde öne doğru eğilip duştan sonra hâlâ nemli olan mis kokan saçlarını elleriyle taradı. "Tanrım, o kadar yorgunum ki sadece hep birlikte eve gidelim istiyorum. Her şey eskisi gibi olsun istiyorum."

"Ben de öyle." Ethan onun yanına oturup elini tuttu. "Seni seviyorum" dedi. "Kızımızı da seviyorum. *Bizim* kızımızı. İkinizden daha önemli hiçbir şey yok, hiçbir şey. Bana inanıyorsun, değil mi?"

Susan hiçbir şey söylemedi.

"Susan?"

Susan başını iki yana salladı. "Artık neye inanacağımı bilmiyorum."

Ethan aniden ayağa kalkıp masaya gitti ve notlarının yazılı olduğu sayfayı aldı. Susan'ı şaşkına çevirerek sayfayı ikiye ayırdı, sonra tekrar yırttı. Diğer sayfaları da öyle bir şiddetle yırttı ki sonunda geriye sadece küçük parçalar kaldı. Hepsini çöp kutusuna attı ve bitkin bir halde masaya yaslandı. "Keşke buraya hiç gelmeseydik" dedi. "Bu eve. Bu *lanet olası* eve. Gelmeyi hiç istemiyordum. Herkesin burada güzel anıları olabilir ama benim yok. Burası annemle

babamın sürekli kavga ettiği yer. Colin'in bana üstünlük tasladığı yer. Benden iri, hızlı, zeki olduğu için onunla asla boy ölçüşemediğim yer. Belki de bu yüzden yazar oldum. Mutlu sonlar yaratabilmek için." Ethan o an Susan'a baktı. "*Sen* benim mutlu sonumdun Susan. Şimdi seni kaybettiğimi düşünüyorum, yine benim hatam yüzünden. Zoe benim yüzümden kaçırıldı. Evde kalmalıydım. Nerede olduğunu bilmeliydim, ama şimdi..." Ethan başını salladı. "Üzgünüm. Çok üzgünüm."

Susan ayağa kalkıp onun yanına gitti. Omzuna dokunduğunda acısının vücuduna yayıldığını hissedebiliyordu. Sarıldılar ve onları dibe çekmeye çalışan şiddetli dalgalara karşı gelircesine daha sıkı sarıldılar.

"Yazdıklarımın Zoe ile hiçbir ilgisi yok" dedi. "Buna inanmanı istiyorum. Bana inanıyorsun, değil mi?"

"Evet" dedi Susan. Ama asıl aklından geçen şuydu: *Bilmiyorum.*

34

Maggie

Declan, Maggie'nin oturma odasındaki kanepede, kırık sol ayak bileğini minderlere dayayarak uzanmışken içinde bulunduğu durumdan utandığı çok belliydi. Utanmalıydı da. O ağaca tırmanmakla aptallık etmişti ve Maggie, Ben'le beraber onu Ben'in arabasına doğru yarı sürükler halde taşırken bu fikrini hiç çekinmeden dile getirmişti. Declan ise ısrarla, *Sakın ambulans çağırmayın. O kadar kötü değil*, deyip durmuştu. Erkekler ve saçma sapan gururları. Hastaneye vardıklarında acıdan rengi solmuş, terlemiş olmasına rağmen tekerlekli sandalyeye oturmayı reddetmişti.

Maggie'nin sabrı da işte o zaman taşmış, onu tekerlekli sandalyeye adeta itmişti. Bir morfin iğnesi yiyip bacağı fiberglas alçıya alındıktan sonra şimdi burada, oturma odasında utanç içinde oturuyordu.

"Sana yük olmak istemiyorum Mags" dedi. "Evde gerçekten idare *edebilirim*."

"Hayır edemezsin."

"Sol bacağım zaten, yani araba kullanabilirim. Buzdolabında bolca yiyecek de var. Oturma odasındaki kanepede uyurum."

"Hayır."

"Her zaman böyle otoriter miydin?"

"Hiç fark etmedin mi?"

"Kişiliğinin bu yönünü gözden kaçırmış olmalıyım."

"Burada benimle kalacaksın, en azından bu gece. Şu an hâlâ ilaçların etkisindesin ve evde düşersen kimse seni kaldıramaz. Ayrıca sana borçluyum."

"Ne için?"

"Şubat için. Gizlenecek yer aradığımda beni evine aldın. Sonra benimle birlikte ta Bangkok'a geldin." Kendisi de divana oturup ona baktı. "Sen benim yanımdaydın Declan. Şimdi de ben senin yanındayım. Böyle olmalı."

"Seni dinlemeliydim."

"Genel olarak iyi bir fikir."

"Ağaca tırmanmaktan bahsediyorum."

"Biliyorum."

"Kolayca tırmanırım sanmıştım."

"Tırmanması kolay. Zor olan inmekti."

"Ama o yüzücü gözlüğünü aldım."

"Evet aldın. Jo buna çok kızacak."

"Neden? Gözlük kanıt değil mi?"

"Kendisi ve meslektaşları görmediler. Buna üzülecekler." Maggie ayağa kalktı. "Ben artık yemeği hazırlayayım. Kızarmış tavuk ister misin?"

"Evet, lütfen. Zulandaki içkini paylaşırsan bir bardak viski de olabilir."

"Morfinin üstüne mi?"

"Karaciğerim çok daha kötüsünü gördü."

Maggie bir an ona müsamaha göstermekle dadılık yapmak arasında gidip geldi. Yaralanmış ve canı yanıyor olabilirdi ama Declan üstüne titrenmesinden hoşlanan bir adam değildi. Onun yerinde olsa kendisi de viski isterdi.

Mutfakta patatesleri ve tavuğu fırına koyup on altı yıllık single malt viski şişesinden iki bardağa bolca doldurdu. Biri ona, biri kendisine. İçkileri ve şişeyi oturma odasına götürüp bardaklardan birini Declan'a verdikten sonra koltuğa oturdu. Birbirlerine bakmadan sessizlik içinde içtiler. Kırk yıldır arkadaş olmalarına rağmen şu an kelimeler ağızlarından çıkamıyordu. Belki de içine düştükleri bu garip ve samimi durum yüzündendi. Hiçbir zaman sevgili olmamışlardı. Farklı ülkelerde görevlendirildikleri için meslek hayatlarının büyük kısmında ayrı kalmışlardı ve Maggie, Danny ile kısa süren trajik evliliğinden sonra duygusal bağlardan uzak durmuştu. Evli-

liği ona şunu öğretmişti: Birini ne kadar çok seversen onu kaybettiğinde acın da o kadar derin olur.

Ama kör de değildi. Declan'ın ona nasıl baktığını ve göz göze geldiklerinde bakışlarını nasıl hızla kaçırdığını görüyordu. Dünyayı idare edebilen bir adam Maggie'nin yanında kendini bırakıyordu.

"Yemekten sonra satranç oynayalım mı? Eski günlerdeki gibi" dedi Maggie. "Sen, ben ve bir viski şişesi."

"Alkolik bir çiftmişiz gibi konuştun."

"Çiftiz sonuçta."

"Öyle miyiz?" diye sordu Declan alçak sesle. "Çift miyiz?"

Maggie onun sesindeki hüzünlü tonu duydu ve sonunda ona baktı. Declan bu defa bakışlarını kaçırmadı. "Declan, sen benim en değerli arkadaşımsın."

"Ah, şu 'arkadaş' kelimesi. Ve sen bu arkadaşlığa zarar gelsin istemiyorsun. Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır. Şu an kimseye âşık olmaya hazır olmadığımı söylemeye çalışıyorum. Danny'den sonra düşüncesi bile beni korkutuyor. Her şeyin ters gidebileceğini, canımın yanabileceğini düşündükçe korkuyorum."

"Peki ya şu an Mags?"

Maggie o çok iyi tanıdığı yüze baktı. Yıllar, göz çevresindeki kırışıklıkları derinleştirmiş ve bir zamanlar siyah olan saçlarına gri şeritler düşürmüştü ama bu değişiklikler onu, ikisinin de pürüzsüz tenli olduğu, bedenlerinin çatışmalar ve kalp kırıklıkları yüzünden henüz yara almadığı o gençlik yıllarındakinden daha da çekici hale getirmişti.

"Artık" dedi alçak sesle "daha fazla zaman kaybetmek yazık olur. Sence?"

Sonra uzanıp dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Declan ona sarılabilmek için vücudunu hareket ettiremeyip kanepede hareketsiz yattığı için bu ilk öpücük bir tuhaf olmuştu. Yine de rahatlatıcı bir yanı da vardı çünkü en yakın arkadaşını öpüyordu. Kendisi farkında olmasa bile, bu adam hep onu beklemişti. Artık eklemleri sertleşmiş, saçları kırlaşmış olsa da şehvet aniden hayatlarına geri gelmişti. Maggie yanaklarının tanıdık bir sıcaklıkla yandığını, blu-

zunun üzerinde gezinip düğmelerini açan ellerini hissedebiliyordu. Declan'ın bacağı alçıda olduğu için kanepede ne kadar ileri gidebileceklerini bilmiyordu ama daha önce bundan çok daha büyük zorlukların üstesinden gelmişlerdi. Bu, ikisinin de aşmak için can attığı bir zorluktu.

Derken kapı zili çaldı.

Nefes nefese kalmış halde birbirlerinden ayrılırken şaşkınlıkla bakıştılar. Maggie kahkahayı bastı, arkasından Declan da güldü. Maggie bluzunun düğmelerini ilikleyerek ön kapıya doğru yürürken hâlâ gülüyordu. Kapıda her zamanki kusursuz zamanlamalarıyla ortaya çıkan Martini Kulübü'nün diğer üyelerini bulacağını sanıyordu. Ama kapıyı açtığında verandasında Jo Thibodeau duruyordu.

"Declan nasıl?" diye sordu Jo.

"Ah, o iyi." *Hatta iyiden de öte.* "Onunla konuşmak istersen şu an oturma odamda."

Jo başıyla onayladı. "Ona teşekkür etmek istedim. Hatta hepinize."

Bu büyük bir gelişmeydi. Genelde Jo, onun işine değil, kendi işlerine bakmaları konusunda uyarmak için onlarla konuşmak isterdi. "İçeri gel. Bunu senden duymak hoşuna gider eminim."

Jo içeri adım atar atmaz girişte durup havayı kokladı. "Çok güzel kokuyor."

"Sadece tavuk."

Jo mutfağa özlemle baktı. *Bu kadına kimse yemek vermiyor mu?* diye düşündü Maggie, onu oturma odasına yönlendirirken.

Declan "Purity'nin en iyi polis memuru mu o?" diyerek Jo'yu nazikçe selamladı.

Jo "Ayak bileğini kırmış bir adam için oldukça neşeli görünüyorsun" diye cevap verirken Declan'ın elindeki viski bardağını görünce "Bu iyi bir fikir mi?" diye sordu.

"Viski her zaman iyi bir fikirdir. Tamamen tıbbi amaçlı."

"Ayak bileğin nasıl?"

"İki ay alçıda kalacak. Bu sayede okumalarımı tamamlayabileceğim." Declan başını eğerek "Ziyaretini neye borçluyuz?" diye sordu.

Jo durdu. Gözlerini ayaklarına indirip alçak sesle "Sana teşekkür etmek istedim. Ve bir de özür dilemek" dedi.

"Ne için?"

"Sizi hafife aldığım için." Maggie'ye baktı. "Hepinizi. Memurlarımla birlikte, dört kişi o vadiyi didik didik aradığımıza yemin ederim. Ama yüzücü gözlüğünü göremedik."

"Üzerinde parmak izi buldunuz mu?" diye sordu Maggie.

"Ne yazık ki hiçbir şey bulamadık."

"Cevaplanması gereken daha fazla soru bulmanız dışında."

"Evet. Bir de bana sor."

"Bu soruları soracağız, arkadaşlarımla."

"Yine bir 'kitap kulübü' toplantınız mı var?"

"Bazen sadece konuşmak için toplanırız."

Jo Declan'ın viski bardağına bakarak "Ve başka şeyler için" diye ekledi.

"İster misin?" diye sordu Declan.

Jo viskiye tereddüt dolu bir bakış attı. "Hayır, teşekkürler" diye iç geçirdi. "Görevdeyim."

"Lütfen otur" dedi Maggie. "Conover olayını gözden geçirmeliyiz."

Jo onu şaşırtarak oturdu. Ya onun güvenini kazanmaya başlamışlardı ya da dava onu öyle yıldırmıştı ki sonunda onları dinlemeyi kabul etmişti.

Maggie kendi bardağına biraz daha viski doldurup karşısına oturdu. "Olanları gözden geçirelim. Öncelikle kız bir vadinin dibinde, üzerinde mayosuyla bilinci kapalı halde bulundu. Doğru mu?" dedi.

Jo başıyla onayladı. "Mor bir Speedo mayo. Ayrıca yakınlarda bir sandalet teki bulduk. Diğeri nerede bilmiyorum."

"Mayodan başka ne giymişti?"

"Hiçbir şey. Yani, saç lastiği ve altın küpesi dışında."

"Sadece bir küpe mi?"

"Sağ kulakta. Sol kulaktaki kayıp. Vadiye düşmüşse asla bulamayız. Çok küçük çünkü."

"Şimdi bildiklerimiz şunlar" dedi Maggie. "Luther Yount kızı Bakireler Göleti'ndeki tekne rampasında bıraktığını söyledi. Muhtemelen âdet kanıyla lekelenmiş elbisesini çıkarıp çamaşır makinesine attığı için Ay Seyri'ne döndüğünü biliyoruz. Ve mayosunu giydiğine göre ya yüzmeye gitti ya da gidecekti. Altı gün sonra, on üç kilometre ötede, bir vadinin dibinde üzerinde sadece mayosuyla bulundu. Şimdiye kadar söylediklerim doğru mu?"

"Evet" dedi Jo.

"Ama şu an kafamızı karıştıran iki detay var: sırt çantası ve cep telefonu. Neden bu eşyalar da vadiye atılmadı? Bana kalırsa cep telefonu *kasıtlı olarak* Farley Wade'in kamyonetine bırakıldı. Farley telefonu bulduğunda tam da beklenen yaparak telefonu açtı. Böylece baz istasyonlarına sinyal gitti ve onu şüpheli haline getirdi. Farley'den bir şey çıkmayacak, değil mi?"

Jo homurdandı. "Birkaç yönden. Gölet kıyısındaki evlere girdiğini biliyoruz. Hırsızlık yaptığını biliyoruz. Ama kamyonetinde veya karavanında kızın adli izine rastlanmadı. Onu Farley'in kaçırdığını sanmıyorum."

"Ben de."

Kapı zili tekrar çalınca Maggie Declan'a üzgün bir bakış attı. Birlikte geçirecekleri samimi gece buraya kadardı demek.

Kapıyı açtığında Ingrid ve Lloyd verandasında bekliyordu. Lloyd'un elinde folyo kaplı bir güveç kabı, Ingrid'in elindeyse iki şişe pinot noir şarabı vardı.

"Hastaya bakmaya geldik" dedi Ingrid.

"Yemek de getirdik." Lloyd güveç kabını göstererek "Manicotti. Ben'e de biraz götürdük" dedi.

"O gelmeyecek mi?"

"O hâlâ hastanede, video kameraların kurulmasına yardım ediyor. Yoğun bakım ünitesine girip çıkan herkes izlenecek. Hastaneyi, güvenlik sistemlerinin yetersiz olduğuna ikna etti."

"Jo Thibodeau ne zaman geldi?" dedi Ingrid, ön taraftaki Purity Polis Departmanı'nın devriye aracını görünce. "Bir şey kaçırdık mı?"

Ingrid bir şey kaçırabilir miydi? Mümkün değil, diye düşündü Maggie, onları içeri alırken.

Akşam bir anda manicotti, kızarmış tavuk ve patatesten oluşan doğaçlama bir yemekli toplantıya dönüşmüştü. Maggie tabaklarla çatal bıçakları yemek masasına getirirken Ingrid de pinot noir şarabını açıp kadehleri doldurdu.

"Lloyd'la birlikte markete uğradık" dedi Ingrid, herkes oturduğunda. "Zoe Conover herkesin dilinde. Bulunduğundan bahsediliyor."

"Hiç şaşırmadım" dedi Jo, tabaktan bir tavuk budu alırken. "Haber çabuk yayılıyor."

"Ama bu bir sorun yaratıyor."

"Ne sorunu?" diye mırıldandı Jo butu ısırırken. *Yemeğe adeta saldırdığına göre bu kız açlıktan ölüyor olmalı,* diye düşündü Maggie. Jo'nun tavuğunu bitirdikten sonra manicotti'den de almasına memnun oldu. Onun Simonton Yolu'nda iki yatak odalı bir bungalovda tek başına yaşadığını biliyorlardı. Ayrıca çalışan bir bekâr kadın yemek pişirmeye ne zaman vakit bulabilirdi ki? İnsan sadece dondurulmuş pizza ile yaşayamazdı. Yerel polise bu şekilde destek oluyorlardı.

Aynı zamanda ondan bilgi almak için de mükemmel bir fırsattı.

"Zoe'nin hayatta olduğu duyuldu" dedi Lloyd. "Saldırgan bunu duyarsa..."

"Hastane güvenliği alarmda" dedi Jo. "Yoğun bakım ünitesi yirmi dört saat izleniyor. Birime giriş ve çıkış için tek bir yol var ve ailesi dışında kimsenin onu ziyaret etmesine izin verilmiyor."

"Yoğun bakımdan normal odaya çıktığında peki?" dedi Ingrid. "Declan yataktan kalkamadığına göre sadece dördümüz varız. Bu yeterli değil."

"Ne için yeterli değil?"

"Gözetim için" dedi Lloyd.

"Siz gözetim mi yapıyorsunuz?"

"*Birinin* yapması gerekiyor. Yirmi dört saat nöbet tutmak daha iyi olur" dedi Lloyd. "Artık eskisi gibi enerjimiz yok."

"Conover ailesi özel güvenlik görevlisi tutacak kadar zengin. Kız yoğun bakımdan çıktıktan sonra birini bulmaları için Elizabeth'le konuştum bile."

"Polis koruması daha iyi olur. Onlardan değil, senden emir alan biri."

"Yirmi dört saatlik polis koruması için bütçeyi nereden bulacağım? Ben dahil sadece altı tam zamanlı polis memuruyuz. Yoğun yaz sezonu yaklaşıyor, turistler akın edecek ve hepsinin terbiyeli olduğunu söyleyemem. Dolayısıyla şimdi işimin başına dönmem gerekiyor. Günün *ikinci* vardiyası için." Jo ayağa kalktı. "Hem zaten saldırgan da çoktan gitmiştir."

"Bunu neye dayanarak söyledin?" diye sordu Ingrid.

"Birinci otobandaki sırt çantasına. Suçlu kasabadan çıkarken onu oraya atmış olmalı."

"Peki ya öylece atılmamış da kasıtlı olarak oraya *bırakılmışsa*?"

Jo, Maggie'ye, sonra Declan'a baktı. Martini Kulübü'nün zaten bir teori üzerinde fikir birliği ettiğini ve buna kulak vermekten başka seçeneği olmadığını anlamaya başlamıştı.

"Zoe'yi kaçıran kişi onu Bakireler Göleti'nin on üç kilometre batısındaki bir vadiye attı" dedi Ingrid. "Sırt çantasını göletten yirmi altı kilometre güneyde bir yere bıraktı."

"Trafiğin yoğun olduğu birinci otobana" diye ekledi Maggie. "Fark edilmesinin kesin olduğu bir yere."

Jo Maggie'nin az önce söylediği şeyi bir süre düşündü. Aynı sonuca varmak için. "Sırt çantası bulunmak için bırakıldı."

"Bizi yanıltmak için" dedi Maggie. "Kızın güneye götürüldüğüne inanmamızı sağlamak için."

"Yani bizi cesetten uzaklaştırmak için" dedi Jo, kendisi de *biz* ifadesini kullanarak. Bu cesaret vericiydi.

"Hayır, bizi uzaklaştırmak istediği şey ceset değildi. Kız o vadiye çoktan atılmıştı. O yürüyüşçüler ve köpekleri tarafından şans eseri bulundu."

"O zaman bizi neden uzaklaştırıyordu?"

"Bakireler Göleti'nden."

Jo kaşlarını çatarak Maggie'nin cevabını anlamaya çalıştı.

Açıklamayı Ingrid yaptı. "Bir çocuk suya yakın bir yerde kaybolduğunda insanların aklına ilk olarak ne gelir? Çocuğun boğulduğu.

Bu durumda yetkililer cesedi otomatik olarak suyun içinde arar. Ama siz bunun için iki gün beklediniz."

"Çanta yüzünden. Çünkü düşündüm ki..." Jo homurdandı. "Ah, *siktir*. Küfrettiğim için kusura bakmayın."

"Daha iyi küfürler biliyoruz" dedi Lloyd.

"Kaçıran kişi Zoe'nin başka bir yere götürüldüğüne inanmamızı sağladı" dedi Maggie. "Sırt çantasını birinci otobanda bırakarak Zoe'nin güneye götürüldüğünü düşünmemizi sağladı. Farley Wade'in kamyonetine bırakılan telefon da var tabii. Bu da başka bir dikkat dağıtma taktiğiydi çünkü Bay Wade çok iyi bir şüpheli."

"Ve bana verdiğin bira şişesinin üzerindeki parmak izleri" dedi Jo, Ingrid'e bakarak.

"Sonuçta adam zaten hırsız. Ve Bakireler Göleti civarında gezindiğini biliyoruz. Kamyonetini muhtemelen oralarda bir yere park etmişti. Dolayısıyla Zoe'nin telefonunu içine bırakmak kolay olmuştur. Farley Wade telefonla birlikte göletten uzaklaştı ve telefonu açar açmaz Zoe'nin başka bir yerde olduğu izlenimi yaratıldı. Bu da göletin aranmasını engellemenin başka bir yoluydu. Tabii orada bir şey bulunmasını da."

"İskelet" dedi Jo.

Maggie başıyla onayladı. "*O* kilit nokta. Göldeki kadın. Onun kim olduğunu bulmalıyız."

"Biz mi?"

"Yoksa bunu tek başına halledebildin mi?" dedi Ingrid.

"Henüz değil" diye itiraf etti Jo.

"O zaman birlikte çalışmalıyız, sence?"

"Tamam." Jo iç geçirdi. "Nasıl ilerlememiz gerektiğini söyle."

Maggie "1972'de gölette kaybolan Vivian Stillwater'dan başlayalım. Dosyasını bulabildin mi?" dedi.

"Ah o kadın." Jo omuz silkti. "O dava kırk sekiz saat içinde kapatılmış. Dosyayı bulmak için bodrumdaki düzinelerce kutuyu karıştırdım. Yanlış dosyalanmıştı."

"Yani Vivian Stillwater bulunmuş mu?"

"Öyle sanıyorum."

"Emin değil misin?"

"Dosyaya en son davanın çözüldüğü ve kadının artık kayıp olmadığı yazılmış."

Maggie arkadaşlarına baktı. Bu belirsiz sonuçtan onların da kendisi kadar hoşnutsuz olduğunu görebiliyordu. "Başka detay yok mu?"

"Size dosyayı gösterebilirim ama içinde pek bir şey yok. Ablasının aramasıyla ilgili ilk rapor var. Bakın, bu Vivian Stillwater davasına neden bu kadar takıldığınızı anlamıyorum. Üzerinden elli yıl geçmiş ve kadın bulunmuş gibi görünüyor."

"Bir teorimiz var" dedi Ingrid. "Vivian'ı, hatta hepsini Maine'e getiren sebeple ilgili."

"*Hepsini* derken kimi kastediyorsun?"

"Conover ailesi. Greene ailesi. Arthur Fox. Hepsi buraya bir yıl içinde gelmiş. Bu da aralarında bir bağlantı olduğunu düşündürdü."

"Belki buraya gelmeden önce tanışıyorlardı."

"Olabilir ama elimizde bununla ilgili bir kanıt yok. En az ikisini birbirine bağlayabilecek bir şey var. Dr. Greene araştırmacı farmakologdu. George Conover ise ilaç satış işinde çalışıyordu."

"Peki ya Arthur Fox?"

"Onun geçmişini hâlâ araştırıyoruz. Kayıtlarda 'Enerji danışmanı' diye geçiyor ama ondan önce ABD ordusundaymış ve Maryland'deki Fort Holabird'de görevliymiş. Bu da ilginç."

Jo başını iki yana salladı. "Bağlantıyı göremiyorum."

"Vivian Stillwater dosyasını bize gönder" dedi Maggie. "Gerisini biz hallederiz."

"Bu arada Zoe'nin Facebook sayfasına bir göz atmanı da öneririm" dedi Ingrid.

"Zaten baktım" dedi Jo. "Önemli bir şey görmedim."

"Tekrar bak."

35
Jo

Kimse bir yemeği kardeşi Finn kadar çabuk silip süpüremezdi. Jo onun sosisli pizzanın beşinci dilimini yiyip üzerine üçüncü Sam Adams birasını içtikten sonra babasının fırından az önce çıkardığı çikolatalı kurabiye tabağına uzanmasını şaşkınlıkla izliyordu.

"Hey, yavaşlasana biraz" dedi Jo. "Seni izlerken bile mideme ağrılar girdi."

"Öğle yemeği yiyemedim" dedi Finn. "Onu telafi ediyorum."

"Babamın buzdolabını silip süpürerek mi?"

Babaları güldü. "Buzların çözülmesine yardım ediyor sadece. O pizza on yıllık filandı belki."

"Yine de tadı güzeldi" dedi Finn, ağzını kurabiyeyle doldururken.

Finn'e göre her şeyin tadı güzeldi zaten. Jo'nun tanıdıkları içinde damak zevki en gelişmemiş kişi kardeşiydi ve yıllar içinde yediği küflü peynirlerin, rengi yeşile dönmüş salamların midesine dokunmamasını hayretle izlemişti. Kilo da almıyordu üstelik. Jo yediği her kalorinin hesabını yapmak zorundayken zayıf kardeşi donutları, çizburgerleri yiyor, bir gram bile almıyordu. Jo, cezbedici kurabiye tabağına bakarak *Aman, neyse ne,* diye düşünüp bir tane aldı.

"Dalışla ilgili soruların olduğunu söylememiş miydin?" dedi Finn, Jo'ya.

Owen kaşlarını çatarak kızına baktı. "Dalış yapmayı mı düşünüyorsun? Suyu sevmediğini sanıyordum."

"Suyu sevmiyorum. Finn'in Bakireler Göleti'nden çıkardığı iskelet hakkında."

"Kimliğini tespit ettin mi?"

"Hayır. Ama o iskeletin Zoe Conover'ın kaçırılmasıyla bir ilgisi olabileceğini düşünmeye başladık."

"Bu bağlantıyı nasıl kurdun? Kızın gölden kilometrelerce uzakta bulunduğunu duydum."

"Bunun bir nedeni olabilir." Jo, Finn'e döndü. "Apne dalışı nedir?"

Finn güldü. "Konu hemen değişti. Buraya nasıl geldik?"

"Zoe'nin Facebook sayfasından. Çok fazla paylaşım yaptığı için dersleri, kız arkadaşları, kıyafetleri filan gibi konularda yazdığı her şeyi okudum. Yüzme takımında olduğundan da sıkça bahsetmiş. Anladığım kadarıyla o ve takımdaki diğer kızlar 'apne dalışı' yapmaya çalışıyorlarmış. Maggie Bird uyarana kadar önemli olabileceğini fark etmemiştim..."

"Şu casus kadın mı?" dedi Finn.

Jo babasına dönüp "Ona söyledin mi?" dedi.

"Casus olduklarını mı? Büyük bir sır değil ki bu" dedi Owen. "Şubat ayında bana onların CIA'den olduklarını düşündüğünü söylemiştin."

"Bunu *benim* bile bilmemem gerekiyor."

Owen omuz silkti. "O zaman hepimizi öldürmeleri gerekecek."

Jo Finn'e uyarıcı bir bakış atarak "Kimseye söylemeyeceksin, tamam mı?" dedi.

Kardeşi elini kaldırdı. "İzci sözü."

"Şimdi bana apne dalışını anlat. YouTube'da bu aralar çok popüler olduğu yazıyor."

"Evet. Serbest dalışın son noktası."

"Yani?"

"Dalış ekipmanı, palet, ağırlık yok. Sadece sen ve su."

"Bildiğin yüzme tekniği işte" dedi Owen.

"Ondan çok daha fazlası. Sadece yüzmüyorsun, hava kaynağı olmadan çok derine dalıyorsun."

"Ne kadar derine?" dedi Jo.

"Yirmi beş, otuz metre derine dalış yapanların kayıtları var. Ve herhangi bir ağırlık olmadan yapılıyor, yani dalgıçlar su yüzeyinin altına inmek için doğal kaldırma kuvvetlerine karşı durmak zorundalar."

"Bu delilik."

"Ama doğru. Bu derinlikler kayıtlarda var."

Jo ürpererek "Hayır, istemem" dedi.

"Apne" dedi Owen, kahve doldurmak için kalktığında. "Ben sadece bir lise biyoloji öğretmeniyim ama bunun pek de iyi bir şey olmadığını biliyorum."

"Tıbbi açıdan bakarsak öyle çünkü nefes alamama anlamına geliyor" dedi Finn. "Ama burada söz konusu olan dalış, yani dalış yaparken nefes bilinçli olarak tutulur zaten. Bu eski bir beceri, insanlar bunu binlerce yıldır yapıyor. Japonya'daki inci dalgıçlarını düşünün. Tek nefeste on sekiz metre, hatta daha derine dalabiliyorlar."

On sekiz metre, diye düşündü Jo. *Çok derin.*

Owen kahve fincanlarını doldurduktan sonra oturup kızına döndü. "Bunun davayla ne ilgisi olduğunu söyleyecek misin?"

"Birinin Zoe'yi neden öldürmeye çalıştığını anlamaya çalışıyorum" dedi Jo. "Bunun olağan koşullardan kaynaklandığını sanmıyorum. Soyulmamış. Cinsel saldırıya uğradığına dair bir kanıt yok. Sadece kaçırılmış ve göletin kilometrelerce uzağında bir yerde ölüme terk edilmiş. Ve bulunduğunda üzerinde mayosu vardı."

"Yani yüzüyordu" dedi Finn.

"Benim tahminim bu. O iskeleti bulduğun yerdeki suyun derinliği ne kadardı?"

"Yedi metreye yakın."

"Zoe apne dalışı yapmayı denediyse o derinliğe ulaşmış olabilir."

"Evet. Üstelik tatlı suda yüzeyde kalmak daha zor olduğundan dalmak daha kolay olur."

"Sence böyle mi oldu?" dedi Owen. "Daldığında iskeleti mi buldu?"

"Birisinin, kimselerin bulmasını istemediği bir iskelet. Bu durumda Zoe gördüklerini birine anlatmadan önce susturulmalıydı.

Dolayısıyla sırt çantası ve cep telefonunu kullanarak dikkatimizi göletten uzaklaştırmaya çalıştı ki göleti aramayalım."

"Ama sen yine de aradın" dedi Owen.

"Ve kemikleri bulduk. Bence hepsi *onunla* bağlantılı" dedi Jo. "Gölette bulunan kadınla."

Jo bölmenin penceresinden Susan Conover'ı, kızının yatağının yanındaki sandalyede başı öne eğik, gözleri kapalı halde otururken gördü. Onu uyandırmak istemese de sadece Susan'ın cevaplayabileceği bazı sorular olduğu için odaya girip nazikçe ona seslendi.

Susan birden irkilerek şaşkın şaşkın ona baktı.

"Hâlâ buradasın" dedi Jo.

"Başka nerede olacağım ki?"

"Evde, yatağında?"

"O evde, o insanlarla birlikte olmaya artık dayanamıyorum."

"Ailenle mi yani?"

"Onlar benim ailem değil. Gerçek anlamda değil." Susan hüzünlü bir şekilde başını salladı. "Kulağa korkunç geliyor, değil mi? Ama Ethan bile kendini o aileye ait hissetmiyor. O evde kendini sadece yazlıkçı gibi hissettiğini söyledi. Evet, kibar insanlar ve anlayışlı olmaya çalışıyorlar, ama... zorlama gibi görünüyor. Sanırım bunu da anlıyorum. Zoe onlardan biri değil. Conover ailesinden değil. Tıpkı benim gibi."

Jo başka bir sandalye çekip oturdu. "Durumu nasıl?"

"İlaçları azaltmaya başladılar ve kendi başına nefes alıp veriyor. Solunum cihazını çıkardılar ki bu da iyi bir şey. Ama doktor, uyanana kadar beyin hasarının boyutunu bilemeyeceğimizi söyledi."

"O genç. Ve bu noktaya gelebildiğine göre yeterince güçlü."

"Ama neler olduğunu hatırlayacak mı? Hatta benim annesi olduğumu hatırlayacak mı?" Susan eliyle saçlarını geriye atarken bölmenin sert ışığında gümüş saç telleri parladı. Jo daha önce o beyaz saçları fark etmemişti. Kadın son birkaç günde yaşlanmış, saçları beyazlamış, yüzüne yeni çizgiler kazınmıştı. "Keşke onu bu olaydan önce tanısaydın." Susan kızına baktı. "Hayat doluydu. Her şeyi yapmaya, her şeyi denemeye hazırdı. Ve hakkını vererek yapardı."

"Yüzmek gibi mi?"

Susan gülümsedi. "Evet. O benim küçük denizkızım."

"Sana bu konuda birkaç şey sormak istiyordum. Zoe ve yüzme konusunda. Facebook sayfasını tekrar incelediğimde onun ve arkadaşlarının apne dalışı hakkında birkaç paylaşımda bulunduğunu gördüm. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Serbest dalış mı demek istiyorsun?" Susan başıyla onayladı. "Geçen yıl Florida'dayken dersler almıştı."

"Ne kadar derine dalabiliyordu?"

"Dokuz metreye kadar dalabiliyordu."

"Tuzlu suda mı?"

"Evet. Neden?"

"Dalgıçların bulduğu iskelet, Ay Seyri yakınlarında, yedi metre derinlikteydi. Zoe orada daldıysa göletin dibinde bir şey görmüş olabilir. Uzun zamandır orada olan bir şey."

Bu açıklamayla Susan doğruldu. "Yani bu olanların o iskeletle bir bağlantısı mı var?"

"Bu sadece bir teori. Kadının kim olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Sadece genç olduğunu, muhtemelen yirmili yaşlarında olduğunu biliyoruz. Adli tıp laboratuvarının yüz rekonstrüksiyonunu tamamlamasını ve dişlerini analiz etmesini beklemeliyiz. Böylece ölümün hangi on yıl içinde gerçekleştiğini tahmin edebiliriz ama yine de kimliğini ya da onu oraya kimin bıraktığını öğrenemeyeceğiz."

"Onu oraya bırakan mı?" Susan öne doğru eğildi. "Yani sen..."

"Bu bir cinayet. Eyalet polisi şu an bu soruşturmayı yürütüyor."

Susan bu bilgiyi sindirmek için de biraz bekledi. "Ne kadar olmuş? Ne kadar zamandır oradaymış?"

"Onlarca yıl önce olabilir. Tüm kayıp kişiler dosyalarını inceleyip eşleşen bir vaka aradım ama şu ana kadar bulamadım. Dolayısıyla kurbanın kasaba dışından, yani buralı insanların yokluğunu fark etmeyeceği biri olduğunu düşünüyorum. Kolayca ortadan kaldırılabilecek ve kimsenin özlemeyeceği biri."

"Ve kızım yüzmeye gitti" diye mırıldandı Susan.

Jo onayladı. "Zoe olmasa o göleti asla aramazdık. Ve iskelet de hâlâ orada olurdu."

Susan sustu, ki suskunluğu çok normaldi. Bu duyduklarını bir anda sindirmesi kolay değildi. Üstelik son birkaç gündür umut ve umutsuzluk arasında gidip gelmekten yorgun düşmüştü. Yetmezmiş gibi şimdi Jo onu bir başka şokla sarsmıştı.

"Kasaba dışından bir kadın" dedi Susan usulca. Sonra Jo'ya baktı. "Kadın kaybolduğunda Hannah Greene sadece sekiz yaşındaymış ama hâlâ hatırlıyor. Demek ki Elizabeth de hatırlar. Arthur Fox da öyle."

"Neyi hatırlayacak?"

Susan cebine uzanıp telefonunu çıkardı. "Kayınvalidemle konuşmalısın."

36

Susan

"Beni bir *cinayet* soruşturmasının içine mi çekiyorsun?" dedi Elizabeth. "O polis memuruyla konuşmadan önce keşke iyice düşünseydin Susan. Kemikler hakkında bir bilgim olabileceğini aklına sokmadan önce."

"Susan'ı suçlayamazsın" dedi Ethan. "Sadece benim ona anlattıklarımı paylaşmış. Birini suçlayacaksan beni suçla anne. Romanı yazan benim. Hannah'ya detayları soran da benim."

Elizabeth oğluna yakıcı bir bakış attı ama Ethan irkilmedi. Susan'ın daha önce hiç görmediği, üstelik de böyle bir öfke karşısında görmediği bir kararlılıkla annesine karşı gelmişti. Odadaki diğer herkes Elizabeth'ten korkmuş, ona karşı çıkmaya cesaret edemiyor gibiydi. Kanepede yan yana oturan Brooke ve Kit ortadan kaybolmak istercesine birbirlerine iyice sokulmuşlardı. Dikkatini tümüyle cep telefonuna veren Colin bir köşede durmuştu. Genelde neşeli olan Arthur Fox, pencereden süzülen ışığa sırtını verdiği için okunamayan yüz ifadesiyle sessizliğe gömülmüştü. O öğleden sonra gökyüzü de evin içindeki atmosfere ayak uydurmuş gibi karanlık ve tehditkâr görünüyordu.

"Bu romanın konusu ne?" diye sordu Elizabeth.

"Bu sadece kurgu anne."

"Vivian Stillwater'ı mı yazıyorsun? Bu kurgu değil."

"Hayır, ben sadece onun ortadan kaybolmasından esinlendim. Susan o eski gazete yazısını getirene kadar bu kadının varlığından haberdar değildim. Daha sonra Hannah, Vivian'ı hatırladığını söy-

ledi. Dr. Greene'in yanında çalışıyormuş ve ortadan kaybolduktan sonra polis onu sorgulamış. Bundan iyi bir hikâye çıkar diye düşündüm. Kayıp bir kadın. Ve yazlıkçılar."

"Ve ailemizi de romana dahil ettim" dedi Elizabeth.

"Hayır. Yani benzerlikler var ama..."

"Ne gibi benzerlikler?"

"Maine'de göl kıyısında yaşayan bir aile hakkında."

"Peki bu aile kim?"

"Corcoran'lar. İki erkek çocuklu bir çift."

"Bizim gibi."

"Evet, ama..."

"Ve soyadları Corcoran mı? Daha ne kadar benzetebilirdin?"

"İsimler geçicidir! Onları nasıl şekillendireceğime daha karar vermedim."

Colin "Benim adım geçiyor mu?" dedi.

Ethan "Tanrı aşkına, bunlar *kurgusal* karakterler" diyerek ailesine baktı. "Tanrım, ben *yazarım*. Uyduruyorum işte!"

"Evet" dedi Elizabeth "kurgu olabilir ama yazdıkların gerçeğe rahatsız edici derecede benziyor. Kayıp kadın da dahil."

"Kitabın Zoe hakkında değil mi yani?" dedi Kit.

Herkes ona döndü. Çocuk her zamanki gibi konuşma boyunca sessiz, taştan bir gargoyle kadar hareketsiz kalmıştı. Kimse onun konuşmaya dalmasını beklemiyordu.

"Hayır Kit, Zoe hakkında *değil*" dedi Ethan. "Ben bile doğmadan önce yaşanan bir olay hakkında. Dr. Greene'in sekreterliğini yapan Vivian Stillwater adında genç bir kadın varmış. Ve bir gün aniden ortadan kaybolmuş. Kitabım bunun hakkında. Kadının başına ne gelmiş olabileceği hakkında." Ethan Elizabeth'e baktı. "Sen Vivian'ı hatırlıyorsundur anne. Kaybolduğu yaz, sen ve babam buradaydınız. Arthur da."

Elizabeth homurdanarak yüzünü çevirdi. "Tanrım, her şey karıştı. Hannah sana bundan hiç bahsetmemeli, sen de yazmamalıydın."

"Neden?"

"Çünkü mahremiyetimizi ihlal ettin!"

"Bunun *bizimle* ne ilgisi var?"

"Bizi bir arada tutmak için ne kadar uğraştığımdan haberin var mı senin? Aile her zaman önce gelir, diye sana kaç kez söyledim?"

"Sürekli söylüyorsun" diye mırıldandı Ethan.

Elizabeth Susan'a döndü. "Sen de polisi bu işe karıştırmamalıydın."

"Ama bilmeleri *gerekiyordu*" dedi Susan. "Zoe'nin kaçırılmasıyla bir ilgisi olabilir."

"Önce *benimle* konuşmalıydın. Polisi bu işe karıştırmadan önce *bana* sormalıydın. Bizim ailemizde sadakat her şeyden önce gelir. Ama *senden* bunu anlamanı beklemiyorum tabii."

"Hayır" dedi Susan alçak sesle. "Anlamıyorum. Zaten ben bu ailenin parçası da değilim, öyle değil mi?" Ardından ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

"Susan," dedi Ethan. "Nereye gidiyorsun?"

"Biraz hava almalıyım."

"Lütfen bunu konuşalım."

"Konuşacak bir şey yok. Kurallar açıkça söylendi."

"Ben de seninle geliyorum."

"Sadece biraz yürüyeceğim. *Yalnız* kalmak istiyorum." Askıdan montuyla çantasını alıp evden çıktı.

Öğleden sonra hava nemli ve rüzgârlıydı. Yaz yağmuru yaklaşıyordu ve hava, öfkeli ve çalkantılı ruh haline adeta uyum sağlıyordu. Susan arabaya atlayıp hastaneye dönmeyi düşündü ama arabanın anahtarları Ethan'daydı ve o eve dönmek istemiyordu. Onlarla tekrar karşı karşıya gelemezdi. Dolayısıyla öfkeli adımlarla Sahil Yolu'nda yürümeye devam etti. Valizini toplayıp Boston'a dönebilseydi keşke ama kızı hastanedeyken bunu nasıl yapabilirdi? Conover'lardan, sırlarından, maskeli yüzlerinden ve sadakat yeminlerinden nasıl kaçabilirdi?

Yağmur yağıyordu.

Tekne rampasına ulaştığında park halindeki bir araba dışında burası da bomboştu. Orada durdu ve montunun kapüşonuna düşen yağmura karşı başını eğdi. Rüzgâr göl tarafından esiyor, yağmur damlaları yüzüne çarpıyordu. Ayakkabıları ve çorapları sırılsıklam olmuştu ama o eve, o aileye dönme fikri çok daha kötüydü.

Yağmur sesinin arasında bir motorun çalıştığını duydu ve dönüp baktığında Arthur'un mavi Mercedes'inin yaklaştığını gördü. İyice yaklaştıktan sonra yanında durdu.

"Konuşmalıyız" dedi Arthur. "Arabaya binsene."

"Konuşmak istemiyorum."

"Tanrı aşkına Susan. Sırılsıklam olmuşsun ve sonsuza kadar burada duramazsın. Üşüteceksin. Sana söylemem gereken bir şey var. Arabaya bin. Nereye istersen oraya götürürüm seni."

Susan bir an tereddüt etti. Yağmur montundan kot pantolonuna akıyor, içeri sızıyordu. Ayakları soğuktan çoktan uyuşmuştu ve bütün vücudu titriyordu. Görünürde ne biri ne de yağmurdan korunacak bir yer vardı. Tek seçeneği Ay Seyri'ne dönüp o aileyle tekrar yüzleşmekti.

"Hastaneye" dedi. "Kızımın yanında olmak istiyorum."

"Tabii ki. Bin hadi."

Susan yolcu kapısını açıp adamın yanına oturdu. Kot pantolonu ıslanmıştı ve göletten uzaklaşırken bu yumuşak deri koltukları lekeleyeceği endişesiyle kıpırdandı. Mercedes'in kusursuz iç kısmından Arthur Fox'un, su lekesini bile hoş karşılamayacak bir adam olduğu anlaşılıyordu.

"Elizabeth'i uzun zamandır tanıyorum" dedi. "Onunla ve George'la, elli küsur yıl önce Purity'ye ilk geldiklerinde tanıştım. O yıl Greene ailesi de buraya gelmişti. O zamanlar hepimiz kiracıydık ve Maine'de yaşamayı deniyor, kalacak kadar sevip sevmediğimizi anlamaya çalışıyorduk. Çok neşeli bir gruptuk! Her akşam kokteyl içerdik. Hava güzelken yelkenliyle gezintiye çıkardık. Deniz tuttuğu için iskelede bekleyen Bayan Greene hariç. Ama Dr. Greene denizde büyümüştü ve mükemmel bir denizciydi. George da öyle."

Susan, Arthur'un nereye varmak istediğini anlamadığı gibi umursamıyordu da. Bir an önce hastaneye gitmek, ıslak çoraplarını kurutup ısınmak istiyordu.

"Şöyle ki Conover ailesi hakkında bilmediğin şeyler var Susan. Elizabeth'in bilmeni istemediği şeyler. Ama bence artık biri sana bunları anlatmalı ki Elizabeth'in tepkisini anlayabilesin."

Şimdi bunun ne önemi var ki? diye düşündü Susan. Conover'larle arası bozulmuştu çünkü her şeyden önce aileye sadakat kuralını çiğnemişti.

"Çocuklar bile bunu bilmiyor" diye ekledi Arthur.

Susan ona baktı. "Çocuklar mı?"

Arthur kıs kıs güldü. "Kusura bakma, Colin'le Ethan'ı hâlâ 'çocuklar' olarak görüyorum çünkü büyümelerine tanık oldum. Bebekliklerini bilirim. Elizabeth'in onları çimlere bıraktığında çırılçıplak halde emeklemelerini izledim. O zamanlar kene, güneş kremi sürme ya da cilt kanseri gibi kaygılarımız yoktu. Ama yaşlanacağımızı da düşünmüyorduk."

Susan ona baktı, *gerçek* anlamda baktı. Cildi, yazlarını güneşin altında geçirmiş bir yatçınınki gibi pürüzlü ve yıpranmıştı ve keskin zekâsına rağmen seksen iki yılın izleri yüzüne derinden kazınmıştı. Gençliğinde muhtemelen yakışıklı, uzun boylu, iriyarı ve kendinden emin bir adamdı. O genç adamı hâlâ içinde taşıyordu ama dışarıya yaşlı bir yüzden bakıyordu.

"Vivian Stillwater'dan bahsedilmesinin Elizabeth'i bu kadar üzmesinin bir nedeni olduğunu anlamanı istiyorum sadece."

"Nedir o?"

"Bu çok hassas bir konu."

"Ne olursa olsun bu bana veya Ethan'a söylediklerini haklı çıkarmaz."

"Haklısın. Ama kendini onun yerine koyarsan neden aşırı tepki verdiğini anlarsın. Sana söyleyeceklerimi Ethan'a veya Colin'e söylemeyeceğine söz vermelisin."

"Onların bilmediği bir şey mi?"

"Elizabeth ve ben, bunu bilen ve hayatta olan sadece biziz. Hannah da belki bir şeyler sezmişti ama o daha çocuktu ve ailesi bu konuyu onun yanında konuşmayacak kadar sağduyuluydu. Çocuklar öğrenirse aileleri, babaları hakkındaki düşünceleri değişecek. Sen bu aileye yeni katıldığın için Conover'lar hakkında bilmediğin çok şey var. Ama en çok değer verdikleri şey ketumluktur. Umarım bunu unutmazsın."

Susan devam etmesini bekledi ama Arthur ona söyleyip söylememeyi yeniden değerlendiriyormuş gibi duraksadı. Bir an arabanın üzerine yağan yağmurun sesiyle ön cam sileceklerinin ileri geri hareketinden başka ses duyulmadı. Pencereleri örten yağmur perdesinin arkasından dışarıyı zar zor görebiliyordu. Evet, Susan Conover ailesini gerçek anlamda tanımıyordu. Arthur Fox'u da tanımıyordu ve şimdi onun arabasındaydı. Üstelik bunu bilen kimse yoktu.

Arthur ona öyle delici bir bakış attı ki beynini delip geçmişti adeta.

Yutkundu. "Anlıyorum. Ketum olmak gerekiyor."

"Güzel." Arthur dikkatini tekrar yola çevirince Susan o bakışları artık üzerinde hissetmediği için rahat bir nefes aldı. "Şimdi, Vivian'ı, kaybolan kadını anlatıyorum."

"Hannah, onun babasının sekreteri olduğunu söyledi."

"Öyle de diyebiliriz. Daha çok tam yetkili bir ortaktı. Zeki bir kadındı. Yeşil gözlü, alev saçlı." Arthur bir an durdu. "Onun gibi bir kadın, ikisi evli üç erkeğin olduğu bir ortama girdiğinde..." Başını salladı. "Dengeler altüst olur."

Şimdi her şey netleşiyordu. Elizabeth'in Vivian Stillwater'ın ismini bile duymaktan neden rahatsız olduğu, oğullarının bu kadının varlığından haberdar olmasını neden istemediği anlaşılıyordu.

"Vivian bu adamlardan biriyle ilişki yaşadı" dedi Susan.

Arthur iç geçirerek "Doğru" dedi.

"George Conover'la mı?"

Arthur ona baktı. "Ve Elizabeth de öğrendi. Böyle devam edemeyeceği ortadaydı. Karısı ve metresi, ikisi de Bakireler Göleti'nde yaşıyor, ikisi de George'un etrafında dolanıyordu. Bu durum birbirine sıkı sıkıya bağlı küçük grubumuzu parçaladı. Bayan Greene doğal olarak dehşete kapıldı ve kocasına Vivian'ı kovmasını söyledi. Ben de onunla aynı fikirdeydim. Böylece bir sabah Vivian ortadan kayboldu. Hiçbir not bırakmadan, kimseye bir şey söylemeden sadece eşyalarını topladı ve gitti. Boston'daki kız kardeşinin yanına gittiğini düşündük ama oraya hiç gitmediğini öğrendik. Kız kardeşi polisi arayınca polis de Dr. Greene ile konuşup Vivian'ın nerede olduğunu sordu. O da bilmiyordu, hiçbirimiz bilmiyorduk."

"Kaybolduğunu bildiren tek kişi kız kardeşi miydi?"

"Evet."

"Siz polisi aramayı düşünmediniz mi? Hiçbirinizin aklına gelmedi mi?"

"O koşullar altında endişelenmek için bir sebep görmedik. Purity'den gizlice çekip gitmişti. George'un evliliğini parçalanma noktasına getiren *öteki kadındı* o. Polis bizi sorguladığında da Vivian'ın yüzümüze bakamayacak kadar utandığını ve muhtemelen bir yerlerde yaralarını sarmaya çalıştığını söyledik. Göletin aranması, kendini suya atıp intihar etmiş olabileceği gündeme geldi ama kıyafetleri ve arabası da ortalıkta olmadığından anlamı yoktu."

"Sonra ne oldu?"

"Soruşturma aniden durdu. Polis bir daha bizimle konuşmaya gelmeyince de bulunduğunu, böylece dosyayı kapattıklarını varsaydım."

"*Varsaydın*, öyle mi? Kimseye sormadın mı?"

"Öğrenmek istemedik. Aslında gitmesi hepimizi rahatlatmıştı. En çok da Elizabeth'i. Ha, tabii ilk birkaç ay George'la arası kötüydü ama kendisinin de dediği gibi aileyi bir arada tutmaya çalışmıştı. George da kendini her şeyi tamir etmeye adamış bir adamdı. Ona tamirci derdik. Kriz zamanlarında her şeyle o ilgilenir, işleri düzene sokardı. Çocuklar doğunca aile hayatına devam etti ve geçmiş unutuldu. Ve şimdi her şey yeniden gündeme geldi. Vivian Stillwater. George'un sadakatsizliği. Bütün bunların elli yıl sonra yeniden gündeme gelmesinin Elizabeth'i neden kızdırdığını anlıyorsundur."

Evet, Susan bunu *anlayabilirdi*. Elizabeth'in acısını, öfkesini tahmin edebiliyordu. Ancak her şeye rağmen Conover'ların evliliği bu darbeyi atlatmış, iki oğulları olmuştu. Elizabeth kocasının sadakatsizliğinin üstesinden gelmişti ve sonunda onları ayıran ölüm olmuştu. Şimdi ise o eski yara tekrar açılmıştı ve bu da Susan yüzünden olmuştu.

"Üzüldüm" diye mırıldandı. "Bilmiyordum."

"Çocuklar da bu yüzden bilmemeli. Anneleri küçük düşmüş olur. Ve babalarının anısını mahveder."

"Sence bilmiyorlar mı? Hannah onlara bir şeyler söylemiş olmalı."

"Hannah o zamanlar daha sekiz yaşındaydı. Babasının sekreterinin ortadan kaybolduğundan ve eve polis geldiğinden başka bir şey hatırlamıyor. Ama ilişkiden haberi yoktur. En azından öyle umuyorum."

Arthur hastane girişine döndü ve binanın önüne park etti. Yağmur yağmaya devam edip silecekler ileri geri hareket ederken bir süre öylece oturdular. Susan çok kısa bir süre öncesine kadar Elizabeth'e kızgınken şimdi ona acıyor, garip bir şekilde ona saygı duyuyordu. Elizabeth sabırla inandığı şeye sadık kalmış, acısını çekmişti. *Aileye sadakat her şeyden önce gelir.* Sonunda Conover ailesi ayakta durmayı başarmıştı.

"Susan, Ethan'a bundan bahsetmezsen sevinirim. Annesinin hatırı için." Arthur ona baktı. Öyle doğrudan bakıyordu ki Susan gözlerini kaçıramayıp adamın isteğine karşı çıkamadı.

"Ona söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

"Güzel." Arthur gülümsedi. "Bazı aile sırları gizli kalmalıdır. Bu da onlardan biri."

Susan arabadan inip hastaneye girdi. Ama kapıdan girer girmez dönüp Arthur'un uzaklaşmasını izledi.

Bazı aile sırları gizli kalmalıdır. Bu da onlardan biri.

Acaba daha kaç sır vardı?

37

Maggie

Vivian Stillwater ortadan kaybolmuş olabilirdi ama kız kardeşi kaybolmamıştı.

Catherine Wedge (önceden Stillwater, sonra Duguay, sonra Harrington) artık New Hampshire, Portsmouth yakınlarındaki Fair Winds Emekli Konutları'nda yaşıyordu. Çalkantılı evlilikleri, birden fazla eyalette birden fazla defa taşınmasıyla birleşince kadını bulmak biraz zor olmuştu. Ama Ingrid bulunmak istemeyen insanları bulmaya bayılırdı ve aradığınız adamı, bu örnekte kadını, bulacağından her zaman emin olabilirdiniz.

Maggie ve Declan yağmur altında dört saatlik bir yolculuğun ardından Fair Winds kompleksinin otoparkına vardılar. Yaşlılara yönelik diğer lüks yapılar gibi burası da ziyaretçilerin kayıt yaptırdıktan sonra, kaydını sildiremediği –en azından canlı olarak– bir kurumdan çok, bir kulübe benziyordu. Declan'ın Volvo'sunda oturup binayı incelerken böyle bir yerde nasıl bir geleceğin onları bekleyebileceğini düşündüler. Aslında kabul etmesi zor da olsa böyle bir gelecek çok da uzaklarında değildi ve Maggie kaçınılmaz olanın farkındaydı.

"Sence burada martini geceleri düzenliyorlar mıdır?" diye sordu Declan.

"Biz başlatabiliriz."

"İzin verilirse tabii."

"Martini yasaksa ölürüm daha iyi."

Declan ona gülümsedi. "Hayata dair önemli konularda hemfikiriz."

"İyi tarafı tarlaları işlemek ya da kar küremek zorunda kalmayacağım."

"O da var."

"Ayrıca tekrar bacağını kırarsan tatlı, genç bir hemşire seninle ilgilenecek."

"Neden tatlı genç birini isteyeyim ki?" Declan ona doğru uzanarak dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Sen bana yetersin."

Fair Winds minibüsünün ana girişe yanaşmasını izlediler. Kır saçlı birkaç kişi yavaşça inip binaya girdi. "Ciddiyim Declan. Bizim geleceğimiz bu mu?"

"Hayır, Mags. İkimiz de savaşarak öleceğiz. Ve martini kadehimi soğuk, cansız ellerimden zorla alacaklar." Declan kapısını açar açmaz rüzgâr içeri girdi. "Görevimize devam edelim."

Bacağı alçıda olmasına rağmen koltuk değnekleri yardımıyla, uzun ince bedeni bir metronom gibi sallanarak yağmur altındaki otoparkta hızlı ve zarif adımlarla ilerliyordu. Maggie ona yetişmek için acele etmek zorunda kaldı.

İçeride kendilerini tanıttıklarında resepsiyon görevlisi onlara gülümsedi. "Evet, Cathy'nin bugün ziyaretçisi olduğunu duydum. 319 numaralı dairede." Kadın onları baştan aşağı süzerken Maggie onun aklından ne geçtiğini anladı: *Yaşlı çift, ideal adaylar.* "Fair Winds hakkında broşür ister misiniz? Yemeğe kalıp şefimizin harika yemeklerini tadabilirsiniz. Bu akşamın spesiyali portakal soslu ördek."

"Martini var mı?" diye sordu Declan.

Maggie "Belki başka bir zaman, teşekkürler" diye araya girerek Declan'ı asansöre doğru itti.

"Ama çok da mantıklı bir soruydu" dedi Declan, üçüncü kata çıkarken.

"Alkol bağımlısı biri için evet."

"Böyle bir tesise taşınacak olursam iyi bir bar ve neşeli mahkûm arkadaşlar isterim."

"Onlara 'mahkûm' dendiğini sanmıyorum Declan."

Asansörden inip bej rengi halıyla ve açık pembe duvarlarla dekore edilmiş, renkli bir koridora adım attılar. Huzurlu bir ortam yaratmak için hoş pastel renkler kullanılmıştı. Çok da sessizdi, o

kadar sessizdi ki Declan'ın halıya *çarpan* koltuk değneklerinin sesinden başka ses yoktu. 319 numaraya varınca kapı zilini çaldılar. Cathy Wedge, evlenmeden önceki soyadıyla Stillwater'ın yetmiş dokuz yaşında olduğunu biliyorlardı. Eskiden Maggie'ye göre bu yaştakiler yaşlı görünürdü. Şimdi ise sağlık durumuna göre hayatın en güzel dönemi olarak görüyordu. Yetmiş dokuz yaşında genç de olunabilirdi, yaşlı da. Maggie, kapıyı hangisinin açacağını merak ediyordu.

Kapı açıldığında Maggie karşısında Cathy Wedge'in iki versiyonu yerine, mavi hemşire önlüklü güler yüzlü genç bir adam buldu. "Hey, Cathy'yi görmeye mi geldiniz?" dedi adam.

"Maggie ve Declan. Dün aramıştık" dedi Maggie.

"Buyrun, buyrun! Cathy sabahtan beri bundan bahsediyor. O küçük kazadan sonra eve hapsolduğu için çok sıkılıyordu."

"Kaza mı?"

"Geçen hafta kaldırımda takılıp ayak parmağını kırdı, bu yüzden bir süre yatmak zorunda kalacak." Declan'ın bacağındaki alçıya baktı. "Peki size ne oldu?"

"Ağaçtan düştüm."

Adam güldü. "Ah, bu çok daha iyi bir hikâye."

Declan bu genç adama doğru söylediğini, gerçekten ağaçtan düştüğünü açıklama zahmetine girmedi çünkü bu da insanların onlarla ilgili inanmayacakları o uzun listedeki maddelerden biriydi sadece. Adamın peşinden oturma odasına geçtiler. Cathy Wedge, bandajlı ayağını bir tabureye dayamış, oturuyordu. Gür beyaz saçları kaplumbağa kabuğu bir tokayla geriye taranmıştı, güzel bir kadındı. Sakatlanmış olsa da uyanık bakışları o koyu renkli gözlerin arkasında güçlü bir zihin olduğuna işaret ediyordu. Dışarıda yağmur şiddetini artırmıştı; damlalar pencereye gürültüyle vuruyor, ışık, tam tepesinde bir hale oluşturuyordu.

"Demek Vivian için geldiniz" dedi. "Ben de hep ne zaman biri gelip onu soracak diye bekliyordum."

"Başka kimse sormadı mı?" dedi Maggie.

"Ailem dışında sadece siz." Sonra genç adama baktı. "Ve Bertie. Ama o da aileden sayılır."

Bertie gülümsedi. "Zaten aileymiş gibi tartışırız. Çay getireyim mi Cathy?"

"Evet. Kurabiye de getir. Kimse kurabiyeye hayır diyemez." Ziyaretçilerine baktı. "Lütfen oturun."

Bertie mutfağa giderken Declan ve Maggie de sandalyelere yerleşti. Bir an ısıtıcıya dolan su sesiyle porselen tabakların tıkırtısı dışında ses çıkmadı. Cathy başını yana eğmiş, oturma odasına aniden konmuş, hiç bilmediği bir türün temsilcileriymiş gibi onları inceliyordu. "Ablam hakkında ne öğrenmek istiyorsunuz? Ondan nasıl haberdar oldunuz?"

"1972'de *Purity Weekly*'de bir haber yayımlanmış" dedi Maggie. "Kayıp ablanızla ilgili. Polisi siz aramışsınız."

Cathy başıyla onayladı. "Vivian, Washington'a gitmeden önce Boston'a uğrayıp birkaç gün bende kalacaktı. O gece, akşam yemeği saatlerinde gelmesini bekliyordum. Misafir odasını hazırlamıştım, fırında rosto pişirmiştim. Bekledim, bekledim ama gelmedi, aramadı da. Hiç böyle yapmazdı. Vivian bir yere gideceğini söylerse sözünde dururdu. Gece yarısına kadar gelmeyince başına bir şey geldiğini düşündüm ve polisi aradım."

"Purity polisini mi? Yoksa Boston polisini mi?"

"İkisini de. Ama ne işe yaradı bilmem" diye ekledi acı bir şekilde. "Kaybolmasının üzerinden yeterli vakit geçmediğini söylediler. Yorulup yol kenarında biraz dinlenmek istemiş olabilir dediler. Ya da sözünde durmayıp fikrini değiştirmiş olabileceğini söylediler. Onlara Vivian'ın öyle biri olmadığını söylesem de önemsemediler. Ve ancak iki gün sonra beni ciddiye aldılar." O an durup duvardaki fotoğraflara baktı. "New Hampshire'daki bir hastanede komada yatıyordu."

"*New Hampshire mı*?" Maggie ona baktı. "Demek Maine'den gitmiş."

"Sayılır. Kaza geçirdiğinde New Hampshire sınırını yeni geçmiş. Üç yıl komada kaldı, sonra..." Cathy'nin sesi azalarak kayboldu.

"Sonra öldü mü?" dedi Maggie.

Cathy başını salladı. "Küllerini Nantucket açıklarında denize serptim."

38

Demek ki gölette bulunan kadın Vivian Stillwater değildi.

Maggie, Declan'a baktığında bu yeni bilgiye onun da kendisi kadar şaşırdığını gördü. Ingrid'in Vivian'a ne olduğuna dair araştırmaları sonuçsuz kalmış, hastaneye yatış veya kremasyon kaydı, bir ölüm belgesi bulamamıştı. Kadın, tüm resmi kayıtlardan silinmişti.

"Hastaneye nasıl kaldırıldı?" diye sordu Declan. "Kaza geçirdiğini söylemiştiniz."

Cathy başını salladı. "Çok tuhaf oldu. Arabayla Purity'den buraya kadar gelebildiğini biliyoruz çünkü arabası daha sonra New Hampshire tarafında bir hendekte bulundu. Kafası karışmış ya da yolunu kaybetmişti belki çünkü polis onun birkaç kilometre ötede yolda çıplak ayakla yürürken bir arabanın ona çarptığını söyledi. Çantası yanında değildi, kimliği yoktu. O yüzden hastaneye de isimsiz yatırılmış. Günler sonra orada olduğunu öğrendim." Cathy duraklayarak alçak sesle "Komadan hiç çıkamadı" dedi.

Maggie duvardaki fotoğraflara baktı ve iki genç kadının rüzgârda uçuşan kızıl saçları, gülüşürken göz kenarlarında beliren çizgileriyle poz verdiği fotoğrafa odaklandı. "Bunlar siz ve ablanız mısınız?"

"Evet. Grand Canyon'a kız kıza yaptığımız gezi. Yürüyüş yapmayı severdi. Bense pek sevmezdim. Ama beni Bright Angel Trail'e gitmeye ikna etti ve o gün hayatımın en güzel günü oldu."

Bertie, çay fincanları ve Danimarka kurabiyeleriyle dolu bir tepsiyle oturma odasına döndü. Cathy'nin ablasının trajik hikâyesiyle odaya öyle bir hüzün çökmüştü ki kimse kurabiye tabağına dokunamamıştı. Bertie, yasemin ve hindistancevizi karışımından oluşan

egzotik kokulu çayı doldurup fincanları dağıtırken sessizce oturmaya devam ettiler.

"Üzücü bir hikâye, değil mi?" dedi Bertie. "Vivian'ı tanıyamadığıma üzülüyorum."

"Eminim seni çok severdi Bertie" dedi Cathy. "Çekici genç erkeklere benim kadar bayılırdı, hatta belki de benden daha fazla." Hüzünle başını sallayarak "Neden üç defa evlendiğimi açıklıyordur sanırım bu" diye ekledi.

"Hastaneye yatırıldıktan sonra ziyaretine kim geldi?" dedi Maggie nazikçe.

"Hiç kimse. Sadece ben vardım. İyileşemeyeceği anlaşılınca uzun süreli bakım ünitesine nakledildi. Neyse ki sağlık sigortası tüm masrafları karşıladı, yoksa ben altından kalkamazdım. Ve güzel ablam orada öldü. Üç yıl komada yatınca iyice küçüldü ve Vivian'ın *mumyalanmış* haline dönüştü. Onu o halde görmeye dayanamasam da ziyaretine gitmekten hiç vazgeçmedim. Her hafta sonu başucunda oturuyor, sesime tepki vermesini, elimi sıkmasını, gözlerini kırpıştırmasını, bir şey yapmasını bekliyordum." Cathy iç geçirdi. "Sonra bir sabah gittiğimde gece öldüğünü söylediler. Üç yıl komada kaldı ve öldü. Güzel, zeki ablam."

Bertie elini tuttu. Birbirlerine bakışlarından adamın sadece bir hasta bakıcı değil, aileden biri gibi olduğu, ikisinin hiçbir şey söylemeden öylece oturabildikleri anlaşılıyordu.

"Ablanızın sağlık sigortası olduğunu söylediniz" dedi Declan. "İşyeri mi yapmıştı sigortasını?"

"Evet. Washington'daki bir devlet araştırma enstitüsü."

"Sizi ziyaret ettikten sonra nereye gitmeyi planlıyordu?"

"Orada biriyle buluşacaktı, yeni bir iş görüşmesi yapacaktı sanırım. Maine'deki işinden memnun değildi. Meslektaşlarıyla, özellikle de sorumlu kişiyle anlaşmazlıkları vardı."

"Dr. Greene mi?" dedi Maggie.

"Ah, Vivian bana isimlerini hiç söylemezdi. Araştırma projeleri hakkında da pek bir şey anlatmazdı. Devlet işi olduğu için gizliydi. Sıkıcı konular olduğunu söylüyordu, haklıydı da belki. Matematik

ve fene hiç kafam çalışmazdı ama Vivian çok severdi. Birlikte çalıştığı insanlardan hoşlanmasa da."

"Meslektaşlarıyla ne sorunu vardı?"

"Takdir edilmediğini, onu dinlemediklerini hissettiriyorlardı. Muhtemelen onlardan daha zekiydi ama o zamanlar kadınlar için durum böyleydi. Erkeklerden iki kat fazla çalışsanız bile kimse size değer vermez, dinlemezdi. Onun gibi nörokimya alanında yüksek lisansınız olsa bile."

"Nörokimya mı?" dedi Declan, Maggie'ye bakarak.

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Ama bu sayede mezun olur olmaz iş buldu."

Dışarıda yağmur çisentiye dönmüş, pencere buğulandığı için görüntü bulanıklaşmış, gri tonlara boyanmıştı. Maggie'nin fincanındaki çay soğumuş, aroması kaybolmuştu. Buna rağmen az önce öğrendiklerini özümserken fincanını elinden bırakmamıştı. Vivian Stillwater bir nörokimyagerdi ve sözünde duran biriydi. Cathy'nin dediğine göre *Vivian bir yere gideceğini söylediğinde sözünü tutardı.* Ama bu zeki ve güvenilir Vivian, nasıl olduysa arabasını bir hendeğe sürmüş, çıplak ayakla ve kafası karışık bir halde otoyola çıkmıştı.

"Maine'de üzerinde çalıştığı bu projenin ilaçların test edilmesiyle ilgisi var mıydı" dedi Maggie.

Cathy kaşlarını çatarak çay fincanından başını kaldırdı. "Nereden biliyorsunuz?"

O akşam eve döndüklerinde bir sis tabakası çökmüştü; o kadar kalındı ki dünyanın geri kalanı yok olmuş, o ve Declan, farların bile nüfuz edemediği hayalet gibi bir yolda gidiyorlardı sanki.

"Kayıtları kasten silinmiş" dedi Maggie. "Bu yüzden Ingrid, Vivian Stillwater'a ne olduğunu öğrenemedi. Her şey yok edilmiş, ölüm belgesi, hastanede ne kadar kaldığı, kazayla ilgili polis raporu. Birisi bu bilgileri saklamak için çok uğraşmış."

"Ama *Purity Weekly* gazetesinin haber arşivlerini silmemişler" dedi Declan.

"Tirajı bini geçmeyen küçük bir kasaba gazetesinin arşivlerini mi?" Maggie başını sallayarak güldü. "Muhtemelen buna değmeye-

ceğini düşündüler. Yine de kadını neredeyse her şekilde yok etmeyi başardılar. Yirmi, otuz yıl sonra, Vivian'ın nasıl öldüğünü ya da Maine'de ne yaptığını hatırlayan kimse kalmayacak."

"Şimdi yine başlangıçtaki gizeme döndük. Göletteki iskelet Vivian'ın değilse kimin?"

"Hiçbir fikrim yok ama hepsinin birbiriyle bağlantılı olduğunu *hissediyorum*. Vivian Stillwater. Göletteki kadın. Zoe Conover'a yapılan saldırı." Maggie dikkatini önündeki sise verdi. Karanlık çökmüştü ve farlarının zayıf ışıkları, kaldırımın üzerinde yüzen sisi aydınlatıyordu. "En azından şimdi Vivian'ın kimin için çalıştığını biliyoruz. Hatta hepsinin kimin için çalıştığını."

39

Gece yeni bir fırtına dalgası gelmiş, kapkara bulutlar Bakireler Göleti'nin yüzeyini karanlığa gömmüştü, sularsa rüzgârla birlikte yayık gibi çalkalanıyordu. Maggie ve Declan, tekne rampasının otoparkındaki Declan'ın Volvo'sunda oturmuş, dürbünle kıyıdaki kulübeleri izliyorlardı. Daha iki gün önce hava güneşli ve sıcaktı ama Maine'in havası değişkenliğiyle ünlüydü. Üstelik tepelerindeki uğursuz bulutlara bakılırsa birazdan gök gürültüleri eşliğinde yağmur da yağacaktı.

"Hava kötüleşecek" dedi Declan. "Bence bugün hepsi evde kalacak. Aslında güzel fikir. Şöminenin başında oturup İrlanda kahvesi içmek..."

Maggie dürbününü bir kulübeden çıkan kişiye odakladı. "Hannah Greene evde kalmayacak belli ki. Arabasına biniyor. Nereye gidiyor ki?"

Declan not defterini çıkardı. "Kulübe Hannah Greene'e ebeveynleri Dr. ve Bayan Harold Greene'den kalmış. Arkadaşımız Betty Jones'un dediğine göre, Dr. Greene 1968'de yıl boyunca burada yaşama fikriyle evi satın almış. Dokuz ay sonra George ve Elizabeth Conover, Greene'lerin yanındaki evi satın almış. Her iki ev de nakit parayla satın alınmış. Evler o zamandan bu zamana kapsamlı bir şekilde yenilenmiş. Günümüzde sadece yazlık olarak kullanılıyorlar."

Maggie ona imalı bir bakış attı. "Bu bilgileri Betty'den mi aldın?"

"Marigold'dan bir kutu turna yemişli kek karşılığında. Meğer bizim emlakçı Betty tatlıya düşkünmüş."

"Ya da yakışıklı erkeklere."

Declan mütevazı bir tavırla omuz silkti. "Benim de kendimce yeteneklerim var."

"Müthişsin." Maggie tekrar Hannah'nın uzaklaşan arabasına odaklandı. "Ve Hannah altmış bir yaşında, öyle mi?"

"Demek ki Vivian Stillwater istifa edip gittiğinde sekiz yaşındaydı. O yaştaki bir kız çocuğu, babasının işinin içeriğini muhtemelen bilmez."

Maggie dürbününü indirdi. "Babası hakkındaki gerçeği, asıl işini öğrenirse ne düşünür acaba?"

"İnsanlar hemen her şeyi meşrulaştırabilir Maggie. Bu yüzden tarih tekerrür ediyor."

Maggie meslek hayatı boyunca kendisinin de meşrulaştırdığı ve şimdi pişmanlığını yaşadığı seçimleri düşündü. Görevdeyken insan hemen her eylemi savunabilirdi ama genelde bir bedeli de oluyordu. Ve Maggie açısından bu bedel son derece trajikti.

Dr. Harold Greene yaptığı seçimlerden pişman olmuş muydu?

"Arthur Fox da çıktı" dedi Declan.

Maggie dürbünü tekrar kaldırıp Fox'un arka terasının merdiveninden inip çimenlikten suya doğru ilerlemesini izledi. "Gerçekten seksen iki yaşında mı? Yaşına göre çok formda görünüyor" dedi.

"İki gün önce ben de yaşıma göre formdaydım."

Maggie homurdandı. "İki gün önce sen genç ve aptaldın. O ağaca tırmandığını unutma."

"Senin bu *çok formda* dediğin Bay Fox, on beş yaşındaki bir kızı uçurumdan atabilecek güçte mi?"

Maggie, Fox'un kanosunu su kıyısından çekip çimlerin üzerinde daha güvenli bir yere taşımasını izledi. "Bence evet."

Declan tekrar not defterini karıştırdı. "Ingrid'in dediğine göre, Bay Fox kendini 'emekli enerji danışmanı' diye tanıtıyor."

"Bu da bir gösterge."

"Hiç evlenmemiş, bildiğimiz kadarıyla çocuğu yok. ABD ordusundaki ilk görevine baktığımızda iş ilginçleşiyor. Maryland'deki Fort Holabird'de görev yapmış."

Maggie ona dönerek "ABD Askeri İstihbaratı" dedi.

"Ingrid'in düşüncesi bu yönde. Bir ilginç detay daha var. On yıl önce, Evrenselci rahip olmuş. Vicdan azabı çektiği için olsa gerek."

"Vicdanı varsa tabii."

Fox tekrar evine girince Maggie de dikkatini Ay Seyri'ne verdi. Conover ailesinin iki aracı da evin önünde park halinde olduğuna göre tüm aile üyelerinin evde olduğunu düşündü. Birisi alt kattaki pencerenin önünden geçti, sonra döndü ama kimse dışarı çıkmadı. Bugün hava dışarı çıkılmayacak kadar soğuk ve yağmurluydu. O an aklına diğerleriyle yaşadığı gerginlikle birlikte o evde mahsur kalan Susan geldi.

Maggie bundan kötüsünü düşünemiyordu.

Sonra karşı kıyıya dönüp dürbününü Reuben ve Abigail Tarkin'in yaşadığı hazin durumdaki küçük eve odakladı. Sadece yaz aylarında burada kalan Conover'ların aksine, Reuben ve kız kardeşi yıl boyunca Bakireler Göleti'nde yaşıyordu. Tarkin'ler gibi gerçek Maine'liler, bu birkaç değerli yaz ayı uğruna sert kışlara ve çamurlu ilkbahar aylarına katlanmak zorunda kalıyorlardı.

Maggie dürbününü indirip "Betty Jones sana Tarkin'ler hakkında ne anlattı peki?" diye sordu.

"Arazi nesillerdir bu aileye aitmiş. O taraf göletin talep görmeyen, sivrisineklerle dolu bataklık tarafı. Ev o kadar eski ki hâlâ aynı kuyu ve lağım çukurunu kullanıyor olmalılar."

"Gayrimenkullerinin değerini bir kenara bırakırsak Tarkin ailesi hakkında ne söyledi?"

"Anneleri geçen yıl ölmüş ve ev Reuben ile ablası Abigail'e kalmış. İkisi de hiç evlenmemiş. Betty'nin dediğine göre Sam Tarkin Main Caddesi'nde o insanları öldürdükten sonra aile kasaba halkı tarafından dışlanmış."

Maggie dürbününü indirdi. "Tamam, gidelim."

"Nereye?"

"Reuben Tarkin'in Conover'lardan neden bu kadar nefret ettiğini öğrenmenin tam vakti."

Reuben, sarayını koruyan bir muhafız gibi kapıda durmuştu ama bu saray, yosun kaplı çatısıyla bir barakadan biraz daha iyiydi. Reuben uzun boylu bir adam değildi ve saçları da neredeyse tamamen beyazdı ama altmış beş yaşında olmasına rağmen, istediği takdirde sorun çıkartabilecek kadar sağlam, kaslı ve güçlü görünüyordu.

Maggie, Declan'dan arabada kalmasını istemişti çünkü tek başına bir kadının Reuben'e fazla tehditkâr görünmeyeceğini düşünmüştü. Yoksa yanlış hesap yapmıştı da Reuben yalnız bir kadınla daha kolay baş edebileceğine mi karar verecekti?

"Bay Tarkin, ben Maggie Bird" dedi. "Jo Thibodeau ile birlikte Zoe Conover'ı kaçıran kişiyi bulmaya çalışıyoruz."

"Benim bu olayla hiçbir ilgim yok."

"Biliyorum."

"O zaman neden *benimle* konuşuyorsunuz?"

"Çünkü bize yardım edebilirsiniz. Göletin karşı kıyısındaki insanlar hakkında bilgiye ihtiyacımız var."

"Conover'ları kastediyorsunuz."

"Bir de Arthur Fox'u. Tabii merhum Dr. Greene'i de. Hepsi birlikte çalışıyorlardı, değil mi?"

Reuben'in bir sonraki hareketi öyle ani oldu ki Maggie'nin tepki verecek fırsatı olmadı. Adam ona doğru eğildiğinde kendisine vuracağını ya da iteceğini sandı. Ama onun yerine, kapıyı kapattı ve Maggie'ye o kadar yaklaştı ki neredeyse burun buruna geldiler.

"Ablam uyuyor. Bunu duymasını istemiyorum."

"O zaman başka bir yere gidelim. Konuşabileceğimiz bir yere."

Reuben bir an düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Hayır, seni oraya götürsem daha iyi."

"Nereye?"

"Gel benimle."

Reuben araç yolundan Volvo'nun beklediği yere doğru yürüdü. Aniden durdu ve az önce arabadan inip koltuk değneklerinin elverdiği ölçüde harekete geçmeye hazır bekleyen Declan'a baktı.

"Bu Declan Rose" dedi Maggie Reuben'e. "Benim arkadaşım. Ona güvenebilirsin."

"O bizimle gelemez."

"Maggie seninle geliyorsa ben de gelebilirim" dedi Declan, koltuk değnekleriyle onlara doğru yürüyerek.

Reuben homurdanarak "O şeylerle mümkün değil" dedi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Maggie.

Reuben yolu işaret etti. "Yol oradan başlıyor ve dağın yarısına kadar çıkıyor. Her yer otlarla kaplı olduğu için araba da çıkamaz.

Yani yürümek zorundayız." Sonra Declan'ın alçısına baktı. "Sen bizi yavaşlatırsın."

"Sorun yok" dedi Maggie Declan'a. "Lütfen burada bekle."

Declan durumdan memnun olmasa da koltuk değnekleriyle tepeye çıkamayacağını biliyordu. Reuben'e sert bir bakış attı. "Siz dönene kadar burada bekleyeceğim. *İkiniz.*"

Reuben başını salladı ve yürüdü. Maggie de onu takip etti.

Buranın neden Bakireler Göleti'nin istenmeyen tarafı olduğu çok geçmeden netleşti. Bu kıyı büyük ölçüde bataklıktı, sazlıklar ve hasırotlarıyla doluydu. Ayrıca bu tarafta üreyen sivrisinek ve kara sinek sürüleri de iki gündür yağan yağmurun bıraktığı su birikintilerinden üzerine saldırarak Maggie'yi ısırıyorlardı. Reuben onlardan pek rahatsız olmuş görünmüyordu. Sinekleri kovmaya bile çalışmadan, bu ufak şeylerden hiç etkilenmeden yoluna devam ediyordu. Maggie, Ingrid ve Lloyd'un Reuben Tarkin hakkında hazırladığı dosyayı okuduğu için, kâğıt üzerinde de olsa onun hakkında doğum tarihi, aile ağacı, okul notları ve tutuklanma kayıtları gibi birçok şey biliyordu. Bunlar sadece dümdüz veriydi tabii, kişilik özelliklerine dair bilgi yoktu. Reuben'in nesillerdir Maine'de yaşamış bir aileden geldiğini biliyordu. Ablası Abigail'in çocukluğunda ameliyat gerektiren omurilik astrositomu sebebiyle hayatının büyük kısmını tekerlekli sandalyede geçirdiğini ve babaları Samuel'in kasabada saygın bir marangoz olduğunu biliyordu.

Main Caddesi'nde dört kişiyi katledip bir Purity polis memuru tarafından vurulana kadar tabii.

Bunların hepsi de kâğıt üzerinde okuyabileceği veriler, basit detaylardı. Ancak insanları okumak o kadar kolay değildi ve şimdi sessizce ona liderlik yapan adam, karanlıkta belirsizdi ve kendisini bilinmeyen bir yere götürüyordu.

Sonunda Bakireler Göleti manzaralı bir tepeye çıkan çakıl taşlı yola ulaştılar. Yıllardır bu yokuşu tırmanan bir araba olmamıştı ve yol artık otlarla kaplanmıştı. Çok yakında doğanın acımasız istilacısı orman onu tamamen yutacaktı. Reuben tepeye tırmanmaya başladı.

Reuben kendinden çok daha genç bir adamın adımlarıyla ilerliyor, soluklanmak ya da Maggie'nin arkasından gelip gelmediğine

dönüp bakmak için durmuyordu. Maggie ona ayak uydurmakta zorlanırken bir deponun önünden, sarkmış tel örgülerin yanından geçtiler. Bu çakıl taşlı yolun nereye çıktığını gösteren hiçbir işaret yoktu ama rengi solmuş GİRMEK YASAKTIR tabelasıyla paslanmış dikenli tellerden burasının yasak bölge olduğu anlaşılıyordu. Çit de düştüğüne göre, bu zorlu tırmanış dışında izinsiz girenleri durduracak hiçbir şey yoktu.

Reuben durunca Maggie de onun yanında durdu. Ve ancak o zaman ilerideki ağaçların diğer tarafını ve neden bu karanlık ve klostrofobik ormana girdiklerini anlayabildi. Yağmur tekrar yağmaya başlamıştı ama şiddetli değildi, dökülmüş yaprakları ıslatan hafif bir yağmurdu.

"Buraya Kır Evi diyorlardı" dedi Reuben.

Zaman ve termitler yapıya zarar vermeden önce rustik bir sığınak olarak kullanılan yeri işaret etti. Şu an çatısı çökmüş, veranda korkulukları paslanıp yıkılmıştı. Veranda batıya bakıyordu; eskiden Bakireler Göleti de dahil dağları ve daha da ötesini gören panoramik bir manzarası olsa gerekti ama ağaçlar artık çok büyüdüğü için manzarayı kapatmıştı.

"Burası neresi?" diye sordu Maggie.

"İnsanları buraya getiriyorlardı. 'Elli dolar kazanmak ister misin? Kır Evine gel' diyorlardı." Reuben verandayı işaret etti. "Babam o basamakları onarıp korkuluğu yaptı. Eskisinden daha iyi ve sağlam hale getirdi. Şimdi ne hale gelmiş bak." Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey kalıcı değildir. Hiçbir şey aynı kalmaz."

"Baban onlar için mi çalışıyordu?"

Reuben başıyla onayladı. "Göletin kıyısındaki evlerini tamir etti. Çivi çakacak birine ihtiyaçları olduğunda ilk onu ararlardı. Dolaplarını taktı, tavan pencerelerini değiştirdi, teraslarını yaptı. Faturaları ödeyebilmek için, ablamın ameliyat masraflarını karşılayabilmek için haftanın yedi günü çalıştı. Dolayısıyla ona ekstra para kazanmak ister mi diye sorduklarında tabii ki evet dedi. Ve buraya geldi."

Maggie Sam Tarkin'in nasıl bir teklifi kabul ettiğini tahmin etmesine rağmen hiçbir şey söylemedi. Sessizliği Reuben'in istediği

zaman doldurmasına izin verdi. Reuben bir şey söylemek yerine, çürük merdivenden verandaya çıkarak kırık bir tahtadan kalan boşluğu dikkatlice geçti. Kapı kilitli değildi ama nemden şiştiği için iki sert tekme atmak zorunda kaldı. Sonunda kapı gürültüyle açıldı.

Maggie onun peşinden içeri girdi.

Bina toz, küf ve yarım yüzyıllık fare pisliği kokuyordu. Pencerelerden biri kırılmıştı, kuru yapraklar çam ağacından zemine saçılmıştı. Maggie taş şömineye doğru yürürken tahtalar ağırlığı altında gıcırdadı. Şömine ocağında soğuk bir kül yığını ve yarım düzine sigara izmariti gördü. Tabii ki buraya izinsiz girenler olmuştu; gençler terk edilmiş binaları çok çabuk bulur, kullanırlardı. Yerdeki boş bira kutularıyla duvarlardaki graffitiler de bunun kanıtıydı.

"Şöminenin etrafında daire şeklinde otururlardı" dedi Reuben. "Babam, rahat etmeleri için yere minder koyduklarını söylemişti. Parti veriyorlarmış gibi hediyeler dağıtıyorlarmış ve Dr. Greene'le adamları da onları izleyip not alıyormuş. Babama, buraya geldiği sürece ona para vereceklerini söylemişler. Her şeyin kesinlikle güvenli olduğunu, ilaçların hükümet tarafından test edildiğini söylemişler ve babam da onlara inanmış. Ah, o kadın çok ikna ediciydi."

O kadın. "Yani onu Vivian Stillwater mı davet etti?"

"Hayır." Reuben dönüp Maggie'ye baktı. "Elizabeth Conover."

Maggie şaşkınlık içinde ona baktı. Bu gerçekten bir sürpriz olmuştu ama bu ihtimali düşünmesi gerekirdi. Evli bir ekibin avantajları vardı. Birbirlerinden sır saklamaya gerek duymadan birlikte çalışabilirlerdi. Elizabeth de projeye dahil olduğuna, Sam Tarkin'i deneylerinde kullanmaya o ikna ettiğine göre Reuben'in Conover'lardan neden nefret ettiği anlaşılıyordu.

"Olaydan sonra polis annemle konuşmaya geldi. Her şeyden *annemi* sorumlu tuttular. Babamın aklını kaçırmaya başladığını fark etmesi gerektiğini söylediler ama o nereden bilecekti ki? Ona verdikleri şeyin tehlikeli olduğunu bile bilmiyordu. Ama *onlar* biliyor olmalıydılar. Conover'lar, Dr. Greene. Ve hiçbir şey söylemediler, bizi hiç uyarmadılar. Neler olabileceğine dair en ufak fikrimiz yoktu, ta ki babam o gün... o gün..." Sesi çatladı ve dönüp dışarı çıktı.

Maggie dışarı çıktığında, onu birkaç metre ötede, ağaçların arasında yalnız ve düşüncelere dalmış halde gördü. Yağmur taneleri

doğrudan kafasına düşüyordu ama Reuben yüzünden gömleğinin yakasına akan yağmuru fark etmiyor gibiydi.

"Neden kimseye bundan bahsetmedin?"

"Bahsedemedim. İzin verilmedi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Annemle yaptıkları anlaşmanın bir parçasıydı bu."

"Bu anlaşmayı kim yaptı?"

"Dr. Greene ve ekibi. Bu sırrı saklarsak, deneylerden kimseye bahsetmezsek, hükümetin çek göndermeye devam edeceğini söylediler. Ablamın tüm bakım masraflarını karşılayacak, evin vergilerini ödememize, sofraya yemek koyacak kadar para. Sessiz kalalım diye bize para ödendi. Bunca yıl hep konuşmak *istedim*, gerçeği haykırmak *istedim* ama yapamadım. Annem ve ablam bana izin vermedi."

"Peki neden şimdi bana anlatıyorsun?"

"Çünkü buna *değmediğini* gördüm! Ruhumuzu satmaya, babamızı satmaya değmiyor." Reuben derin bir nefes aldı. O nefesle içinde biriken öfkesini boşaltmıştı sanki. Alçak sesle "Artık önemi yok" diyerek ona dönüp baktı. "Doktor Abigail'in kanser olduğunu söyledi. Altı ay sonra o paraya ihtiyacı kalmayacak."

Yağmur düzenli halde tepelerine damlarken Maggie, Tarkinler gibi sıradan ve isimleri hiçbir zaman bilinmeyecek insanlara verilen zararı düşündü. Reuben yarım yüzyıl boyunca utanç içinde yaşamış, sessizce acı çekmişti. Neden öfkeli olduğu anlaşılıyordu. Onun hayatını mahvettikten sonra da devletin ödediği emekli maaşıyla rahat bir yaşam süren Conover'lar gibi insanlardan neden nefret ettiği anlaşılıyordu. Reuben her sabah, Bakireler Göleti'nin karşı kıyısındaki Ay Seyri'ne baktığında hayatın adaletsizliğini, Tarkin ailesi gibi insanlara yaşattığı adaletsizliği hatırlıyordu.

"Yaptıklarını şimdi ortaya çıkartırsak, bu bilgiyi sizden aldığımı öğrenirlerse bedelini ödetebilirler Bay Tarkin. Anlaşmanız biter. Para da gelmeyebilir."

"Ben bunun bedelini elli üç yıldır ödüyorum." Maggie'ye baktı. "Şimdi sıra onlarda."

40

Jo

Beşi birden masasının önünde bir kuşatma ordusu gibi sıralanmışlardı. Jo ekip odasının diğer ucundaki Mike'a baktı ama o da çaresizce omuz silkip devriyesine başlamak için kapıdan çıktı. Başka ne yapabilirdi ki? Martini Kulübü onlarla ilgilenmeni istediğinde boyun eğmekten başka seçenek kalmıyordu.

"Bu insanların birbirini tanımasının bir sebebi var" dedi Maggie. "Conover ailesi. Greene ailesi. Arthur Fox."

"Elbette çünkü komşular. Yaz aylarını aynı gölette geçiriyorlar."

"Peki onları Purity'ye getiren neydi?"

"Diğer insanları getiren sebeple aynı olmalı. *Sizlerin* buraya taşınma sebebiyle aynı. Sakin, güzel... Burası Maine işte." Jo duraksayıp herkesin imalı bir şekilde "*Çoğunluğun* kendi işine baktığı bir yer" diye ekledi.

Ingrid diğer dördüne gülümseyerek "Yaklaşmaya başladı" dedi.

"*Neye* yaklaşmam gerekiyor?" diye sordu Jo.

"Bu makul bölgenin avantajlarını düşün" dedi Ben. "Özellikle de meraklı gözlerden uzak, Purity gibi ıssız bir köyün avantajlarını. İnsanların mahremiyete saygı duyduğu, neden buraya geldiğini ve ne iş yaptığını çok da fazla sorgulamayan bir yerin."

"Istakozun da bolca olduğu" diye ekledi Lloyd.

"Greene'lerin, Conover'ların ve Arthur Fox'un 1967'de Purity'ye gelmiş olması tesadüf mü sence?" dedi Ingrid.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Declan Rose elini kaldırdı. "Bu küçük bilgi, yerel emlakçımız Bayan Betty Jones sayesinde edindiğim mütevazı bir katkı. İster

satış ister kira sözleşmesi olsun aracı olduğu tüm emlak işlemlerini düzenli bir kayıt altında tutuyor. Üç aile de kira sözleşmelerini 1967'de imzalamış."

"Daha sonra bölge vergi haritasından Bakireler Göleti'ndeki arazileri satın aldıkları tarihleri doğruladım" dedi Ingrid. "Hepsi iki yıl aralıklarla alınmış."

"Belki de gayrimenkul satın almak için kârlı bir dönemdi."

"Vivian Stillwater da 1967'de buraya taşındı" dedi Declan. "Ve herhangi bir mülk satın almadı, sadece bir yer kiraladı. Bakireler Göleti'nde."

"Betty Jones sana bu bilgileri nasıl verdi?"

Declan Jo'nun masasına eğilip "Ona pasta aldım" diye fısıldadı.

"Şöyle ki" dedi Maggie "1972'de yıl boyunca hepsi gölette kalıyor. Greene ailesi, Conover ailesi, Arthur Fox ve Vivian Stillwater. Birbirlerini çok iyi tanıyorlar. Sonra Vivian aniden eşyasını toplayıp gidiyor ve kimse nereye gittiğini bilmiyor. Kimse durumu sorgulamıyor. Başına ne geldiğini kimse bilmek *istemiyor* gibi."

"New Hampshire'da ona bir arabanın çarptığını, bakım evinde öldüğünü söyledin" dedi Jo.

"İşler de burada ilginçleşiyor zaten" dedi Ingrid. "İzini sürmek neden bu kadar zor oldu? Çünkü Vivian Stillwater'ın ölümüne dair tüm bilgiler resmi belgelerden silinmiş. Kaza raporu. Hastaneye yatışı. Ölüm belgesi. Biri onun başına gelenlerle ilgili tüm kanıtları silmeye çalışmış gibi. Ve inan bana *aradım*."

Evet, Jo ona tabii ki inanıyordu. Ingrid Slocum kafasına koyarsa Timbuktu'daki kayıp bir kediyi bile bulabilirdi.

"Anlıyorum" diyerek iç geçirdi. "Göletteki iskeletin Vivian Stillwater'a ait olmadığını az önce anlattın. Peki onun bu davayla ne ilgisi var? Şu an neden onu konuşuyoruz? Ya da onları?"

"Çünkü bu insanların Maine'e gelmelerinin bir sebebi var. Ve bunun güzel yaz mevsimiyle hiçbir ilgisi yok."

"Onlara sormayı denedin mi?"

"Elizabeth veya Arthur'un söylediği hiçbir şeye inanma. Onlar baskı altında bile gerçeği gizlemeyi bilirler. Eğitimini almışlar." Ingrid arkadaşlarına bakarak "İnan bana biliyoruz" dedi.

Biliyoruz. Jo bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Duygularını gizlemekte ustalardı ve beşi birden anlaşılmaz ifadelerle ona bakıyordu. "Kaçırdığım noktaları bana anlatacağınızı düşünüyorum."

"Doğrusu" dedi Maggie "biz de en iyi performansımızı gösteremedik. Vivian Stillwater'ın kime çalıştığını ve neden Washington, DC'ye gittiğini daha erken öğrenmeliydik. İşin bu kısmını sen öğrenemezdin."

"Çünkü ben sadece küçük kasaba polisiyim."

"Çok iyi bir polissin Jo. Ama bu, sıradan bir polis soruşturmasının ötesinde, üstelik sen daha doğmadan önce yaşanmış bir olay. Beşimizin de şahsen dahil olmasak da asla gurur duyamayacağımız geçmişten bir kesit. İnsanlar bu yüzden zarar gördü. Tarkin'ler gibi insanlar."

Jo'nun kafası karışmıştı. Bir dakika önce Vivian Stillwater hakkında konuşurken şimdi bambaşka bir konuya geçmişlerdi. Karşısında duran beş kişiye baktı. Her birinin ondan sakladığı bir geçmişi vardı. Sırlarını nasıl saklayacaklarını bildikleri gibi başkalarının sırlarını nasıl ortaya çıkartacaklarını da biliyorlardı ve Jo'yu aralarına almak istiyorlardı.

"MKUltra diye bir şeyi duydun mu?" dedi Declan.

"Bir süper kahramanın adı değil miydi o?"

Declan gülümsedi. "Hayır. MKUltra Projesi, hükümetimizin 1950'lerden 1970'lere kadar yürüttüğü bir insan deney programıydı. Soğuk Savaş dönemindeydik ve Ruslarla silahlanma yarışına girmiştik. 'Silah' derken tüfek ve bomba gibi şeylerden bahsetmiyorum. Aynı zamanda zihin kontrolü konusunda da uzmanlaşmaya çalışıyorduk. Düşman casuslarının sırlarını öğrenmek ya da kendi ajanlarımızın duyu ötesi algılama becerisini güçlendirmek için insan beynini ilaç veya hipnoz yoluyla manipüle edebilir miyiz gibi."

"'Duyu ötesi algılama' derken?"

"Tam da bu işte. ESP. Telekinezi. Altıncı his. Rusların bu tür araştırmalar yaptığını biliyorduk ve onlardan geri kalmak istemiyorduk. Şimdi kulağa saçma geliyor ama o zamanlar hükümetimiz bu tür şeylerin mümkün olabileceğini düşünüyordu. Çarpık algı yaratan ilaçlarla kimyasalları test etmeye ve bunların insanlar üzerindeki

etkilerini gözlemlemeye başladılar. Bu deneklerden bazıları gönüllü olarak katılıyordu ve bunun için para alıyordu. Bazıları ise hükümetimiz tarafından kobay olarak kullanıldıklarını hiç bilmiyordu."

"Ne tür ilaçlardan bahsediyoruz?"

"LSD'den barbitüratlara, meskaline ve psilosibine kadar değişen bir yelpaze. Bazıları yasadışı olan psikotropik kimyasalların tümü. Düşmana karşı faydası olabilecek her şey."

"Ve aralarında ilaç aldığını bilmeyenler bile vardı, öyle mi? Bu fazlasıyla etik dışı görünüyor."

"Zaten etik değildi. Ama o dönemi düşünün. MKUltra Projesi, Sovyetler'e karşı paranoyanın en üst düzeye ulaştığı bir dönemde başlatıldı. Düşmanın bir adım önünde olmamız gerekiyordu. Sırlarını ortaya çıkarabilmek için yeni silahlara ihtiyacımız vardı. O dönemde program bu şekilde savunuldu."

Jo gözlerini kısarak "Durun tahmin edeyim. Bu işi sizin Teşkilatınız yürütüyordu, öyle mi?" dedi.

Declan yüzünü buruşturarak "Bunlar bizden önceydi" dedi.

"Yine de CIA'di, değil mi?"

"Bununla gurur duymuyoruz. Savaş iyi bir şey değildir. Etik sınırlar bazen bulanıklaşır. Ama hatalarımızdan ders çıkartıyoruz ve birkaç... talihsiz olaydan sonra MKUltra Projesi de durduruldu."

"Talihsiz olay mı? Ne demek bu?"

"İnsanlar öldü."

Jo, Declan'a baktı. "Kaç kişiden bahsediyoruz?"

"Cevabı hiçbir zaman bilemeyeceğiz. CIA Direktörü Helms, teşkilatı korumak için MKUltra Projesi'nin tüm kayıtlarının imha edilmesini emretti."

"Bunu nasıl başardı?"

"Tabii ki skandal oldu. Kongre, gerçeği ortaya çıkarmak için duruşmalar yaptı ama pek bir sonuç çıkmadı. Yine de bazı detaylar sızdı. İlaçların hem dünya çapında hem bu ülkede test edildiğini biliyoruz. Amerikalılar üzerinde."

"Nerede?"

"San Francisco, New York..."

"Ve Purity" dedi Maggie.

Jo ona baktı. "*Burada mı?*"

"Avantajlarını düşünsene. Burası insanların mahremiyetine saygı duyulan ve çok fazla soru sorulmayan bir yer. Ormanda, meraklı gözlerden uzak, ücra bir köy."

"Operasyonun sadece küçük bir parçasıydı" dedi Declan. "Conover'ları, Dr. Greene'i, Arthur Fox'u ve Vivian Stillwater'ı Maine'e getiren de buydu. Vivian Stillwater, nörokimya alanında yüksek lisans yapmıştı. Hannah'nın babası Dr. Greene, ABD ordusuyla bağlantıları olan bir farmakologdu. Arthur Fox ise enerji danışmanı olduğunu söylese de aslında Ordu İstihbaratı'na bağlıydı."

"Bu da bir ipucu aslında" dedi Ingrid.

"Ve Conover'lar" dedi Maggie. "George Conover'ın ilaç satış sektöründe çalıştığı iddia ediliyor ancak çalıştığı şirket artık yok. Gerçekten var olmuşsa tabii."

"Anlıyorum" dedi Jo. "Yani dört casus vardı. Üçü öldü, geriye sadece Arthur Fox kaldı."

"Bir tane daha var" dedi Maggie.

"Arthur Fox dışında kim olabilir ki?"

"Elizabeth Conover."

"*O da* CIA'den miydi?"

"Teşkilatın evli çiftleri çalıştırması sıra dışı bir durum değil. Dahil olan herkes için uygun bir düzenleme. Gizli bilgileri birbirleriyle paylaşmakta özgürler. Gizli kimliklerini güçlendirmeye de yardımı olur."

"Ben de bunu şiddetle tavsiye ediyorum" dedi Lloyd, karısına göz kırparak.

"Durun biraz" dedi Jo. "MKUltra ile tüm bu bilgileri üzerime boca ettiniz ama bunun göletteki iskeletle ne ilgisi var? Vivian bakım merkezinde öldüğüne göre ona ait olmadığını biliyoruz."

"Peki *neden* o bakım merkezine yatırıldı?" dedi Maggie. "Komaya nasıl girdi?"

"Trafikte yürürken bir araba çarpmış."

"Düşünsene Jo. Zeki, başarılı bir kadın arabasını bir hendekte bırakıyor, sonra da çıplak ayakla birkaç kilometre koşup arabaların arasına atlıyor."

"Belki birinden kaçıyordu?"

"Sadece kafasında olan birinden."

Jo hepsinin kendisine bakıp sabırla konuyu anlamasını beklediklerini hissedebiliyordu. Neden hep onlardan birkaç adım gerideymiş gibi görünüyordu?

Sonunda "MKUltra" dedi. "Test ettikleri o ilaçlar..."

Maggie onayladı. "Bunlar geçici psikoza yol açabilir. Halüsinasyon, sanrı, hafıza kaybı gibi. O dosyalar imha edildiği için kaç deneğin bunları yaşadığını bilmiyoruz ama bu ilaçların en az bir adamın ölümüne yol açtığını biliyoruz. İsmi kamuya açık kayıtlara geçti, Google'da arayabilirsin. Bu kişi Frank Olson'du, CIA için çalışan bir biyolojik savaş uzmanıydı. Ailesinin dediğine göre Olson, MKUltra Projesi'nin farkına varmış ve istifa etmeyi düşünüyormuş. Muhtemelen meslektaşlarından biri içkisine LSD kattı. Dokuz gün sonra Olson, New York'taki Hotel Statler'in onuncu katından atladı ya da itildi. Ölümünün zamanlaması da manidar. Onu susturmak için mi bu ilacı verdiler? İhbarcı olmasını engellemek için mi?"

Jo, MKUltra Projesi'nin konuyla ilgisini, Vivian Stillwater'ın ölümünün kaza olmayabileceğini artık anlamıştı.

"Sanırım Vivian da projeyle ilgili etik kaygılar yaşıyordu ve projeden ayrılmak istiyordu" dedi Maggie. "Ablasının dediğine göre yeni bir iş için Washington'da biriyle buluşacakmış ama bana sorarsanız Vivian programı açığa çıkarmayı planlıyordu ve tam da bunu yapmaya gidiyordu."

"Ama meslektaşları oraya varmasını engellediler" dedi Jo.

"Belki niyetleri onu öldürmek değildi. Ama ona verdikleri ilaç her neyse zihinsel çöküşe neden oldu. Hayatta kalsa bile tanıklığına ne kadar güvenilebilirdi? Kongre ya da herhangi biri, geçici de olsa akıl sağlığını kaybetmiş bir kadının ifadesine güvenir miydi?" Maggie, Jo'nun masasına eğilip ona öyle sert bir bakış attı ki Jo sandalyesinde geriye kaydı. "Asıl soru, Vivian *neden* aniden projeye, meslektaşlarına, hatta Teşkilat'a karşı geldi? Ne oldu da MKUltra'yı ifşa etmeye karar verdi? Burada, yani Purity'de yaşanan bir şey yüzünden olmalı. Çok ters giden bir şey."

"Göletteki iskelet" dedi Jo. "Ters giden şey o muydu?"

"Bu da bir olasılık. Gizlemeleri gereken bir ölüm, ortadan kaldırılması gereken bir kurban. Ama burada ters giden başka bir şey daha oldu, herkesin gözü önünde büyük bir felaket yaşandı ve gölete atarak kurtulabilecekleri bir şey değildi."

Jo, cevabı bulmak için herhangi bir ipucuna, herhangi ek bir bilgiye ihtiyaç duymadı. Bakireler Göleti'ndeki o yıkık dökük eve yaptığı ziyareti düşündü. Reuben'i, ablasını ve babalarının yaptığı şey yüzünden geleceklerinin nasıl mahvolduğunu düşündü. Babaları o olaya kötü ya da deli olduğu için değil, kendisine verilen kimyasalların beynini etkilediği için sebep olmuştu.

"Sam Tarkin" dedi Jo.

Maggie onayladı. "Daha önce başı hiç belaya girmemiş bir adam. Bakmakla yükümlü olduğu bir karısı ve iki çocuğu vardı, üstelik çocuklardan biri tekerlekli sandalyeye mahkûmdu. Bir gün hiçbir uyarı olmadan aklını kaçırıp Main Caddesi'nde dört kişiyi öldürdü."

"Ve kimse neden yaptığını bilmiyordu."

"Çünkü Teşkilat Tarkin'in karısıyla gizli bir anlaşma yaptı. Ona ve çocuklarına ömür boyu maddi destek, Abigail'in tıbbi masraflarını karşılayacak kadar para vaadinde bulundu. Bunun karşılığında aile sessiz kalacaktı. MKUltra Projesi'nin sırlarını saklayabilmesinin bir yolu da buydu. Rüşvet. Anlaşma. Teşkilat bu sırların ifşa edilmesini önlediği için kaç kişinin zarar gördüğünü asla bilemeyeceğiz."

"Maine'deki bir göletten çıkarılmadıkları sürece" dedi Ben.

Göletteki kadın, diye düşündü Jo. Hemen ayağa kalkıp dosya dolabından bir klasör aldı. "Adli tıp bürosundan iskeletin diş yapısı hakkında bir rapor geldi. Kurbanın üst azıdişlerinden birinde dolgu varmış ve amalgamın ön analizi yapılmış. Dispersalloy denen bu ürün ilk olarak 1962'de piyasaya sürülmüş." Jo dosyayı Maggie'ye uzattı. "Yani zamanlama uyuyor."

Maggie başıyla onaylayarak "MKUltra yürürlükteydi" dedi.

Jo duvarda asılı olan bölge haritasına gidip Bakireler Göleti'ne odaklandı. Haritada küçük mavi bir leke gibi görünen bu sıradan su kütlesi, bir kara delik tarafından emilen ışık misali trajedileri kendine çekiyordu. İsmi bile trajik bir olaya dayanıyordu, bir yüzyıl

önce boğulan bir kızın anısını yaşatıyordu. Kötü şeylerin olduğu bir yerdi burası. Sürekli kötü şeylerin olduğu bir yer.

"Bütün bunlar MKUltra'nın açığa çıkmasını önlemek için yapıldıysa" dedi Jo "bu programa dahil olan ve hâlâ hayatta olan sadece iki kişi var."

"Elizabeth Conover ve Arthur Fox" dedi Maggie.

Jo ona dönüp "Elizabeth bu sırrı saklamak için torununa bile zarar verir mi?" dedi.

"O cesedi göle attılarsa Elizabeth ve Arthur Fox hapse gidebilir."

"Evet ama kendi *torununa* zarar verir mi?"

"*Üvey* torunu. Elizabeth'le tanıştın. Sen söyle."

Jo, Elizabeth Conover'la ilk tanıştığı geceyi düşündü. Kadının o buz gibi bakışlarıyla nasıl otoriter göründüğünü, ailesinin üzerindeki tartışmasız hâkimiyetini hatırladı. Zoe kan bağı olan bir akraba değildi, evlilik yoluyla aileye katılmıştı. Elizabeth onunla bağ kurmamıştı. Durumun ciddiyeti düşünüldüğünde onun gözünde önemsiz bir kızdı.

"Onu sorgulamaya getireceğim" dedi Jo. "Arthur Fox'u da."

"İyi şanslar" dedi Ingrid. "Her şeyi inkâr edeceklerini biliyorsun. Üstelik elinde kanıt da yok."

"Her şey Zoe'ye bağlı" dedi Maggie. "Ve uyandığında hatırlayacaklarına."

Zoe.

"Onu yoğun bakımdan çıkardılar" dedi Jo. "Hastane oda numarasını halktan gizli tutuyor ama ailesi biliyor. *Elizabeth* de biliyor." Jo hemen telefonuna uzandı. "Zoe savunmasız bir hedef."

"Aynı zamanda bir fırsat" dedi Ben.

Jo bunu duyunca duraksadı. Telefonu bırakıp ona baktı. "Bu işin gidişatından pek hoşlanmadım."

"Onları sorgulayabilirsin ama Elizabeth veya Arthur'dan faydalı bir şey öğrenemeyeceğini garanti edebiliriz" dedi Ben. "Farklı bir stratejiye ihtiyacımız var. Hastanenin bizimle işbirliği yapmasını sağlamalıyız."

"Bir planın var mı?"

Ben arkadaşlarına baktı ve hepsi onayladı. "Bir planımız var."

41

Ortada bir hata varmış gibi hissediyordu şimdi. Çok büyük bir hata.

Elizabeth Conover sorgu odasında, kendisine sorulan sorular karşısında yüzünden hiç silinmeyen yarım yamalak tebessümüyle sakin sakin Jo'nun karşısında oturuyordu. Bu kadın gerçekten Teşkilat için çalıştıysa en sert sorgu tekniklerine bile karşı koymayı öğrenmiş olmalıydı. Jo'nun ondan gerçeği öğrenmekte bu kadar zorlanmasına şaşmamak gerekirdi. Yarım saattir bu konuyu konuşuyorlardı ve Elizabeth samimi ve işbirlikçi görünmesine rağmen göletteki kadının kimliği hakkında hiçbir şey bilmediğini söylüyordu. Jo, aynı anda yan odada Arthur Fox'u sorgulayan Dedektif Alfond'un bir bilgi koparıp koparamadığını merak etti.

"Çok ciddiyim Şef Thibodeau" dedi Elizabeth. "O kemiklerin kime ait olduğunu hiç bilmiyorum. Benim bileceğimi nasıl düşündünüz, onu da anlamıyorum."

"Yazlarınızı Bakireler Göleti'nde geçiriyorsunuz."

"Başka birçok kişi de öyle yapıyor."

"1968'den beri size ve kocanıza ait olan bir evde."

Elizabeth gülümsedi. "Size göre Taş Devri gibi bir şey olmalı."

"Kadının kemikleri Ay Seyri'ne yakın bir noktada bulundu."

"Bu, onun kim olduğunu veya oraya nasıl geldiğini bildiğimi göstermez."

Jo bir an oturduğu yerde parmaklarını masaya vurmaya başladı. Karar ver, bırak ne olacaksa olsun, söyle ve tepkisini gör.

"Kocanızla birlikte Purity'ye Arthur Fox ve Dr. ve Bayan Greene'le aynı yıl gelmiş olmanız ilginç."

"Öyle mi? İlginç mi?"

"Vivian Stillwater da buraya aynı yıl gelmiş."

Anlık bir sessizlik. "Öyle mi?"

"Öyle olduğunu biliyorsunuz Bayan Conover. Çünkü hepiniz aynı ekibin parçasıydınız."

O an Elizabeth'in dudağı seğirdi. Nihayet görünür bir tepki vermişti. Odanın atmosferi aniden gerildi. Elizabeth geçmişinin ortaya çıkmak üzere olduğunu anlamıştı.

"Hatta" dedi Jo "hepiniz Purity'ye belirli bir nedenle geldiniz. Öyle değil mi?"

"Her yaz binlerce turistin geldiği nedenle."

"Ama siz turist değildiniz. Arthur Fox ve Dr. Greene de ya da Vivian Stillwater da değildi. Bir iki yıl içinde siz, Greene'ler ve Arthur Fox Purity'de arazi satın aldınız. Ve sadece yaz aylarını geçirmek için gelmediniz. İlk birkaç yıl bütün yılı burada geçirdiniz çünkü buraya gelme sebebiniz sadece güzel havanın tadını çıkarmak değildi. Buraya çalışma yapmak için geldiniz."

Elizabeth'in yüzü gerildi ve göz temasını kesti. Şimdi Jo'nun omzunun üstündeki bir noktaya odaklanmış gibiydi. Anlaşılan Martini Kulübü gerçekten de doğru sonuca varmıştı.

"İlginç bir gruptunuz. Dr. Greene farmakolog, Vivian Stillwater nörokimyagerdi. Kocanız George hiç var olmayan bir ilaç şirketinde çalıştığını iddia ediyordu. Küçük kasabamızda sessiz ve kendi içinizde bir hayat sürüyordunuz."

"Nereye varmaya çalışıyorsunuz?" Elizabeth imalı bir şekilde kol saatine baktı. "Yeterince uzadı zaten. Telefonda birkaç dakika süreceğini söylemiştiniz. Siz bu anlamsız soruları sorarken oğlum Ethan dışarıda beni eve götürmeyi bekliyor. Bütün ailemin akşamını altüst ettiniz."

"Sadece sorularımı cevaplayın Bayan Conover."

"Hayır." Elizabeth sandalyesinde doğruldu. Daha bir dakika önce soruşturmaya yardımcı olmaya hazır, işbirlikçi bir büyükanne rolüne bürünmüştü. Şimdi bambaşka bir Elizabeth, soğukkanlı ve inatçı bir ifadeyle Jo'ya bakıyordu. "İşimiz bitti. Bu soruları neden sorduğunuzu ya da hakkımda ne bildiğinizi sanıyorsunuz bilmiyo-

rum ama yanlış bilgi aldığınız ortada. Tutuklanmıyorsam gitmek istiyorum." Ayağa kalkıp kapıya döndü.

"Bana MKUltra Projesi'nden bahsedin."

Elizabeth donakaldı.

"Her şeyi bildiğinize şüphe yok" dedi Jo. "Çünkü Maine'e gelme sebebiniz bu."

Elizabeth yavaşça Jo'ya döndü. "Bu artık *biraz* fazla oldu."

"Siz ve kocanız bu projenin parçasıydınız. Arthur Fox ve Dr. Greene de öyle. Vivian Stillwater da."

Sessizlik.

"Ama Vivian sorun çıkardı, değil mi? Sam Tarkin'e olanlardan sonra vicdanı onu rahat bırakmadı. Beş kişi öldü. Gerçek ortaya çıkarsa ekibiniz için sonuç felaket olurdu. Ona hangi ilaçtan verdiniz, LSD mi? Yoksa aklını karıştıran ve Main Caddesi'nde canavarlar görmesine sebep olacak kadar paranoyaklaştıran başka bir halüsinojen mi? O bu yüzden o insanları öldürdü. Herkesin sandığı gibi kötü biri olduğu ya da delirdiği için değil, sizin küçük deneyiniz ters gittiği için yaptı bunu. Kendinizi ifşa edemeyeceğinize göre de herkesin Sam Tarkin'in delirdiğine inanmasında sakınca görmediniz. Bu talihsiz olayın üstünü kapatıp sizinle veya projenizle hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranmak kolaydı. Ama Vivian, sizin aksinize vicdanlı biriydi. Bu projeden çıkmak istediğine karar verdi. Sizi ifşa etmeye, her şeyi açığa çıkarmaya hazırdı ve Washington, DC'de biriyle buluşacaktı. Hepiniz paniğe kapılmış olmalısınız. Vivian'ın güvenilirliğine zarar vermeniz gerekiyordu ve bunun için de psikotik kriz yaratmaktan daha iyi bir yol yoktu. Ona ilacı kim verdi Bayan Conover? O kadının başına gelenlerden kim sorumlu?"

Elizabeth tek kelime etmedi.

"Kocanız mı? Arthur Fox mu? Yoksa siz mi ona ilacı içirdiniz? Bir kadeh şarabın ya da serinletici bir cin toniğin içine attınız?"

Jo ekibin yaptıklarını ve Main Caddesi'ndeki katliamın asıl sorumlularını açıkça ortaya koymuştu. Elizabeth'in tepkisine bakılırsa Jo gerçeğin tam üstüne basmıştı.

Elizabeth omuzları çökmüş halde masaya dönüp yavaşça sandalyeye oturdu. "Ben yapmadım" diye mırıldandı.

"Kim yaptı?"

"Dr. Greene. Projenin sorumlusuydu o. Tüm kararları o veriyordu."

Jo nihayet bir cevap almıştı. Belki tümüyle doğru değildi ama Jo'nun az önce söylediklerini doğruluyordu.

"Peki ya geri kalanlarınız? Vivian Stillwater'ı bu şekilde alt etme konusunda hepiniz hemfikir miydiniz?"

"Dediğim gibi sorumlu kişi *oydu*. Kararları o veriyordu." Elizabeth Jo'ya bakıp "MKUltra'nın yerel bir bağlantısı olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Kaynaklarım var."

Elizabeth kaşlarını çatarak "Gerçekten mi?" dedi.

"Benim sadece küçük bir kasaba polisi olduğumu düşündüğünüzün farkındayım. Ama ben de parçaları birleştirebiliyorum. Vivian Stillwater'ın size ve meslektaşlarınıza sorun çıkardığını biliyorum. Bu hatayı ifşa edecekti ve siz de sorunu ortadan kaldırmaya karar verdiniz. Onun komaya girmiş olması hiçbirinizi rahatsız etmedi mi? Güzel, başarılı bir kadının hayatının mahvolması hiçbirinizi rahatsız etmedi mi? 'Vah vah, çok yazık oldu.' Olaya bakış açınız bu muydu?"

"Kalpsiz değildik."

"Ama projeniz öyleydi. İnsanların zihinleriyle oynadınız. Birçok kişinin hayatını mahvettiniz. Göletteki kadın da ortadan kaldırılması gereken başka bir Vivian mıydı? Onu taşa bağlayıp gölete atarak mı sorunu ortadan kaldırdınız?"

"Saçmalamayın."

"O kadın kimdi Bayan Conover?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Çalışmalarınız için işe aldığınız Purity'den bir kız mı? Yoksa tatilde kafayı bulmaya ikna ettiğiniz bir yazlıkçıydı ve sonunda işler beklediğiniz gibi gitmedi mi?"

"O kemikler hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Torununuz Zoe'nin, ikinci gün Callie Yount'un evinden döndükten sonra yüzmeye gittiğinde bulduğu kemikler. Tehlikeye dikkat çekmiş olacaktı. O kemiklerin sırrınızı ortaya çıkartacağını

biliyordunuz. Bu yüzden Zoe'den de kurtulmak zorundaydınız."

"Bir dakika. Siz benim... böyle bir şeyi aklımdan geçireceğimi mi..." Durup şaşkın bir kahkaha attı. "Kendi *torunuma* zarar vereceğimi düşünüyorsanız aklınızı kaçırmış olmalısınız."

"Zoe soru işaretlerini cevaplayacak. Yakında uyanacak ve uyandığında..." Jo durup Elizabeth'in sonuca ulaşmasını bekledi: Zoe, kendisine kimin saldırdığını açıklayacaktı. Zoe'nin bir şey hatırlayıp hatırlamayacağı belli değildi ama bu *olasılık* bile yararlı olabilirdi. Elizabeth'i köşeye sıkıştırmaya yetebilirdi. "Er veya geç o iskeleti teşhis edeceğiz" dedi Jo. "Belki o zaman o kemiklerin kime ait olduğunu hatırlarsınız."

"Hafızamda bir sorun yok" diye atıldı Elizabeth. "Ve siz Şef Thibodeau, verdiğiniz bu rahatsızlıktan pişman olacaksınız. Kiminle ve neyle uğraştığınızın farkında değilsiniz."

"Ah, ben kiminle uğraştığımı biliyorum Bayan Conover. Teşkilat için çalıştığınızı biliyorum. Yoksa bunu da mı inkâr edeceksiniz?"

"Hayır, inkâr etmeyeceğim. Evet, ben ülkeme hizmet ettim. Geriye dönüp bakıldığında yaptıklarımız bazı zararlara yol açmış olabilir ama unutmayın ki *savaş* dönemindeydik. O zamanlar karşı karşıya kaldığımız her an patlayabilecek bir nükleer savaş, düşmanın hükümetimize ve ordumuza sızması gibi küresel tehditleri bilemeyecek kadar gençsiniz. Şimdi işin ahlaki boyutuna bakıyorsunuz ama orada olup ülkemizi korumak için savaşmadığınız sürece bizi yargılayamazsınız."

Biri kapıyı sertçe çaldı. Jo dönüp baktığında kafasını kapıdan içeri sokan Dedektif Alfond'u gördü.

"Şef Thibodeau, konuşmalıyız."

"İşim bitmedi..."

"*Hemen.*"

Bu tek kelime ve dedektifin ona attığı bakış, Jo'ya her şeyin çok daha kötüye gideceğini söylüyordu. İsteksizce kalkıp Elizabeth'i masada bırakarak dedektifin peşinden koridora çıktı. Kimse onları duymadan konuşabilsinler diye kapıyı da kapattı.

"Bu *tam* bir felaket" dedi Alfond.

"Neden? Ne oluyor?"

"Benim ve onların zamanını boşa harcadın. Bunlar önemli kişiler. Yüksek mevkilerde arkadaşları var, muhtemelen pahalı avukatları da. Bay Fox'u eve gönderdim, sen de Bayan Conover'ı önce özür dileyip sonra serbest bırakmalısın. Bu insanların göletteki kemiklerle hiçbir ilgisi yok."

"Arthur Fox sana böyle mi söyledi? Elbette öyle der. Açıkça itiraf etmeyecekti ya."

"Bay Fox'un tek kelime etmesine gerek yoktu zaten. Adli tıp laboratuvarından gelen güncel rapor her şeyi açıklıyor." Dedektif ona bir kâğıt uzattı. "Kafatasının yüz rekonstrüksiyonuyla birlikte yeni geldi."

Jo kaşlarını çatarak sayfaya baktı. "Diş dolgusuyla mı ilgili?"

"Son analize bak."

Jo sayfaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra hiyeroglif harflerle yazılmış gibi anlaşılmaz kelimelerle dolu paragrafa odaklandı. *Amalgam restorasyonları, polikarboksilat yapıştırıcı kaplama* ve *kompozit reçineler* kelimelerini okurken kaşlarını çattı. "Bu ne demek?"

"Sonucu oku. Diğer tarafta."

Jo sayfayı çevirdi ve sonucun yazıldığı sayfaya baktı.

Ölen kişinin aşınmış diş yapısına amalgamı bağlamak için kullanılan kompozit reçineler, bu diş tedavisinin, amalgam restorasyonlarında bu tür reçineler kullanılmaya başlandıktan sonra yapıldığını gösteriyor. Dolayısıyla ölüm sonrası süre tahmini yeniden değerlendirildiğinde ölüm 1980'lerin ortalarına veya sonrasında gerçekleşmiş görünüyor.

"Bu da tüm teorini çürütüyor" dedi Alfond. "Bu kadın her kimse senin düşündüğünden en az on yıl sonra ölmüş. MKUltra Projesi sona erdikten yıllar sonra. Bu iki yaşlı insanın onun ölümüyle ilgisinin olabileceği gibi çılgın bir fikri sana kim verdi?"

Jo hâlâ rapora bakıyordu. *Nasıl bu kadar yanılmış olabilirim?*

"Şef Thibodeau? Kaynağınız kimdi?"

"İçeriden bilgisi olan biri."

"Verdikleri bilgi yanlış işte."

"Ama bu laboratuvar raporundan haberleri yok. Ölüm zamanının en az on yıl yanlış tahmin edildiğini bilmiyorlardı. Bu her şeyi değiştirir."

"Bu kaynakla bilgi paylaştın mı? Paylaştıysan kim olduğunu bilmem gerekiyor."

"Söyleyemem."

"Anlamadım."

Jo ona baktı. "Üzgünüm ama söyleyemem. Dikkatleri üzerine çekmemesi gereken gizli bir kaynak." *Ve beladan uzak durması gereken,* diye düşündü. *Yani bütün yükü ben taşıyacağım.*

"Devlet dairesinde mi çalışıyor?"

"Hayır."

"Kolluk kuvvetlerinden mi?"

Jo iç geçirdi. "Hayır."

"Yani *amatör* mü?" Alfond başını geriye attı. "Tanrım *Murder, She Wrote* dizisinin bir bölümünde gibiyim şu an!"

Sorgu odasının kapısı açıldı. Dönüp baktıklarında Elizabeth Conover koridora çıkmıştı.

"Eve gitmek istiyorum" dedi. "Benimle işiniz *bittiyse* tabii."

"Elbette Bayan Conover" dedi Alfond anında nazik bir kamu görevlisine dönüşerek. "Ve bu yanlış anlaşılma için özür dilerim."

"Tacizin adı bu mu oldu artık?"

"Eksik bilgilerle harekete geçmişiz. Adli tıp laboratuvarından yeni bir rapor geldi ve bu genç kadının ölümünün düşündüğümüzden çok farklı bir zaman diliminde gerçekleştiğini gördük. Gelin, ben sizi geçireyim. İsterseniz size bir fincan kahve ikram edebilirim."

Jo, Alfond'un Elizabeth'i ara kapıdan geçirip ön ofise kadar ona nezaketle eşlik ettiğini görünce sinirlendi. Elizabeth'in bir şeyler sakladığından emindi ama Alfond'un dediği gibi kadının *yüksek mevkilerde arkadaşları* vardı. Tabii olurdu. Conover'lar ve Arthur Fox gibilerinin başlarını beladan kurtaracak arkadaşları ve avukatları mutlaka olurdu. Jo onların peşinden, Ethan'ın annesini beklediği ön büroya geçti.

"İşimiz bitti" dedi Elizabeth oğluna. "Hadi eve gidelim."

"Neyin nesiydi bu?" diye sordu oğlu.

"Göletteki iskelet." Elizabeth başını iki yana sallayarak güldü. "Benim bu konuda bir şey bildiğimi düşünmüşler."

"Neden sen?"

"Adli tıptan gelen eksik bilgilerle harekete geçtik. Adli tıp laboratuvarından gelen son rapora göre kadının ölümü düşündüğümüzden daha yakın bir tarihte gerçekleşmiş. Şimdi bu kadının kimliğini bulmamız gerekiyor. Onu tanıyan biri çıkar umarız" diye açıkladı Alfond.

"Onu tanıyan biri mi?" dedi Elizabeth Alfond'a bakarak. "Onun nasıl biri olduğu biliniyor mu?"

"Yaklaşık olarak. Yüz rekonstrüksiyonuna dayanarak."

"Görebilir miyim?"

Alfond telefonunu çıkarıp e-postalarında adli tıp laboratuvarından gelen raporu buldu. "Bu yüz rekonstrüksiyon programları son birkaç yılda çok gelişti. Bu görseli kamuoyuyla paylaşacağız. Umuyoruz onu tanıyan biri çıkar" diyerek telefonunu Elizabeth'e uzattı.

Elizabeth donakaldı. Tek kelime etmedi, tek bir tepki vermedi. Ne kaşlarını çattı ne nefesini tuttu. Ama o birkaç saniyelik donakalma hali Jo'nun dikkatini çekti. Elizabeth telefonu Alfond'a geri verdi. "Herhangi biri" diyerek Ethan'a döndü. "Hadi eve gidelim."

Jo annesiyle oğlunun binadan çıkmasını izledi. "O yüzü görünce ne tepki verdiğini gördün mü?" dedi Alfond'a. "Bir şeyler biliyor."

"Ben herhangi bir tepki görmedim."

"Çünkü öyle eğitilmiş. Hiçbir tepki vermeyecek, hiçbir şeyi açığa vurmayacak şekilde."

"Tanrı aşkına şu insanları rahat bırak" dedi Alfond kapıya dönerek. "Ve en iyi yaptığın şeye dön. Git birkaç ceza kes."

Jo Alfond'un binadan çıkışını izlerken bu akşamki aşağılanmayı hayatı boyunca unutabilecek mi, diye düşündü. Tüm suçu Martini Kulübü'ne yükleyemezdi çünkü onların teorisine *kendisi* inanmıştı. Arthur Fox ve Elizabeth Conover'ı sorgulamaya getiren de *kendisiydi*. Sonuçta Martini Kulübü bir konuda haklı çıkmıştı; Elizabeth Teşkilat'ta çalışmıştı ama bu göletteki kemiklerle hiçbir ilgisi olmayan önemsiz bir detaydı.

Gerçekten önemsiz miydi?

Jo bilgisayarında adli tıp laboratuvarından gelen raporu açtığında kimliği belirsiz kadının yüz rekonstrüksiyonunun görüntüsü

ekranda belirdi. Genel olarak bilgisayarda oluşturulan rekonstrüksiyonlar gibi donuk ve ifadesiz bir yüzdü bu ama kadının yüz hatlarında Elizabeth'i onu gördüğü anda donduracak kadar belirgin bir şey vardı.

O bu kadını tanıyor, diye düşündü. *Elizabeth onun kim olduğunu biliyor.*

Peki onu kimin öldürdüğünü biliyor mu?

42
Maggie

Declan'ın Volvo'su, asfaltta değil de su üzerinde süzülüyorlarmış gibi hissettiren yumuşak sürüşüyle adeta bir kraliyet kayığına benziyordu. Maggie, yoldaki bütün tümsekleri hissettiren o amortisörlü traktörü sürmeye o kadar alışmıştı ki şimdi önlerindeki araca çok odaklanmış olduğu için bu deneyimin tadına tam anlamıyla varamasa da donanımlı bir sedan sürme fırsatı yakaladığına seviniyordu. Purity polis merkezinden ayrıldıklarından beri Ethan'la annesini takip ediyorlardı. Maggie, Ethan gibi sivil bir sürücüyü takip ederken böyle bir önlemin gerekli olduğunu düşünmese de aralarındaki iki araç mesafesini korumaya özen gösteriyordu. Onu asıl endişelendiren Elizabeth'ti. O kadın takip edilmekten kaçınmak için muhtemelen birkaç numara öğrenmişti. Ama şimdi ışık giderek azalırken mavi bir Volvo'nun onları takip ettiğini onun bile fark etmesi zor olacaktı.

"İlginç" dedi Declan. "Eve gitmiyorlar."

Gerçekten de Ethan'ın arabası, onları Bakireler Göleti'ne götürecek olan kavşağı geçmişti. Onun yerine, birinci karayolundan devam edip kasaba sınırından kuzeye doğru devam ediyorlardı.

Maggie'nin telefonu çalınca hoparlörü açtı.

"Bir konuda haklıydın" dedi Jo Thibodeau.

"Sadece bir konuda mı?"

"MKUltra Projesi için buraya gelmişlerdi. Ama o iskelet... işte o konuda yanıldın. Onlarla hiçbir ilgisi yok."

"Sana öyle mi dedi?"

"Adli tıp laboratuvarı öyle diyor. Kimliği belirsiz kadının diş amalgamının analizine göre, ölüm tarihi seksenlerin ortalarından sonra olmalı. Bu, MKUltra'nın faaliyette olduğu yıllardan çok sonra."

Maggie, Declan'a baktı ve onun kaşlarını çatmasından bu yeni bilgi karşısında onun da kendisi kadar şaşırdığını gördü.

"Ve şimdi kendimi sıcak suda dev bir ıstakoz gibi hissediyorum" dedi Jo. "Alfond bana çok kızgın ve Elizabeth de avukatlarını üzerime salmakla tehdit ediyor. Başka seçeneğim yok. Geri çekilmeliyim. Siz de öyle."

Maggie arabayı sürerken bunun ne anlama geldiğini düşündü. Zoe'ye yapılan saldırının arkasında yatan sebeple ilgili teorileri iskambil kâğıtlarından bir ev üzerine mi kurulmuştu? Sadece bir avcı ve yanlış zamanda yanlış yerde bulunan bir kızla ilgili üzücü ve çok yaygın bir vakayı zekice bir komployа karıştırıp kendilerini mi kandırmışlardı?

"Hey, dinliyor musunuz?" dedi Jo.

"Evet."

"O zaman arkadaşlarına Conover'ları rahat bırakmalarını söyle. Kitap kulübünüze dönüp martini için. Emekliliğin tadını çıkartın."

"Emekliliğin tadını böyle çıkartıyoruz." Maggie önündeki yola bakıp Ethan'ın arabasının hastaneye doğru döndüğünü gördü.

"Onlardan uzak dur. Anladın mı?"

"Anladım" dedi Maggie, sonra Ethan ile Elizabeth'in peşinden hastane girişine yöneldi.

Park yerine girdiğinde Ethan'ın hastanenin ana girişine doğru ilerlediğini gördü. Elizabeth arabadan inip binaya girdi.

Maggie, Ethan'ın oradan uzaklaşmasını izledi. "Burada ne işi var?"

"Torununu ziyarete gelmiş olamaz mı?"

"Ben de ondan korkuyorum." Maggie telefonunu çıkarıp Ben'i aradı. "Dikkatli ol. Elizabeth binaya girdi."

Kısa bir sessizliğin ardından Ben "Onu gördüm, asansörden iniyor. Hemşire odasının önünden geçiyor" dedi.

"Zoe'nin odasına gidiyor. Geliyorum. Onu gözünden kaçırma."

"Ben bunun için buradayım" dedi Ben.

Maggie emniyet kemerini çözdü. "Burada bekle" dedi Declan'a.

Declan iç geçirdi. "Conover'lardan uzak durmak buraya kadarmış."

Maggie Elizabeth'in peşinden hastaneye girip merdivenden ikinci kata çıktı. Saat sekizdi, genel birimin ziyaret saati yeni bitmişti ve görünürde kimse yoktu; potansiyel bir katilin fark edilmeden içeri sızması için mükemmel bir zamanlama. Ama Ben işbaşında olduğuna göre bu koridorda hiçbir şeyin fark edilmemesi mümkün değildi. Maggie, kapıya monte edilmiş kamerasıyla 242 numaralı odanın karşısındaki koridorda konumlandırılmış diğer kamerasını gördü. Zoe'nin odasıydı bu.

242'yi geçip onun yerine 243 numaralı odaya girdi.

Karanlık odada, Ben'in yüzü bilgisayar monitörünün ışığıyla aydınlanıyordu. Monitörde altı kameradan gelen görüntüler vardı ve bunlardan ikisi Zoe Conover'ın şu an uyuduğu hastane yatağına odaklanmıştı. Maggie, Ben'in omzunun üzerinden video görüntülerini izlemek için eğildi.

Zoe'nin karanlık odasında Elizabeth, yatağın başında durmuş torununa bakıyordu. Mikrofondan Elizabeth'in derin bir nefes aldığını duydular.

"Orada öylece duruyor" dedi Ben.

Biraz sonra Elizabeth bir adım öne çıktı. *İşte geliyor*, diye düşündü Maggie, kadının Zoe'nin baş tarafına yaklaşmasını ya da yatak başındaki lambanın ışığında hafifçe parlayan serum borusuna uzanmasını beklerken. Kıza zarar verecek en ufak bir hareketinde Maggie odaya dalıp onu durduracaktı. Ama Elizabeth, Maggie'nin beklemediği bir şey yaptı, her şeyi yeniden değerlendirmesine neden olan bir şey.

Elizabeth bir sandalye çekip oturdu. Dakikalarca kıpırdamadan, konuşmadan öylece oturdu.

"Ne bekliyor?" dedi Ben.

Maggie başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok."

43

Susan

Herkes nerelerde? diye düşündü Susan. Farların yaklaştığını görme umuduyla tekrar pencereden dışarı baktı ama henüz görünürde hiç araba yoktu. Elizabeth bunun birkaç soruyu cevaplandıracağı kısa bir görüşme olacağını söylediği halde Ethan'la birlikte karakola gideli saatler olmuştu. Colin ve Brooke da akşam yemeğine gereken malzemeleri almak için kasabaya gitmişlerdi. *Uzun sürmez, hemen döneriz,* demişti Brooke. Oysa şimdi hava kararmasına rağmen kimse dönmemişti ve Susan, her zamanki gibi tavan arasındaki sığınağına çekilen Kit'le evde yalnızdı.

Pencerede dururken Hannah'yı arayıp onu hastaneye götürmesini rica etse miydi? Zoe yoğun bakımdan çıktığına ve ilaçları da azaltıldığına göre her an uyanabilirdi. Kızı gözlerini açtığında Susan yanında olmak istiyordu. Orada *olmalıydı.*

Hastaneden gelen mesaj var mı diye telefonuna baktı. O binada o kadar uzun zaman geçirmişti ki günlük ritmini öğrenmişti. Dolayısıyla bu saatte gönüllülerin hastaların yemek tepsilerini toplayıp yemek arabasına koyduklarını biliyordu. Hemşire odasında telefonlar muhtemelen susmak bilmiyordu ve hemşire birazdan arabasını koridorda gezdirip akşamki ilaçları dağıtacaktı. 242 numaralı odada uyuyan Zoe de muhtemelen annesinin gelmesini bekliyordu.

Geleceğim hayatım. En kısa zamanda.

Ethan'a mesaj yazdı: Neredesin? Oturma odasında gezinip Conover ailesinin Bakireler Göleti'ndeki görsel tarihi olan duvardaki fotoğraf galerisinin önünden geçti. Elizabeth ve George küçük oğul-

larıyla birlikte. Colin ve Brooke, bebek Kit ve siyah saçlı dadısıyla birlikte. Susan geri geri yürüdüğünde yılların sırası da tersine döndü. Şimdi George ve Elizabeth'in komşuları Arthur ve Greene'ler gibi hâlâ genç ve zinde oldukları zamanlara gitmişti. İlk defa küçük Hannah'nın yanındaki kola odaklandı; bir kadının koluydu ama vücudunun geri kalanı fotoğraftan kesilmişti. Vivian Stillwater. Tabii ki Elizabeth Vivian'ı fotoğraftan kesmişti. Hiçbir kadın kocasının metresinin duvardan kendisine gülümseyerek baktığını görmek istemezdi.

O sırada bir arabanın eve yaklaştığını duydu. *Sonunda Ethan döndü,* diye düşündü ama pencereden baktığında gelenin Brooke ve Colin'in arabası olduğunu gördü. Onlar bagajı boşaltırken Susan da dışarı çıktı.

"Annem dönmedi mi?" diye sordu Colin.

"Sanırım hâlâ karakoldalar."

"Neden bu kadar uzun sürdü anlamıyorum. Yani, annemin ne bildiğini düşünüyorlar ki?" Bagaja uzanıp şarap şişeleriyle dolu bir kutu çıkardı. Alışverişlerinin neden bu kadar uzun sürdüğü anlaşılıyordu; süpermarketteki cabernet Colin'in standartlarına hiç uygun olmadığına göre yerel şarap dükkânına uğramışlardı belli ki.

"Yardım edeyim" dedi.

Colin "Sadece karpuzu alsan yeterli. Sadece o kaldı" diyerek kutuyu eve taşıdı.

Susan karpuzu alırken bagaj ışığında parlayan metalik bir şey gördü. Halının en ucunda, iğne ucu kadar küçük bir yansımaydı ama koyu mavi arka planda göze çarpıyordu. Susan halının kenarını kaldırdı ve o şeyi görünce kaşlarını çattı.

Küçük altın bir küpeydi bu. Özel ya da farklı bir yanı yoktu ama onu gördüğü an donakaldı çünkü rahatsız edici bir şekilde tanıdık bir küpeydi.

"Susan, iyi misin?" diye seslendi Colin.

Susan doğruldu ve Colin'in kapıdan onu izlediğini gördü. "Evet. Evet!" Küpeyi cebine atıp karpuzu aldı. "Bagajda başka bir şey kalmış mı diye baktım."

"Kapağı kapatabilir misin?"

"Elbette." Susan bagajı kapatıp karpuzu eve taşıdı.

Brooke mutfakta marketten aldıklarını yerleştiriyor, süt ve yumurtaları dikkatlice buzdolabına koyuyordu. O sırada tavan arasındaki sığınağından nihayet çıkabilen münzevi vampir Kit mutfağa girip kendine bir kâse Cap'n Crunch mısır gevreği doldurdu.

"İştahın kapanacak" dedi Brooke.

"Bu sadece atıştırmalık."

"Bir kâseden fazlası yok, tamam mı?"

Kit bir şeyler mırıldanıp yemeye devam etti.

Brooke ve Colin işlerini yaparken çok normal görünüyorlardı. Oğulları mısır gevreğini yerken onlar da buzdolabını açıp kapatıyor, kutuları dolaplara yerleştiriyorlardı. *Sıradan bir aile gündelik işleriyle uğraşıyor,* diye düşündü Susan, kapıdan onları izlerken.

Küpe cebinde patlamaya hazır bir el bombası gibiydi adeta.

Susan mutfaktan üst kattaki yatak odasına çıkıp kapıyı kapattı. Başucu lambasını yaktı ve cebinden küpeyi çıkardı. Arka klipsi yoktu, bu yüzden düşmüş olmalıydı. Zoe'yle kuyumcuya gidip bunun aynısı bir küpe aldıkları günü hatırladı. *Gösterişli bir şey istemiyorum anne,* demişti Zoe. Yüzücü gözlüklerine takılmayacak sade bir şey olmalıydı. Susan küpeyi elinde çevirip dururken onun kızına ait olduğunu gösterecek bir ipucu arıyordu ama diğer sayısız küpe gibi bu da küçük bir altın parçasından başka bir şey değildi. Brooke'un böyle bir küpe taktığını görmüş müydü? Kadınlar sürekli küpelerini kaybederlerdi. Arabadan eşya indirirken kolayca düşebilirdi mesela. Eğilip bagajdan valizini alırken küpe kulağından düşmüş olabilirdi. Evet, büyük olasılıkla öyle olmuştu ve Brooke'un küpesiydi.

Ama ya onun değilse? Ya Zoe'nin küpesiyse?

Thibodeau'yu aramak için telefonunu aldı ama sonra durdu. Ne söyleyeceğini ve ailenin bunu nasıl karşılayacağını düşündü. *Sanırım bu evdeki biri kızımı öldürmeye çalıştı.* Conover'larla arası zaten gerginken nükleer savaş başlatmak gibi bir şey olurdu bu.

Zaman geçerken Susan odanın içinde volta atarak ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Ethan'ı mı aramalıydı? Polisi mi?

Alt katta birinin telefonu çaldı.

Durup dinlemeye çalıştı ama Colin'in ne dediği anlaşılmayan sesinden başka bir şey duymadı. Biraz sonra, bir motor çalışmaya başladı ve pencereden dışarı baktığında arabayla uzaklaştıklarını gördü. Hastaneye dönmesi gerektiğini bildikleri halde tekrar gideceklerini ona söylememişlerdi.

Hastane. Zoe.

Susan o küçük, sıradan altın küpeye baktı. Diğer teki neredeydi?

Koridora çıktığında üst kattan gelen boğuk elektronik silah seslerini duydu. Kit tavan arasındaki video oyunlarına dönmüş, evde neler olduğunun farkına varamayacak kadar düşman ordusunu vurmaya odaklanmıştı.

Koridordan Brooke ve Colin'in odasına doğru ilerledi.

Yatak odasının kapısı açıktı ve yatağın güzelce yapıldığını gördü. Örtü düzgünce serilmiş, yastıklar başlığa yaslanmıştı. Brooke titiz biriydi. Susan doğrudan şifonyere gidip üst çekmeceyi açtı. Bir kadının mücevherlerini saklayacağı en muhtemel yer burasıydı. Her iki çekmeceyi de karıştırdı ama hepsi pahalı ve özenle katlanmış iç çamaşırlarından başka bir şey bulamadı. İç çamaşırlarını katlamakla kim uğraşıyordu ki artık? Kimin vakti vardı ki?

Dönüp banyoya geçti. Brooke'un pembe kapitone makyaj çantası lavabonun yanında duruyordu. Çantayı açınca içindeki makyaj malzemelerini gördü ve rujları, göz kalemlerini, allıkları, maskaraları karıştırdı. Burada da yoktu.

Ama banyo dolabının üst çekmecesini açtığında bir kadının Maine'de geçireceği rustik bir tatile götürebileceği birkaç mücevherin sığacağı büyüklükte saten bir çanta buldu. İçindekileri banyo setine boşalttı.

İçinden bileklikler, halka küpeler, bir kolye ve bir safir yüzük çıktı.

Bir çift de altın küpe. İkisinin arka klipsleri takılıydı.

Arabanın bagajında bulduğu küpe tekine baktı. *Diğer tekin nerede? Brooke'un küpeleri eksik olmadığına göre bu kimin...*

"Odamda ne yapıyorsun?"

Susan arkasını döndüğünde Brooke kapıda duruyordu.

44
Maggie

Elizabeth Conover artık harekete geçmeliydi.

Torununun yatakta derin uykuda olması hipnotize etmiş gibi yirmi dakikadır yerinden kıpırdamamıştı.

"Tuhaf" dedi Maggie. "Nöbet tutuyor sanki."

"Bu beklediğimiz şey değildi" dedi Ben.

Hem de hiç de bekledikleri bir şey değildi. Jo Thibodeau, Zoe'yi yem olarak kullanma fikrine karşı çıkmış olsa da Martini Kulübü'nün öyle bir tereddüdü olmamıştı. Zoe artık yoğun bakım ünitesindeki personelin gözetiminde olmadığına göre rutin gözetim altında tutulacağını, hastane güvenliğinin yeterli olup olmadığını değerlendirmek için sadece kamera görüntüsü alınacağını söylemişlerdi. Harekete geçmeleri için uyarıda bulunacak ses dahil çok kanallı bir yayın olacağını söylememişlerdi. Elizabeth hastaneye girdiğinde, tuzak işe yarayacakmış, Elizabeth sonunda harekete geçecekmiş gibi görünüyordu.

Oysa kadın orada oturup izlemekten başka bir şey yapmıyordu. *Ne bekliyordu?*

Maggie'nin telefonu çaldı. Declan arabadan arıyordu. "Tahmin et kim hastaneye girdi?" dedi. "Colin."

Bu bir sürprizdi. İkinci katın kamera görüntüsüne baktı ve biraz sonra Colin'in asansörden indiğini gördü. Zoe'nin odasına doğru yürüyordu.

"Şimdi ne olacak?" dedi Ben.

Colin kapıyı açıp Zoe'nin odasına girdi. Kapı arkasından kapandı ve o karanlıkta annesinin karşısında durdu.

"Bu ne demek oluyor anne?" diye sordu. "Ethan'la birlikte olduğunu sanıyordum."

"Onu eve gönderdim."

"Önemli olduğunu söyledin."

"Önemli. Konuşmamız lazım. Sadece sen ve ben."

"Bunu evde yapamaz mıyız? Neden beni hastaneye getirdin? Senin burada ne işin var?"

"Onun güvende olduğunu görmeliydim. Bu kıza başka bir şey olmasına izin veremem."

"Bu polisin görevi. Bırak da işlerini yapsınlar..."

"Bırakayım da ne yapsınlar?" diye sert bir karşılık verdi Elizabeth. "Seni suçüstü mü yakalasınlar?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"*Seni* korumaya çalışıyorum. İşleri daha da kötüleştirmeni engellemeye çalışıyorum."

"Anne saçmalıyorsun."

"Biliyorum Colin. Anna'ya ne olduğunu biliyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Colin donakalmış bir halde annesine baktı. "Anna da nereden çıktı şimdi?" dedi yumuşak bir sesle.

"Göletteki kemikler onun. Polis bana kafatasının yüz rekonstrüksiyonunu gösterdi. Bunu kamuoyuyla paylaşmayı planlıyorlar ve o yüzü tanıyabilecek tek kişi ben değilim. Arthur da tanıyacak. Hannah da. Kızın yüzünü gördüklerinde parçaları birleştirmeleri uzun sürmeyecek. Meksika'daki ailesi bunu ne kadar sürede öğrenir sence? Yıllardır kızlarını soruyorlardı ve ben de onlara bir bilgimiz olmadığını, işi bırakıp gittiğini söyleyip duruyordum. Oysa kız hiç gitmemiş. Bunca zamandır oradaymış. Gölette."

Colin başını iki yana salladı. "Hayır, bu doğru olamaz. Babam onu havaalanına bıraktığını söyledi. Ona gitmesi için para verdiğini, hem de çok para verdiğini söyledi..."

"Neden gitmesi gerekiyordu peki?"

"Tanrım, bu yıllar önceydi. Artık bir önemi var mı? Neden aniden..."

"Neden gitmesi gerekiyordu?"

Colin sessiz kaldı. Yere bakıp iç geçirdi. "Ben böyle olmasını hiç... hiç *istemedim*. Sadece... Sadece oldu."

"Sen ve Anna."

"Bebek hep hastaydı. Brooke'un ruh hali kötüleşiyordu, o kadar depresifti ki benimle neredeyse hiç konuşmuyordu. Evimiz buz gibi bir morga dönmüştü. Ama Anna her zaman dinlemeye hazırdı. Her zaman..."

"*Dadıyla* ilişkin mi vardı?" Elizabeth tavana bakıp güldü. "Ne kadar aptal olabilirsin? Ne kadar *sıradan*."

"Başka kime gidebilirdim? Brooke tamamen..."

"Bunu Brooke'un üzerine atma! İlişkiyi yaşayan *sensin*." Elizabeth dalga geçer gibi güldü. "Tanrım, tıpkı baban gibisin."

"Ne?"

"Tıpkı onun gibi bu işten sıyrılabileceğini sandın, değil mi? Baban sana yardım etti, değil mi? George pisliği temizlemek konusunda ustaydı. Sorunları ortadan kaldırmak onun süper gücüydü. Tabii ki senin pisliğini de temizleyecekti. Conover erkekleri başlarını belaya soktuklarında kendilerini hep kurtarırlar, hem de hiç zarar görmeden. Ama onu *öldürmek* ne demek Colin?"

"Beni neyle suçluyorsun?"

"Anna öldürüldü."

"Benim bununla bir ilgim yok!"

"İnkâr mı ediyorsun bir de? Anna ile ilişkin?.."

"Hayır, ilişkimizi inkâr etmiyorum." Colin sandalyeye çöktü ve inledi. "Bununla gurur duymuyorum. Ama oldu işte."

"*Bu sözü* daha önce ne zaman duymuştum?"

"Sonra her şey karıştı. O... şey..."

"Hamile mi kaldı?" Elizabeth ona baktı. "Öyle mi oldu?"

Colin mutsuz bir ifadeyle başını salladı.

"Evet. İşler gerçekten de karışırdı" dedi Elizabeth başını iki yana sallayarak. "Bana söylemeliydin. Bilseydim..."

"O gittikten sonra sana söylemenin bir anlamı yoktu. Babam ona nakit ödeme yaptığını, bir daha bizimle iletişime geçmemesini istediğini ve onu gönderdiğini söyledi. Ben Boston'da bir toplantı-

daydım ve döndüğümde Anna çoktan gitmişti. Sorunun çözüldüğünü sanıyordum. Babam her şeyi hallettiğini, Anna'nın Meksika'ya döneceğini söyledi."

"Ama oraya hiç gitmemiş Colin. Bunca yıldır o gölette ölü ve çürümüş halde kalmış. *Bunun* suçunu babana mı atacaksın?"

"Hayır."

"Ama o kızdan kurtulmana yardım etmiş. Öyle mi oldu? Pisliği temizlemek için bu konuda uzman olan birinden yardım mı aldın?"

"Babamın böyle bir şeyin üstünü örteceğine gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"Ah, baban her şeyi yapabilecek bir adamdı."

"Bir cinayeti örtbas edecek kadar mı?"

Uzun bir sessizlik olduktan sonra Elizabeth "Bilmiyorum" diye mırıldandı. "Yaşlandıkça kimseyi tanıyamıyorum sanki. Kendi oğullarımı bile." Öne eğilip şakaklarını ovuşturdu. "Tek istediğim bu aileyi bir arada tutmaktı. Babanla cehennem gibi günler geçirdim. Yalanları, ilişkisi..."

"Bilmiyordum anne."

"Tabii bilmezsin. Sır saklamak da benim süper gücüm. Ama bu sırrı saklayamam. Polis sonunda kemiklerin Anna'ya ait olduğunu tespit edecek. Zoe uyandığında ona saldırdığını hatırlarsa seni koruyamam. Seni korumayacağım."

"Beni *dinliyor musun*? Zoe'ye zarar vermek için hiçbir sebebim yoktu benim! Anna'nın öldüğünü de bilmiyordum. Babam ona gitmesi için para verdiğini söyledi. Brooke, Anna'nın eşyalarını toplamasına yardım etmiş ve..." O an durdu.

"Brooke" dedi Elizabeth alçak sesle.

Oda sessizliğe gömülürken anne ile oğul bakıştılar.

Maggie cep telefonuna uzandı.

45
Susan

"Tekrar ediyorum, odamda ne işin var?" dedi Brooke.

Susan, Brooke'un odasını neden karıştırdığına dair bir bahane, bir açıklama bulamıyordu. Brooke'un banyo setine yayılmış mücevherleriyle suçüstü yakalanmıştı.

"Colin'le gittiğini sanıyordum, bilmiyordum..."

Brooke mücevherlere bakarak hayret içinde güldü. "Bir şey mi *çalacaktın*?"

"Hayır! Hayır, ben..."

"O zaman ne, Susan? Burada ne işin var?"

"Sadece bunun sana ait olup olmadığını öğrenmek istedim." Susan altın küpeyi ona uzattı.

Brooke kaşlarını çattı. "Bunu nerede buldun?"

"Arabanın bagajında. Alışveriş ürünlerini boşaltırken buldum."

"Ah." Brooke bir an duraksadı ve ardından kayıtsızca kahkaha attı. "Demek oraya düşürmüşüm."

"Hayır. Seninkiler burada." Susan setin üzerinde duran Brooke'un küpelerini işaret etti. "İki teki de burada."

"O zaman bu nereden gelmiş bilmiyorum."

"Zoe'de de bu küpelerin aynısından var. Onu vadide bulduklarında bir teki kayıptı." Susan tek küpeyi uzattı. "Bu senin arabanın bagajına nasıl girmiş olabilir?"

Susan, Brooke'un bu bilgiyi değerlendirmesini, durumun vahametinin farkına varmaya başlamasını izledi.

Brooke başını iki yana sallayarak yumuşak bir sesle "Böyle bir şey olamaz" dedi.

"Düşünsene Brooke. Kızımın küpesinin teki senin arabanda çıkıyor. Oraya nasıl gelmiş olabilir?"

"Colin asla..."

"Kızımı bagaja koymaz mı? Onu o gözetleme noktasına götürüp vadiye atmaz mı? Bunu yapacak güçte başka kim var? Senin olmadığın kesin."

"Yanılıyorsun. Yanılıyor olmalısın!" Brooke bacakları birden titremeye başlayınca geriye doğru sendeledi ve yatağa çöktü.

"Üzgünüm Brooke" dedi Susan alçak sesle. "Ama polisi aramam gerekiyor."

Brooke titrek bir nefes alarak başını ellerinin arasına gömdü. "Tanrım anlamıyorum. Neden böyle bir şey yapsın? Neden ona zarar versin?"

Susan "Bunu öğrenmek polisin işi" diyerek odadan çıktı.

Koridorda durup küt küt atan kalbini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Cep telefonunu çıkardı. Yapacağı şey geri dönüşü olmayan bir dizi olayın başlangıcı olacaktı: Polis, Colin'in arabasını ve evi aramak için buraya gelecekti. Kibirli Colin tutuklanacak ve kamuoyunun önüne atılacaktı. O an Elizabeth'in sözlerini düşündü: *Aileye sadakat her şeyden önce gelir.* Canı cehenneme. *Benim kızım her şeyden önce gelir.* Alt katta Brooke'un duyamayacağı bir yere gidip Jo Thibodeau'yu arayacaktı. Sonra bu evden, Conover'lardan uzaklara gidecekti. Ailenin kukla oynatıcısı, her sözüne itaat edilmesi gereken Elizabeth'ten uzaklara. Merdiven sahanlığına gidip ilk basamağa adım attı.

O sırada sırtında iki elin baskısını hissetti. Biri onu öyle güçlü itti ki öne doğru savruldu. Kırık kanatlı bir kuş misali kollarını çırparak düşüşünü yavaşlatmaya çalıştı ama yerçekiminin acımasız çekimine karşı koyamadı. Basamaklar önünde giderek azalırken o düşüyordu, merdivenin dibine doğru son derece uzun bir düşüş. *Brooke,* diye düşündü en son. *Neden?*

Karanlığın içinde ilk duyduğu Kit'in çaresizce yalvaran sesi oldu: "Bunu tekrar yapmak istemiyorum anne. Lütfen bana bunu yaptırma."

Sonra beyninin içinde bir çekiç kafatasına tekrar tekrar vuruyormuş gibi bir acı hissetti. O çekiçlerin acımasız darbeleri arasında sesler de gelip gidiyordu.

"Yapmak zorundayız hayatım" dedi Brooke.

"Neden? O hiçbir şey *bilmiyor* ki."

"Evet biliyor ve polise anlatacak. O aileden değil, gerçek anlamda değil. Büyükannen her zaman ne söyler, hatırla. *Aile her şeyden önce gelir*. Şimdi, acele et!"

Eller Susan'ın bileklerini kavradı ve onu sürüklemeye başladı. Ama o acımasız çekiç kafasına vurmaya devam ediyordu. Tepesindeki yüzleri görebilmek için gözlerini açtı ama ışıkla birlikte beynine daha derin bir acı saplandı.

"Onu nereye götürüyoruz?" dedi Kit. "Araba babamda."

"Onu göle atacağız."

"Yani onu *boğacak* mısın?"

"Onu boğan biz değiliz, su. Dolayısıyla bu bir cinayet değil Kit."

Kit aniden Susan'ın bileğini bıraktı. "Bunu yapamam."

"Yapabilirsin. Ne söz vermiştik? Ben seni koruyacağım, sen de beni koruyacaksın. *Hatırladın* mı?"

Kit fısıltılı bir sesle "Evet" dedi.

"Hadi o zaman *yapalım*."

Susan sürüklenerek dışarıya, oradan da arka merdivenden indirilirken ışık da giderek gölgelerin arasında kalıyordu. Gecenin serinliğini yüzünde hissetti, Brooke'un harcadığı eforun etkisiyle derin nefes alıp verdiğini duydu. İnleyerek elini kurtarmaya çalıştı.

"Uyanıyor!" dedi Kit.

"Sorun yok. Sen *çek*."

Eller çelikten bant misali bileğini daha sıkı sardı. Susan şimdi çimlerin üzerinden sürükleniyor, çimlerin ıslaklığı bluzuna sızıyordu. Onu aşağıya, göle doğru çekiyorlardı. Suyun kıyıya vurduğunu, yüzen iskelenin gıcırtısını duyabiliyordu. Brooke şimdi daha şiddetli, çılgın gibi nefes alıp veriyordu.

Ayakkabıları şimdi tahtaya çarpıyordu.

Yaşadığı panik Susan'ın uzuvlarına yepyeni bir güç yükledi. Kollarını çırpıp ayaklarını savurarak mücadelesini sürdürse de onlar iki kişiydi, kendisi ise acıdan sersemlemiş ve yarı kör durumdaydı.

Onu acımasızca itip yan yatırdılar ve iskeleden aşağı yuvarladılar.

Susan soğuk suyun etkisiyle tamamen uyandı. Suyun yüzeyine çıktı ve nefes almaya çalıştı. Brooke ve Kit yıldızlı geceye karşı kapkara iki siluet olarak yukarıdan ona bakıyorlardı.

"Lütfen Kit!" diye seslendi nefes nefese. "Bunu yapma!"

"Onu suyun altına it" diye emretti Brooke.

Kit iskelenin kenarında çömeldiği yerde donakalmıştı.

Susan çaresizce iskeleye uzanıp tutundu ve kendini yukarı çekmeye başladı.

Annesi *"Kit!"* diye emretmesine rağmen oğlu kıpırdamadı. Brooke kalkıp ayağını kaldırdı ve Susan'ın eline bastı.

Susan çığlık atıp elini tutunduğu yerden çekti. Tekrar suya düştü, çok soğuktu. Çok karanlıktı. Tekrar su yüzeyine çıkıp bir nefes daha aldı.

Uzaklaş. Onlardan kaç.

Göletin karşısında, Reuben Tarkin'in evinin ışıkları parlıyordu. Keşke ona ulaşabilse, yardım çığlığı atabilseydi...

Brooke onu saçlarından kavrayıp başını öyle sert geriye çekti ki Susan'ın kafası iskeleye çarptı. Kafası suya bastırılmadan önce son bir nefes aldı. Buna karşı koyacak gücü kalmamıştı artık. Onu suya batıran kadın, taş kadar acımasız, kimliği bilinmeyen kadını ona mezar olan göletin dibine sürükleyen taşlar kadar merhametsizdi. Susan çılgınca onu suya batıran elleri tırmaladı ama eller pes etmiyordu. Kalbi deli gibi çarpıyor, ciğerleri hava alabilmek için bağırıyordu. Artık nefesini tutamıyordu.

Zoe. Seni seviyorum.

Ağzını açtı ve boğazına su doldu.

46

Jo

Evde bir yerlerde telefon çalıyordu.

Jo eşikte durup açık kapıdan içeriye şöyle bir göz attı. Kapının ardına kadar açık bırakılmış olması bile tek başına bile endişe vericiydi. Yerdeki kırmızı leke ise daha da endişe vericiydi. *Kan mıydı?*

"Merhaba?" diye seslendi. "Susan?"

Cevap gelmedi. Kan lekesine basmadan eve girdi. Evin sakinleri az önce dışarı çıkmış da her an dönebilirlermiş gibi bütün ışıklar açıktı. Mutfağa şöyle bir göz attıktan sonra alt kattaki oturma odasını, banyoyu, Elizabeth'in yatak odasını hızlıca taradı. Kimse yoktu. Merdivene doğru gidince basamakların tam altında daha fazla kan gördü.

Göremediği telefon her neredeyse susmuştu. O sessizlikte kendi kalp atışlarını duyabiliyordu.

Kanın çok mantıklı bir açıklaması olabilirdi. Belki bir kaza olmuştu. Biri merdivenden düşüp kafasını yere çarpmış, acilen hastaneye kaldırılmıştı. Böyle bir kaza Amerika'daki herhangi bir evde olabilirdi ama...

Jo içgüdüsel olarak silahını çekip tekrar "Susan?" diye seslendi.

Destek için Mike'ı çoktan aramıştı ama yerdeki kan bir an önce harekete geçmesi gerektiğini söylüyordu. Kalbi hızlı hızlı atarak merdivenden çıktı.

İkinci katın sahanlığında iki tarafa da baktı. Önce Zoe'nin odasına, sonra Susan'ın odasına baktı. Kimse yoktu. Brooke ve Colin'in odasına geçti.

Orada durdu, üst çekmecesi açık olan ve içinden bir sutyenin sarktığı şifonyere baktı. Her şeyin düzenli, derli toplu olduğu bir odayla uyumsuz bir görüntüydü bu. Banyoda da yine göze çarpan bir dağınıklık vardı. Işıl ışıl parlayan mücevherler setin üzerine düzgünce dizilmemiş, rastgele yayılmıştı.

Evde ayak sesleri duyunca Mike'ın geldiğini düşündü.

Ama duyduğu Ethan'ın sesiydi. "Susan? Susan neredesin?"

Jo yatak odasından çıktığında onu merdivenin en alt basamağında gördü. Yere bakıyordu. Kana. "Burada değil" dedi Jo.

Ethan başını kaldırıp ona baktı. "Neler oluyor? Nerede o?"

"Bilmiyorum."

"Onu aradım ama cevap vermiyor."

"Brooke nerede, biliyor musun?"

"Brooke mu?" Ethan başını iki yana salladı. "Ben sadece karımı bulmak istiyorum. Onun iyi olup olmadığını görmeliyim." Sonra durdu ve dönüp açık kapıya baktı. "Duydun mu?"

"Neyi? Ethan?"

Ama Ethan çoktan kapıdan çıkmıştı.

Jo da merdiveni koşarak inip terasa çıktı. Orada durup karanlıkta ileriyi görebilmek için gözlerini kısarak baktı. Gökyüzünde Ay'ın küçük bir parçası vardı ve evin ışıkları gece görüşünü engelliyordu. Ethan nereye gitmişti? Sonra, karanlığın içinden bir çığlık duydu. Bir bağırış.

Gölet mi?

Jo körü körüne kendini karanlığa atıp eğimli çimlerden aşağı indi ve gölgelerin arasında tökezleyerek suya koştu. Yıldız ışıklarının gölete yansıması sayesinde karanlıkta detaylar giderek belirginleşiyordu. Sağında bir çam ağacı belirmişti. Hemen önünde bir şey hareket ediyordu.

Karanlığın içinden çıkan bir figür kollarındaki yükün ağırlığıyla ona doğru yürüyordu. Eğimli çimenlerin üzerinde taşımakta zorlandığı bir yüktü bu.

"Yardım et" diye rica etti Ethan. Tökezleyip dizlerinin üzerine çöktü. Cesedi nazikçe çimlerin üzerine yatırdı. "Ona yardım et."

Evden gelen zayıf ışıkta Susan'ın yüzü taş kadar cansız, ıslak saçlarının altında cildi süt beyazı görünüyordu. *Çok geç*, diye düşündü Jo ama eğilip parmaklarını Susan'ın boynuna bastırdığında nabzının attığını hissetti. Yoksa ona mı öyle gelmişti?

Jo nefes alıp eğildi ve ağzını Susan'ın ağzına bastırdı. Dudakları öyle soğuktu ki bir buz parçasını öpüyormuş gibi hissetti. Kadının cansız ciğerlerine hava üfledi. Tekrar etti, sonra yeniden tekrar etti.

Susan hareketsiz bir halde yatıyor, saçlarından su damlıyordu.

"Hayır. *Hayır.*" Ethan Jo'yu kenara iterek ağzını Susan'ın ağzına bastırdı. Karısının ciğerlerine tekrar tekrar hava üfledi. "Lütfen hayatım" diye yalvardı. Yüzünü avuçlarının arasına alıp ciğerlerine bir nefes daha üfledi. "Geri dön. Geri dön..."

Jo ambulans çağırırken bile artık çok geç olduğunu biliyordu. Ethan'ın çaresiz yalvarışlarına, ciğerlerine nefesini üflemesine rağmen Susan çoktan ölmüştü. Bu ambulans yolculuğu hastaneye değil, morga olacaktı.

Jo bunu kabullenerek diz çöktü ve parmaklarını bir kez daha Susan'ın boynuna bastırdığında bir şey hissetmeyi beklemiyordu. Ama parmaklarının altında, zayıf da olsa bir titreşim vardı. Kendisine öyle gelmiyordu. Nabzı atıyordu. Düzenli atıyordu.

Susan aniden sarsıldı ve öksürmeye başladı.

Ethan "Evet!" diye haykırdı.

Birlikte Susan'ı yan yatırdılar. Jo onun omuzlarının arasına çaresiz, hatta acımasız darbelerle vurmaya başladı. Susan tekrar öksürdü. Bu defa o kadar şiddetli öksürmüştü ki ağzından su fışkırdı. Hâlâ gölette çırpınıyormuş, yüzeye çıkmaya çalışıyormuş gibi nefes almaya çalışıyordu. Gözleri aniden açıldı ve etrafına çılgınca bakındı.

"Benim! Buradayım!" dedi Ethan. "Hayatım, buradayım!" Ethan onun yüzünü avuçlayarak kendisine bakmasını sağladı. Susan ancak o zaman çırpınmayı bıraktı. Ethan onu kollarına aldı ve göğsüne yaslayarak sallamaya başladı. "Bitti" diye mırıldandı. "Artık her şey yoluna..."

"Brooke nerede?" dedi Jo ama Ethan karısına o kadar odaklanmıştı ki onu dinlemiyordu. "Ethan, Brooke nerede?" diye tekrarladı.

"Su kıyısında" diye cevapladı Ethan sonunda. "Hepsi orada."

"Hepsi mi? Ne oldu?"

"Reuben'le konuş."

Jo ayağa kalkıp çimenlerden kıyıya doğru yürüdü. Ay ağaçların üzerinde yükselmişti ve loş ışıkta su kıyısında birbirine sarılmış iki figürü ve Reuben Tarkin'in tepelerinde yükselen siluetini tüm belirginliğiyle gördü. O an duyduğu zayıf bir inilti rüzgârın fısıltısı bile olabilirdi.

Brooke "*Onun* yüzünden. Hepsi *onun* yüzünden" diye mırıldanıyordu.

Jo yanlarına gittiğinde bile Brooke başını kaldırmayıp ileri geri sallanmaya ve mırıldanmaya devam etti. Su, iskeleye çarparak etrafa sıçrıyor, göletin bir yerinden bir dalgıçkuşunun tüyler ürpertici çığlığı geliyordu.

"Kadını boğmaya çalışıyordu" dedi Reuben. "Onları gördüm, kadını evden sürükleyerek çıkardılar. Buraya geldiğimde, kadının kafasını suya bastırmışlardı. Onlara engel olmaya çalıştım ama bu kadın deli gibi bana saldırdı. Sonra oğlan da saldırdı." Reuben başını salladı. "Ona karşı biraz sert davrandım sanırım. Birkaç dişini kırdım. Tabii bunun için de beni suçlayacaklar. Conover'lar her zaman beni suçlarlar."

"Bu defa suçlayamazlar" dedi Jo. Bu defa Conover'lar yaptıklarının sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaklardı. Birbirlerine sarılmış figürlere baktı. "Brooke?"

Brooke onu duymamış gibiydi. Oğluna sarılmış, onu ileri geri sallarken "Hepsi onun yüzünden" diye mırıldanıyordu.

"Neden Susan'ın yüzünden?" diye sordu Jo.

"Susan'ın değil. *Onun*! O fahişe ve bebeğinin yüzünden. Bir *bebek* olduğunu söyledi. Ondan kurtulduğumuzu sanıyordum ama o bizden uzak duramadı. Geri gelip her şeyi mahvetti."

Göletteki kadından bahsediyor, diye düşündü Jo. Bunca yıldır Bakireler Göleti'nin dibinde yatan kadından.

"Oğlun yaralanmış sanırım" dedi Jo. "Bir bakayım."

"Hayır."

"Yarasına bakmak gerek."

"*Hayır.*" Brooke başını kaldırdığında beyaz ve vahşi dişleri ay ışığında parladı. "O *benim* oğlum. *Ona* sadece ben bakarım, sadece *ben.*"

Jo ağaçların arasından yanıp sönen ışıkları gördü; Mike gelmişti ve ambulansın yaklaşan siren sesi de duyuluyordu. Bu kadını oğlundan uzaklaştırıp ikisini de hapse atmak için Mike'ın yardımına ihtiyacı vardı. Üstelik bu gelecekte yaşanacak zorlu bir sürecin de sadece başlangıcı olacaktı. Raporlar yazılacak, Conover'ların avukatlarıyla mücadele edilecek ve mahkeme salonlarına gitmek gerekecekti. Ama Anna adındaki o kadın için adalet sonunda yerini bulacaktı. Anna on altı yıl boyunca, kışın suların donduğu, baharda eridiği her tür mevsim koşullarında Bakireler Göleti'nin dibinde bulunmayı beklemişti. Sıcak bir yaz gününde yüzücü bir genç kızın o beyaz kemikleri görebileceği kadar derine dalmasını beklemişti.

Anna yeterince beklemişti.

Jo kelepçelerini çıkardı.

47

Reuben

Abigail ölüyordu.

Bu ay ya da gelecek ay ölmeyecekti belki ama sonun yaklaştığı ve kaçınılmaz olduğu belliydi, bu dünyaya gelen herkes gibi. Abigail teşhisi her zamanki sakinliğiyle, histerik tavırlar sergilemeden, gözyaşı dökmeden kabul etmişti. Kemoterapinin ilk gününden ödü patlamasına ve her zaman gururlandığı o uzun, gür saçlarını yakında kaybedeceğini bilmesine rağmen Reuben onu hastaneye götürürken başını dik tutmuştu. Hemşire onu infüzyon odasına götürdüğünde bile yüzünden gülümsemeyi eksik etmemiş, ona el sallamayı başarmıştı.

Asıl gözyaşlarını tutamayan Reuben olmuştu. Kendini toparlamak için dışarıya kaçan da oydu.

Hastanenin küçük bahçesindeki bir banka, kızılcık ağacının gölgesine oturdu. Hastane gönüllülerinin ilgilenip yabani otlardan temizlediği ve malçladığı şirin bir bahçeydi burası ve haziran ayının bugününde, Japon gülleri çiçek açmış, kokularını etrafa yayıyordu. Abigail olmadan hayatı nasıl olacaktı? Tabii ki kendisi için daha kolay olacaktı; bunu kabul etmekten utansa da gerçek buydu. Reuben hayatının çoğunu ona bakarak, onu yıkayıp yemek pişirerek, doktor randevularına götürerek geçirmişti ve Abigail gittikten sonra açılacak bu boşluğu nasıl dolduracağını düşünüyordu. Hayır, henüz o günleri düşünemezdi. Bu saygısızlıktı. Hem hayal bile edemezdi zaten. Hayatının büyük bölümünü Abigail'in ihtiyaçlarını, ondan

önce de annelerinin ihtiyaçlarını karşılamakla geçirdiğinden kendi ihtiyaçlarını nasıl karşılayacağını bile bilmiyordu. Ve şimdi hayatındaki her şey değişmek üzereydi.

Tıpkı Conover'ların hayatı gibi.

Hastaneye doğru bakıp Susan Conover'ın nasıl olduğunu düşündü. Tam o sırada Jo Thibodeau'nun binadan çıktığını gördü. Birbirlerini aynı anda gördüler ve Reuben'in birçok defa polisle başı belaya girdiğinden onu görünce otomatik olarak gerildi. Jo ise devriye aracına binmek yerine, doğrudan ondan tarafa yürüdü.

"Bay Tarkin?" dedi. "İyi misin?"

Bu soru Reuben'i şaşırtmıştı. Gözlerindeki içten endişe de öyle. Şaşkınlıkla sadece başını salladı.

"Seni burada görünce merak ettim."

Reuben sorunun sebebini şimdi anlamıştı. "Ablamı getirdim. Bugün ilk kemoterapisini alacak."

"Öyle mi?" Arkasından rahatsız edici bir sessizlik geldi. Kanserin konuşmalara etkisi böyleydi; herkes yanlış bir şey söylemekten çekiniyordu. "Böyle iyi bir kardeşi olduğu için şanslı."

Reuben omuz silkti. "Daha iyi olabilirdim." *Bu evrensel bir gerçek,* diye düşündü. Sevdiğimiz insanlar söz konusu olduğunda hepimiz daha iyi olabiliriz. "Bayan Conover nasıl?"

"Susan zatürre tedavisi görüyor. Gölet suyunu yuttuğu için zatürre olmuş. Ama doktor birkaç gün içinde eve gidebileceğini söyledi."

"Peki kızı?"

"Zoe'nin bilinci yerinde. Aylar sürecek bir rehabilitasyona girecek ama o genç. Kırılan kemikleri tamamen iyileşecek."

"Onlar için sevindim." Conover ailesinin iki üyesi hakkında bunları söylemek garip geliyordu. Uzun yıllar kendi acılarına sarılmış, onları dünyaya karşı bir koruma kalkanı olarak kullanmıştı. Şimdi bu acıların dinmesi onu savunmasız hissettiriyordu. Ortada kalmış gibiydi.

Jo bankta yanına oturarak onu şaşırttı. "Zoe ona kimin saldırdığını hatırlamıyor" dedi Jo. "Doktor bunun geriye dönük amnezi olduğunu söyledi. Kafaya şiddetli bir darbe aldıktan sonra böyle

durumlarla karşılaşılabiliyor. Hatırladığı ilk şey, dere yatağında uyanması olmuş."

"Saldırıyı hatırlayacak mı?"

"Muhtemelen hayır. Ama amnezi dışında iyileşecek. Ve bu iyi haber."

Reuben onayladı. Bir Conover için söyleyeceğini asla düşünmediği sözleri tekrar söyledi. "Sevindim."

"Sana teşekkür etmek istedim Reuben" dedi Jo. "Susan'ın hayatını kurtardın."

Jo'nun kararlı bakışları onu rahatsız ettiği için Reuben yüzünü çevirip o tatlı ve gösterişli güllere odaklandı. "Başka ne yapabilirdim?" dedi. "Onu evden sürükleyerek çıkardıklarını gördüm. Bağırdığını duydum."

"Sen müdahale etmesen başına ne geldiğini asla öğrenemeyebilirdik. Şu an bile parçaları bir araya getirmeye çalışıyoruz. Her şey o kemiklerle ilgili olmalı. Brooke'un on altı yıl önce öldürdüğü kadınla."

"Anna" dedi Reuben yumuşak bir sesle.

"Onu hatırlıyorsun."

Reuben'in görüşü aniden bulanınca gözlerini sildi. "Benim yüzümden gittiğini söylediler. Onu korkutmuşum. Oysa ben ona sadece çiçek getirmiştim."

"Neden?"

Reuben sonunda Jo'nun gözlerine bakabildi. "Çünkü bana iyi davranıyordu."

Reuben için bir kadının kasabadaki diğer herkesin yaptığını yapmayıp ona korkmadan bakması yeterliydi. Anna'nın gülüşü içtendi ama hüzün doluydu ve ona yabani papatyalar, düğün çiçekleri veya yabani havuç çiçeği getirdiğinde kısa da olsa o hüzün kaybolurdu. Her sabah Ay Seyri'nin iskelesinde oturup Reuben'i beklerdi.

O sabaha kadar.

"Onu sen korkutup kaçırmadın Bay Tarkin" dedi Jo. "Hatta belki de onun buradaki tek arkadaşı sendin."

Reuben Jo Thibodeau'nun kimliği ve üniforması yüzünden şu ana kadar ona gerçek anlamda bakmaya korkmuştu. Ama şimdi

ona cesurca bakabilmişti ve kendisine saygıyla bakan bir kadın görmüştü. Köşeli çeneli, içten bakışlı ve Maine'li güçlü kızların sade yüzüne sahip bir kadın.

"Seninle konuşmak isteyen biri var" dedi.

"Ne?"

Jo hastane kapısından çıkan Ethan Conover'ı işaret etti. "*Kendisiyle* konuşmak istemeyeceğinden korkuyor. Ama belki de aranızdaki düşmanlığı unutmanın vakti gelmiştir."

Ethan yanlarına gelirken Reuben ayağa kalktı, hazırlıklıydı... Ama neye? Bilmiyordu. Conover'lar ve Reuben, yıllarca Bakireler Göleti'nin iki yakasından birbirlerine hep temkinli bakmışlardı. Şimdi Reuben ve Ethan, yumrukları birbirine değecek kadar yakın duruyorlardı.

"Özür dilemek istedim" dedi Ethan. "Bilmiyordum Reuben. Babanın gerçekte ne yaşadığını hiç bilmiyordum. Ailemin yaptıklarını..." Yutkundu. "Şimdi neden bizden nefret ettiğini anlıyorum."

Reuben sessiz kaldı.

"Ayrıca Susan'ın hayatını kurtardığın için de teşekkür etmek istiyorum. Ben yokken orada olduğun için. Ben orada olmalıyken..." Ethan'ın sesi boğuldu ve başka bir şey söyleyemedi. Onun yerine elini uzatıp Reuben'in omzuna koydu.

Reuben o elin ağırlığı altında donakalmıştı ve bu harekete nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Ethan elini çektiğinde rahatladı ve aralarında tekrar güvenli bir mesafe bırakmak istercesine bir adım geri attı.

"Susan iyileştiğinde, hastaneden çıktığında, gelip sana şahsen teşekkür etmek istiyor" dedi Ethan. "Senin için de uygunsa Bay Tarkin?"

Reuben başını eğip cevabını bekleyen Jo'ya baktı. "Olabilir" dedi sonunda.

"Ve Boston'a gelirsen evimize de bekleriz. Bunu öylesine söylemiyorum. Lütfen ziyaretimize gel."

Reuben başını sallasa da böyle bir şeyin asla olmayacağını biliyordu. Onlar yazlıkçılardı, kendisi ise yerliydi ve davet ne kadar iyi niyetli olursa olsun bazı uçurumlar aşılamayacak kadar genişti.

Ethan giderken Jo Reuben'e "Belki de Conover'lara duyduğun nefret bitmiştir?"

"O kadar da değil."

"En azından konuşuyorsunuz. Bu bir başlangıç."

Ama neyin başlangıcı? Bilmiyordu. Susan iyileşeceği için mutluydu ve Ethan'ın iyi bir adam olduğuna karar vermişti. Belki de bu ikisine bir şans vermeliydi. Sonuçta herkes ikinci bir şansı hak ediyordu.

Conover ailesinden olsa bile.

48
Maggie

"Bunu itiraf etmek utanç verici" dedi Lloyd "ama detaylarda boğulup büyük resmi göremedik. Ya da bu örnekte asıl önemli olan detayı göremedik."

"Her ne şekilde ifade edersek edelim gerçekten de utanç verici" dedi Ingrid. "Daha iyi iş çıkarmalıydık."

Beşi Ben'in paella'sı, Lloyd'un ratatouille'u ve Maggie'nin dondurucudan çıkardığı Stouffer'ın ıspanak suflesinden oluşan akşam yemeği eşliğinde görev sonrası durum değerlendirmesi yapmak için Maggie'nin evinde toplanmıştı. Dondurulmuş gıda işin kolayına kaçmaktı ve o da bununla gururlanmıyordu ama öğleden sonrasını tarlaları biçmek, tavuk kümesini taşımak ve elektrikli çiti kurmakla geçirmişti. Casuslar bile belki bir günlüğüne izin alabilirdi ama çiftçiler alamazdı. Ayağı kırık Declan yemek getirmekten muaf tutulmuştu ama bu akşam için gerçek bir ikramı vardı; toplu başarısızlık duygusunu biraz olsun hafifletecek otuz yıllık Lowland single malt viski. Şişeyi masa başında bir defa dolaştırmışlardı; sıra tekrar kendisine geldiğinde Maggie bardağını tekrar doldurup şişeyi Declan'a uzattı. Alnına düşen kır saçlarıyla Declan bu akşam her zamankinden daha çekici görünüyordu. Koltuk değneklerini öyle ustaca kullanıyordu ki evine dönüp kendi yatağında uyuyabilirdi ama Maggie onunla ağız dalaşına girmekten hoşlanıyordu.

Tabii diğer şeylerin yanında.

"Tamamen yanıldığımızı söyleyemeyiz ama" dedi Ben. "Zoe'nin sırt çantasının kasıtlı olarak yol kenarına bırakıldığını tahmin ettik ve tahminimiz doğru çıktı. Polis kızın güneye götürüldüğünü

düşünsün diye oraya bırakılmıştı. Ve tüm bu uğraş göletin aranmasını engellemek içindi."

"Evet, bu ayrıntıyı gördüm" dedi Ingrid. "Ama gölette iskelet bulunduktan sonra yanlış yola saptık. Fazla düşündük. Komplo teorilerinin peşine düştük."

Lloyd karısının dizine hafifçe vurdu. "Çünkü senin yöntemin bu hayatım. Ve bu konuda çok da iyisin."

"Conover'ların MKUltra Projesi'nin bir parçası olduğunu fark ettiğimizde zihnimizin doğrudan komplo teorilerine kayması çok normal" dedi Maggie. "Bir taşın altından bir casus yuvası çıktığında doğal olarak kötülük peşinde olduklarını düşünürüz."

Declan güldü. "Neden *böyle* düşünelim ki?"

"Bunu ibretlik bir hikâye olarak kabul etmeliyiz" dedi Ingrid. "Evet, komplolar var. Evet, biz her zaman büyük resmi görecek, kolları her yere uzanabilen hükümetler ve suç örgütleri gibi çok daha büyük bir organizmanın varlığını göz önünde bulunduracak şekilde eğitildik. Ama bu defaki büyük bir resim değildi. Küçük, çok insani bir resimdi. Evlilikle, ilişkiyle ilgili bir resimdi."

"Ama bir bakıma bu da bir *komploydu*" dedi Maggie.

"Brooke ve oğlu arasında mı demek istiyorsun?"

"Brooke ve kayınpederi George Conover arasında da. Elizabeth'in dediği gibi, pisliği temizlemek merhum kocasının süper gücüydü. MKUltra'nın Main Caddesi katliamındaki rolünü örtbas etmek olsun, Vivian Stillwater'ı susturmak olsun, herhangi bir terslik yaşandığında ortaya çıkan pisliği temizlemekte onun üstüne yoktu. Anna'nın ölümünün örtbas edilmesine de yardım etti çünkü Brooke bunu tek başına başaramazdı. Kendi ailesinde bir skandal yaşanmıştı; hamile bir dadı, oğlunun öfkeli karısı tarafından merdivenden itilmişti. Brooke cinayetten hapse girecekti. Bu olay duyulursa ajanlık ve MKUltra Projesi'ndeki çalışmaları da dahil, tüm aile sırları ortaya çıkabilirdi. Cinayeti örtbas etmenin ve Anna'nın cesedini göle atmanın en iyisi olacağına karar vermiş olmalıydı. Böylece Brooke'u korumuş, aileyi bir arada tutmuş olacaktı. Sırları da gizli kalmaya devam edecekti." Maggie arkadaşlarına baktı. "Bizim gibiler sır saklamakta iyidir. Hatta bazen fazla iyidir."

"Ve neredeyse işe de yaramıştı" dedi Ben. "En azından on altı yıl boyunca."

Ingrid başını iki yana salladı. "Zavallı Anna. Bunca yıldır ailesi ona ne olduğunu bilmedi."

"George Conover için Anna muhtemelen harcanabilir biriydi" dedi Maggie. "Ailesinin onu burada nasıl bulacağını bilemediği, Meksika'dan gelmiş bir kız." Başını iki yana salladı. "Evet, George Conover pislik temizleme konusunda *uzmandı*."

Bir süre sessiz kaldıklarında Maggie, iki defa kurban olan Anna'yı düşündü. Önce evli işvereni tarafından baştan çıkartılmış, ardından da bu ilişki nedeniyle çılgına dönmüş karısı tarafından tıpkı Susan Conover gibi merdivenden itilmişti ve kafatası kırılmıştı. Belki Brooke onu öldürmeyi *amaçlamamıştı*. Belki de Brooke bir anlık öfkeyle, kontrol edemediği bir dürtüyle ona saldırmıştı ama sonuç olarak ortada bir ceset ve hafife alınmaması gereken bir kriz vardı.

Böylece George Conover devreye girmiş, sorunu halletmişti. O gece Elizabeth ve Colin şehir dışında oldukları için yaşananlardan haberdar olmaları gerekmiyordu. George her zamanki becerisiyle gelini, ailesini ve kendi sırrını korumuştu.

Bu sır on altı yıl boyunca gizli kalmıştı. Ta ki Zoe suya dalıp göletin dibinde ne olduğunu görene kadar. Maggie, kızın çılgınca kıyıya yüzüp sudan çıktığını gözünde canlandırdı. Çimenliği geçip karşısına çıkan ilk kişiye *Gölette bir iskelet var!* diye bağırdığını hayal etti.

Brooke.

Bu defa onu yangından kurtarıp tanığı etkisiz hale getirecek George Conover yoktu. Dolayısıyla iyice paniğe kapılarak Zoe'nin kafasına bir darbe indirip sorunu kendi başına çözmeye çalıştı. Ama şimdi yeni bir sorunu vardı: O baygın bedeni arabasının bagajına nasıl yükleyecekti? Bunun için, kızı kaldırabilecek kadar güçlü, sözünden çıkmayacak ve kendisine asla ihanet etmeyecek birini bu işe dahil etti; oğlu Kit.

Onlar MKUltra'nın hayaletlerinin peşine takılırken asıl katil bu süre boyunca o evin içindeydi, Conover'larla aynı çatı altında uyuyor, aynı yemek masasında oturuyordu.

"Sizce bizden geçiyor mu bu işler artık?" diye sordu Ingrid alçak sesle. "Bu konuda bu kadar yanılmış olmamız beni düşündürüyor."

Bu soru Maggie'yi tedirgin etti; keskin zekâlarını kaybetmiş, bedensel ve zihinsel yönden zayıflamış olma ihtimali aslında hepsini tedirgin etmişti. Eklemlerinin eskisi kadar esnek olmadığını, gençliklerindeki kadar uzun ya da hızlı koşamadıklarını kabullenseler de fiziksel değişikliklere her zaman uyum sağlanabilir, telafi edilecek yollar bulunabilirdi.

Ancak keskin zekâları yaptıkları işin ve benliklerinin merkezindeydi; gelişmiş becerilerinin giderek azaldığını hissetmek ise başlı başına ölüm demekti.

"Geçiyorsa bile" dedi Ben "hâlâ polisin önündeyiz."

"Oldukça düşük bir çıta" dedi Ingrid burun kıvırarak.

"Yine de bu düşünce bizi cesaretlendirmeli."

"Bundan da ders çıkartabiliriz" diye ekledi Maggie. "Gelecekte hatırlamamız gereken bir ders."

"Ne dersi?" diye sordu Ingrid.

Maggie, hayatın alacakaranlığına doğru yaptığı yolculukta kendisine eşlik eden arkadaşlarına baktı. Gözleri Declan'a takıldı ve gülümsedi. "İnsan kalbinin bir kötülük kaynağı olabileceğini asla göz ardı etmeyin."

Kapı çalınca sandalyesinden kalktı. Kimin geldiğini hepsi biliyordu.

Jo bu serin yaz akşamında üniformasını çıkarıp mavi kot pantolonla polarını giymişti ve içeri girdiğinde Maggie onu sivil kıyafetlerle ne kadar az gördüğünü fark etti. Bu üzücüydü. İnsanın kendini mesleğine adaması güzel bir şeydi ama gençlik geçiciydi. Maggie, Jo'nun devriyeler ve 911 çağrıları dışında kendi hayatını da yaşamasını diledi.

"Akşam yemeğini kaçırdın" dedi Maggie.

Jo "Hiçbir şey kalmadı mı?" diye sordu.

"Kimse sana yemek vermiyor mu?"

"Sizinkiler gibi değil."

"Paella ve ratatouille."

"Ne?"

"Akşam yemeğimiz. Sana da ayırdık. Herkes yemek salonunda kendi haline üzülüyor."

"Neden?"

"Daha iyisini yapmalıydık. Katil gözümüzün önündeyken seni yanlış yönlendirdiğimiz için özür dileriz. Lloyd'un dediği gibi ayrıntılar içinde boğulduk."

"Çünkü çok fazla ayrıntı vardı."

Masada Jo'ya da yer ayırmışlardı; oturduğunda Lloyd ona bir yemek tabağı uzattı, Declan da viski doldurdu. Yeni tanıştıklarında Jo viski sevmiyordu, oysa şimdi keyifle bir yudum aldı. Bu grupla çok fazla zaman geçirmenin sonu buydu; kötü alışkanlıklar ediniyor, mükemmel içkilere alışıyordunuz. Jo bu akşam mutlu görünüyordu, kutlama yapar gibi bir hali vardı. O eski gergin Jo Thibodeau gitmişti.

"Kendinizi suçladığınızı duydum" dedi, abartılı bir neşeyle.

"İpin ucunu kaçırdık" dedi Ingrid. "MKUltra ve Vivian Stillwater gibi alakasız konulara daldık."

"Reuben Tarkin için bunlar alakasız değildi."

"Doğru."

"Ve Reuben olmasa Susan Conover çoktan ölmüş olurdu."

"Evet" diye kabul etti Ingrid.

"Dolayısıyla aslında hepsi birbiriyle bağlantılı." Jo masadakilere baktı. "Bu dava, birçok hareketli parçadan oluşan büyük bir makineye benziyordu. Reuben. Conover ailesi. MKUltra Projesi. Ve Teşkilat'ınızın burada verdiği zarar."

"Bizim bu işle ilgimiz *olmadığını* hatırlatayım" dedi Ben.

"Tabii. Siz sütten çıkmış ak kaşıksınız."

Pirüpak olduklarını iddia edemeyeceklerine göre bu yorumu duymazdan geldiler.

"Artık Reuben ve kasabalıların ona bakış açısında da bir şeyler değişmeli" dedi Maggie. "Umarım insanlar ona karşı daha nazik olurlar."

"Elizabeth ve Arthur açısından bir şeylerin değiştiği kesin" dedi Jo. "Onlar hakkında neler söylendiğini duymalısınız. Kasabadan

bu kadar çabuk kaçmalarına şaşmamalı." Viski kadehini kaldırdı. "Kutlanmaya değer."

"Bu akşam moralin yerinde görünüyor" dedi Declan.

"Evet."

"Belli bir sebebi var mı?"

Jo onlara bakıp iç geçirdi. "Haberleri duydunuz, değil mi? Tanrım, sizi asla şaşırtamıyorum."

"Sen yine de anlat."

"Az önce belediye başkanı aradı. Artık polis şefi vekili değilim. Resmi olarak Purity, Maine'in *polis şefiyim.*" Jo bardağını masaya koydu. "Hadi ama. En azından şaşırmış *görünebilirsiniz.*"

Maggie Ingrid'e, Ingrid Ben'e baktı. Hiçbirinin bundan haberi yoktu ama itiraf edemeyecek kadar da gururluydular. Gerçekten de onlardan geçmişti.

Declan kadehini kaldırdı. "Yeni polis şefimize. En genç ve ilk kadın polis şefi sanırım, değil mi?"

"İkisi de doğru" dedi Jo. "Ve hepinize teşekkür etmeliyim."

"Ne için?" diye sordu Maggie.

"Beni daha derine inmeye zorladığınız için. Görünür olanın ötesine bakmamı sağladığınız için. Kısacası, başımın belası olduğunuz için."

"Pek de minnet ifadesine benzemiyor" dedi Ben.

"İşimi hem kolaylaştırdınız hem de zorlaştırdınız. MKUltra'yı denkleme sokarak Dedektif Alfond'la başımı belaya soktunuz. Ama Brooke Conover'ı işaret ederek de beni bu beladan kurtardınız." Masadakilere baktı. "Yaptıklarınız için size minnettarım, hem kendim hem de kasaba adına."

"Burası bizim de kasabamız Jo" dedi Maggie. "Ve tekrar yardımımıza ihtiyacın olursa buradayız."

"*Gayriresmi* olarak" diye araya girdi Jo.

"*Gayriresmi* olarak" diye onayladı Maggie. Meslek yaşamlarını gizli görevde geçirmiş arkadaşlarına baktı. Eskiden hayatları gerçeği saklamaya, olmadıkları biri gibi davranmaya bağlıydı. Emeklilik, temkinli bir şekilde de olsa gün ışığına çıkmalarına izin verse bile

gölgede kalma alışkanlıklarından asla tümüyle kurtulamayacaklardı. "Tüm bunların aramızda kalmasını kabul ettiğimiz sürece" dedi Maggie "Martini Kulübü her zaman yardıma hazır."

"Sır tutabilirim" diye onları temin etti Jo.

Maggie gülümsedi. "Biz de öyle."

49

Susan

Susan onu neredeyse ölüme götüren göletin kıyısında durdu ve sabah güneşinde altın sarısı ipek gibi parıldayan suyu izledi.

"Sence buraya tekrar gelir miyiz anne?" diye sordu Zoe.

"Yaşadıklarımızdan sonra mı? Sanmıyorum." Susan eski haline dönmeye başlayan kızına baktı. Zoe'nin kafasında cerrahın tıraş ettiği bölge hâlâ saçsızdı ve kalça kırığı iyileşene kadar yürüteç kullanması gerekiyordu ama morlukları kaybolup kemikleri iyileştikçe eski korkusuz Zoe'ye daha çok benziyordu.

"Bu göletin suçu değildi" dedi Zoe.

"Ne demek istiyorsun?"

"Gölet bizi öldürmeye çalışmadı. İnsanlar çalıştı." Zoe suya bakarak iç geçirdi. "Keşke şimdi yüzebilseydim."

"Ciddi misin?"

"Ben bir denizkızıyım, unuttun mu?"

Susan gülerek onu kucakladı. "Tabii ki öylesin tatlım." Ölüme karşı koyan küçük denizkızı. Tüm yaşadıklarına rağmen tekrar suya dalmak isteyen küçük denizkızı. Onu sıkıca kucaklarken aldığı her nefes, teninin sıcaklığı için minnet duydu. Kızına sarılabildiği ve hayatta olduğu için minnettardı.

Ethan araç yolundan "Hey kızlar, hazır mısınız?" diye seslendi. Valizleri bagaja yüklemiş, arabanın yanında onları bekliyordu.

"Geliyoruz!" dedi Susan.

Zoe yürüteç kullanmasına rağmen eğimli çimenliği kolayca çıkıp araç yoluna vardı. Ethan ona kapıyı açtı ve arabaya binmesine

yardım etti. Arka koltukta Callie Yount'un veda hediyesi duruyordu: Boynunda mor kurdelesiyle kahverengi tüylü bir inek. *Beni unutma,* demişti Callie.

Unutması mümkünmüş gibi.

"Bir dakika" dedi Susan. "Eve tekrar bakmak istiyorum."

Merdivenden terasa çıkıp kapının kilidini açtı ve içeri girdi. Kızının ölmüş olabileceği ihtimaliyle korku dolu saatler geçirdiği oturma odasında bir süre durdu. Yaşadığı o panik hâlâ odada yankılanıyordu sanki. Conover ailesinin fotoğraflarının asılı olduğu duvarın önünden geçti. Duvar artık boştu, bir daha buraya dönmeyi düşünmeyen Elizabeth hepsini indirmiş, eve göndermişti. Ama Susan çerçevelerin bir zamanlar asılı olduğu yerleri, yıllarca güneş ışığına maruz kalarak duvarda bıraktıkları izleri hâlâ görebiliyordu. *Conover ailesinin geçmişinin hayaletleri.*

O mutlu aile gitmiş, yerine skandallarla, cinayetlerle lekelenmiş yeni bir Conover ailesi gelmişti. Susan böyle bir ailenin parçası olmak istemiyordu elbette ama aileler konusunda sorun da buydu: Kendi ailenizi seçemiyordunuz. Seçebileceğiniz tek şey kimi seveceğinizdi ve Susan da Ethan'ı sevmeyi seçmişti, tıpkı Ethan'ın onu seçtiği gibi.

Bu da Elizabeth'in iyisiyle kötüsüyle hayatlarının parçası olmaya devam edeceği anlamına geliyordu. Belki sorunlu parçası olacaktı ama onunla başa çıkmayı öğreneceklerdi.

Ocağın kapalı, tüm fişlerin çekili olduğuna bakmak için mutfaktan geçti. Burada da hâlâ paniğin yankıları vardı. Zoe'nin küpesinin tekini arabanın bagajında bulduktan sonra burada durup Brooke ve Colin'in aldıkları ürünleri sakin sakin yerleştirmelerini izlediğini hatırladı. Kızını onlardan birinin öldürmeye çalışıp çalışmadığını düşünmüştü.

Yatak odalarını ve banyoyu son defa kontrol etmek için üst kata çıktı. Dolaplar boşaltılmış, şifonyerin çekmeceleri temizlenmişti. *Hiçbir şey bırakmamalıyım,* diye düşündü, *çünkü bir daha asla buraya dönmeyeceğim.*

Evden çıkıp hayaletleri geride bırakarak kapıyı kilitledi.

"Her şey tamam mı?" diye seslendi Ethan.

"Gidelim" dedi Susan. Ama tam arabaya binecekken göletin karşısı kıyısına son bir bakış atmadan edemedi. Bu sabah Reuben ablasıyla hastanede olduğu için karşı kıyıda el sallayan kimse yoktu. Reuben'le vedalaşmış olmalarına rağmen ona bir kez daha teşekkür etmek, ona yapılanlar yüzünden özür dilemek istedi. Onun acı çekmesine kendisi sebep olmasa da Conover adını taşıdığı için yine de kendini sorumlu hissediyordu.

Arabada Ethan'ın yanına oturdu. "Burası gerçekten çok güzel" diye itiraf etti. "Gölet, ağaçlar. Ama..."

"Ama?"

"Bu lanet olası yeri bir daha görmek istemiyorum."

"Ben de." Ethan onun elini tutup dudaklarına götürdü. "Hadi eve gidelim."

50
Reuben

Yazlıkçılar gitmişti.

Dün gece sert bir don olmuştu ve Reuben bu sabah gölette kanosuyla ilerlerken cam kadar şeffaf, narin buz parçalarının sürüklendiğini gördü. Buzlar öğleye kadar eriyecekti ama tıpkı yanından geçen kıpkırmızı akçaağaç yaprağı gibi onlar da ilerdeki uzun ve soğuk haftaların haberini veriyorlardı. Yaz kuzeydoğudan esen rüzgâr gibi bir çırpıda gelip geçmişti.

Tıpkı yazlıkçılar gibi.

Evleri artık boştu, pencereleri kapatılmış, teras mobilyaları ve kanoları depoya kaldırılmıştı. Arthur Fox'un evinin önünden geçerken bahçesinin düşen yapraklarla dolu olduğunu gördü. Sonra Hannah Greene'in evinin önünden geçti. Kırık bir ağaç dalı o tombul ve solgun Hannah'nın güneşlenmeyi sevdiği arka terasa devrilmişti.

Ay Seyri'ne doğru kürek çekmeye devam etti.

Diğer evler gibi bu ev de boştu. İskele sudan çıkarılmıştı ve ev kendi içine çekilmiş, koruyucu duvarların arkasına gizlenmiş gibi bütün pencereler kapatılmıştı. Eskiden Ay Seyri gölette iltihaplı ve asla iyileşmeyen bir yara gibi görünürdü ama şimdi ona baktığında sadece bir ev görüyordu, başka bir şey değil. Evin satılacağını duymuştu.

Buna şaşırmamıştı. Brooke ve oğlu tutuklandıktan kısa bir süre sonra kamuoyunun ilgisi, yerel halkın fısıltıları ve bakışları Elizabeth ve Colin'i Purity'den kaçmak zorunda bırakmıştı. Reuben o ikisini bir daha görmeyeceği için mutluydu ama Ethan ve ailesinin de bir daha dönmemek üzere gitmesine üzülüyordu. Zaten neden

dönmek isteyeceklerdi ki? Purity, Susan ve Zoe'nin hayatına mal oluyordu; onlar için burası hep lanetli bir yer olarak kalacaktı. Yakında ev, düşen yapraklarla, sonra da kadifemsi bir kar tabakasıyla kaplanacaktı. Güneş tekrar yükseldiğinde ve ağaçlarda yeni yapraklar yeşerdiğinde belki başka biri Ay Seyri'ne taşınmış olacaktı. Reuben çocuklu bir aile olmasını umuyordu. O evde çocuklar görmek isterdi, ona neşeyle el sallayan, kendisine karşı kışkırtılmamış çocukları.

O zamana kadar Ay Seyri Anna adında bir kadının hayaleti tarafından lanetlenmiş boş bir ev olacaktı.

Kanonun diğer tarafına uzanıp bu sabah topladığı buketi aldı. Bu mevsimde papatya veya düğünçiçeği bulmak zor olduğu için yol kenarından yıldızçiçekleri toplayıp saplarını sicimle bağladı. Hüzünlü ve düzensiz bir adaktı bu ama Anna önemsemezdi. Her zamanki gibi gülümseyerek kabul ederdi. Buketi göle bıraktı ve yıldızçiçeklerinin güneş ışınlarının vurduğu suyun üzerinde sürüklenmesini izledi.

O parlak ışığa karşı gözlerini kıstığında beyaz geceliğiyle iskelede duran Anna'yı neredeyse görebiliyordu. Gözlerini kırpıştırdığında Anna'nın görüntüsü kaybolsa da aslında gitmediğini biliyordu. Reuben onu unutmadığı sürece o orada, ona gülümseyecek, ona el sallayacaktı.

Elini kaldırıp ona el salladı.

Sonra küreğini suya daldırıp kanoyu, ağaçların sonbahar renkleriyle parıldadığı karşı kıyıya çevirdi. Bu sabah havada bir değişikliğin kokusunu alıyordu. Fırtına pencerelerini takıp kulübeden kar küreğini çıkarma ve biraz daha odun taşıma vakti gelmişti. Önündeki uzun, karanlık gecelere hazırlanmalıydı.

Kış yaklaşıyordu ve Reuben Tarkin her zamanki gibi buna hazır olacaktı.